

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

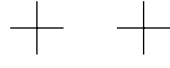
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/02 • 19 Ocak 2007 • 50 YKr

**ABD'nin yeni Irak stratejisi,
Ortadoğu'da savaşı ve kanlı
boğazlaşmaları tırmandıracak...**

**Çözüm halkların
birleşik devrimci
mücadelesindedir!**

**ABD, Türkiye ve Güney
Kürdistan**

*DİSK yönetimi ve "10 Aralık
Hareketi"...*

**Düzene hizmette bir adım
ileriye!**

*Yeni bir mücadele yılına girerken
gençlik hareketi...*

**Gündemler, sorunlar,
olanaklar..**

**ABD'nin İran'a yönelik
nükleer yaptırımı**

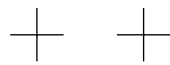

*Katledilişlerinin 88. yıldönümünde
anıldılar...*

**Rosa Luxemburg ve
Karl Liebknecht'i anmak
sosyalizm davasını yaşatmaktır!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

ABD'nin yeni Irak stratejisi, Ortadoğu'da savaşı ve kanlı boğazlaşmaları tırmandıracak...	
Emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı halkların devrimci dayanışması ve birleşik mücadelesi!.....	3
A planı çöktü, sıra B planında...	
Hiçbir strateji ABD'yi bataktan kurtaramayacak!.....	4
ABD, Türkiye ve Güney Kürdistan	5
Kapitalist yozlaşmanın ve piyasanın zehirli meyvesi: Uyuşturucu	6
DİSK yönetimi ve “10 Aralık Hareketi”...	
Düzene hizmette bir adım ileriye!	7
2006 yılında kamu emekçileri hareketi. .	8
Sağlık yıkım	9
Tecrit karşıtı eylemlerden.....	10-12
Gençlik eylemlerinden	13
Erdoğan'dan İstanbul için “çözüm” önerileri... İşçi-emekçi düşmanlığının itirafı!.....	14
TÜMTİS'ten açıklama... ..	15
Yeni bir mücadele yılına girerken gençlik hareketi... Gündemler, sorunlar, olanaklar... (Orta sayfa)	16-17
Asgari ücretle ilgili röportaj.	18
Haydutbaşı Bush “yeni savaş stratejisi”ni açıkladı.....	19
Rice'ın Ortadoğu gezisi.....	20
Kapitalizm savaş demektir! Blair: “Savaşlara devam etmeliyiz!”.....	21
ABD'nin İran'a yönelik nükleer yaptırımı.	22-23
Sendikacı dediğin lafını esirgemez, eğer... ..	24
Katledilişlerinin 88. yıldönümünde anıldılar... Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anmak sosyalizm davasını yaşatmaktır!.....	25
2007'ye girerken/2.....	26-27
Bir emperyalist yeniden yapılandırma projesi: Geniş Ortadoğu İnisiyatifi-1.....	28-29
Basından... ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/02 ● 19 Ocak 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

F tipi hücrelere kapatılmış devrimci tutsaklar üzerindeki devlet terörü tüm azgınlığıyla sürüyor. Faşist ceza hukukuyla yetinmeyen sermaye devleti, devrimci muhalefete ceza üstüne ceza kesiyor. Mahkemelerinde kendi yazılı hukukunu bile hiçe sayarak yargılayıp ceza kestiği devrimcileri, ek olarak, tecritle, işkenceyle cezalandırmayı sürdürüyor. Ceza sadece devrimciye de uygulanmıyor. Aileler de bu insanlık ve hukuk dışı cezalandırmalardan fazlasıyla nasibini alıyor.

Devrimci hareketin, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganı çok geniş ve derin anlamlar içeriyor. Sınıfa ve kitlelere doğru genişleyen, iktisadi-sosyal-siyasal saldırılara doğru derinleşen bu anlamlar arasında, devrimci harekete karşı uygulanmaya çalışılan tecrit politikası da bulunuyor. Devrimci hareketi doğal zemininden, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerden yalıtmaya yönelik bu politika yeni olmamakla birlikte, tecrite karşı son dönemde yükselen mücadeleye karşı azgınlaşan saldırılarla yeni boyutlar kazanıyor.

Son olarak 18 Ocak Çarşamba gecesi, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılmak istenen tecrit karşıtı eyleme yönelik saldırıda olduğu gibi, bütün bir mahalle halkı polis terörüyle, gaz bombalarıyla taciz ediliyor. Saldıran devletin terör güçleri olduğu halde, bu eziyet ve işkenceden devrimciler sorumluymuş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Mahallenin emekçi halkıyla devrimci gençleri arasına barikatlar örülmeye, insanlar birbirinden tecrit edilmeye çalışılıyor.

Ancak, nasıl ki devrimci hareket tecrit politikalarına pirim vermediyse, nasıl ki devrimci tutsaklar F tiplerindeki tecrit uygulamalarına, tutsaklık koşullarına rağmen boyun eğmediyse, elbette işçi sınıfı ve emekçi kitleler de kendilerine yönelik bu tecrit politikalarına boyun eğmeyecektir. Zaten, sistemin çok yönlü saldırıları ortada duruyorken, bu saldırılarla itildikleri açlık ve sefalet çukuru daha da derinleştiriliyorken, kitleleri kandırmalarının mümkün olamayacağı ortadadır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, er veya geç, devrimci sınıf politikası etrafında birleşecek, savaşıacak, sermayenin faşist düzenini F tipi hücreleri ve tecrit politikalarıyla birlikte hakettiği yere, tarihin çöplüğüne yollayacaktır.

Her Cumartesi yapılmaya devam eden Taksim

eyleminin daha da kitleselleşmesi, semtlere yayılması ve saldırıların püskürtülebilmesi için daha fazla çaba gösterilmesi gerektiği ortadadır.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

Çıktı!.. Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

ABD’nin yeni Irak stratejisi, Ortadoğu’da savaşı ve kanlı boğazlaşmaları tırmandıracak...

Emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı halkların devrimci dayanışması ve birleşik mücadelesi!

Kanlı stratejiye askeri takviye!

Bush’un Irak’ta savaşı tırmandırmak, İran ve Suriye’ye dönük ablukayı artırmak, bölgeye yayılmak üzerine kurulu olan ABD’nin yeni Irak stratejisini ilan etmesinden bu yana geçen birkaç hafta içerisinde, Ortadoğu’da savaş giderek daha karmaşık ve kanlı bir görünüm kazanmaya başladı. Bir taraftan tüm bölgeyi abluka altına alma girişimleri hız kazanırken, diğer taraftan halklar arasında gerici çatışmalar gittikçe körükleniyor. Bu yüzden Bush ve ekibinin hazırladığı savaş planının, “yeni Irak stratejisi” olarak adlandırılması yanıltıcı olmamalıdır. Söz konusu olan Irak’ı da kapsayan ve kaç yıldır uygulanmaya çalışılan ABD’nin Ortadoğu ve Asya’nın enerji kaynaklarını kontrolü altına alma stratejisinin yol açtığı dolaylı ve dolaysız sonuçlardır.

Burada yeni olan bir şey varsa o da, öncelikle bu kanlı stratejinin daha ilk adımlarda (üstelik başlangıçta, çeşitli nedenlerle en önemli ve en “zayıf halka” olarak tanımlanan Irak’ta) tökezlemeye başlamış olması nedeniyle, ABD’nin bölgeye daha büyük bir askeri güçle yığınak yapma ihtiyacının ortaya çıkmış olmasıdır.

Gelinen yerde bir diğer yenilik de bu yeni yığınak için yeni bir gerekçenin öne sürülmeye başlanmasıdır. Rice ve Gates bu gerekçeyi şöyle ifade ediyorlar:

“Çekilirsek Irak’ta daha büyük bir kargaşa çıkar, mezhep çatışmaları tırmanır. Başka aktörler (İran, Türkiye, Suriye) için içine girer. Irak ve Ortadoğu daha büyük bir çatışmaya sürüklenir..”

Irak’tan çekilmesi demek, bir anlamda ABD’nin Ortadoğu projesinin suya yatması demektir. İstedikleri petrol yasasını uşak Irak hükümetinden çıkarmayı başaran emperyalist petrol tekelleri, elbette böyle bir geri adıma izin veremezdi. Nitekim Bush, son konuşmasında *“Ya mevcut durumu sürdürcektik, ya çekilecektik, ya da asker takviye edecektik... Biz sonuncusunu tercih ettik”* diyerek bu stratejide ısrar ettiklerini açıkladı.

Elbette Irak’ı daha büyük bir kargaşadan korumak için değil, ama halihazırda elde tutmayı başardığı mevzilerini korumak ve Büyük Ortadoğu Projesi’ni geliştirmek için ABD, Irak’tan çıkmayacağını 21 bin 500 asker takviyesiyle göstermiş oldu. İlk etapta 4500 ABD askeri Irak’a gönderildi. Bunu bölgeye yerleşmek için atılan diğer adımlar izledi. Yeni yılın ilk günlerinde Somali’ye dönük bir askeri operasyon başlatıldı. Irak’ta görevli İranlı diplomatlar tutuklandı ve İran’a dönük askeri ve siyasi abluka arttırıldı. Basra Körfezi’ne ilk elden iki uçak gemisi ve patriot füzeleriyle donatılmış bir hava savunma taburuyla başlayan askeri yığınak ise sürüyor. Tüm bunlar ve nihayet birkaç ay önce İsrail üzerinden Lübnan’a yapılan saldırı ve ardından BM adı altında emperyalist koalisyon askerlerinin Lübnan’a yerleşmesi de açıkça göstermektedir ki, ABD kesin bir sonuç alıncaya ya da yenilinceye kadar tüm bölgede savaş ve saldırganlığı tırmandırmaya devam etmeye kararlıdır.

ABD’nin bölge halklarını birleşik bir direnişten alıkoyma planı

ABD’nin bölge halklarını birleşik bir direnişten alıkoymadan, aynı anlama gelmek üzere halkları gerici temellerde bölüp parçalamadan, bu savaşı kazanamayacağı ise açıktır. Dolayısıyla “biz çekilirsek

Ortadoğu’da tufan kopar” diyen emperyalist haydutlar din, mezhep ve etnik temellerdeki bölünmeyi kışkırtarak yollarına devam etmeyi sürdürüyorlar-sürdüreceklerdir. Bu da tüm bölgede etnik, dini ve mezhepsel kavgaların artarak sürmesi demektir. İran’ın ve Suriye’nin Irak’ta ve Lübnan’daki etkisini kırmak için bir Sünni cephe kurma çabalarının son dönemde hız kazanması, Saddam’ın Şii hükümete teslim edilerek apar topar asılması ve nihayet peşmergelerin ABD hizmetinde Bağdat’ta savaşa sürülmesi, bu gerçeği bütün açıklığıyla ve yakıcılığıyla gözler önüne sermektedir.

Öte taraftan ABD, emperyalist çıkarları gerektirdiği koşullarda ulusal ya da mezhepsel ezilmişliklerini okşayarak desteğini aldığı bölgedeki etnik ve dini grupları her an satabilir. Tıpkı 1975 ve 1991’de Kürtler’e yaptığı gibi... Böyle bir şey elbette yeni trajediler demektir. Nitekim şimdilerde Kürtler bizzat koruyucu olarak yaslandıkları ABD tarafından yüzüstü bırakılmakla tehdit edilmekte ve böylece Irak savaşının içerisinde çekilmektedir.

Ama dahası var. Bölgenin gerici devletlerinin herbirinin karın ağrısı olarak gördükleri etnik ve dini temellerde boy veren sorunları bastırmak üzere adeta pusuda bekliyor olması, bu trajediyi emperyalist işgal ve savaşın yol açtığı ortam ve konjonktürün de ötesine taşırmakta, sorunu her bir ülke için ayrıca daha da yakıcı hale getirmektedir. Türkiye, İran, Suriye ve Irak başta olmak üzere her birinin seceresi etnik ve dini baskı ve katliamlar konusunda fazlasıyla kabarıktır. Hepsinin eli kanlıdır. Bir başka ifadeyle, her birinin modern tarihi etnik temizlikler, katliamlar, dinsel ve mezhepsel baskılarla örülüdür. Birbirleri arasındaki sınır itilafları, tarihsel hesaplar da cabası... ABD’nin yeni diye takdim edilen fakat on yıllardır uyguladığı staterjisi, aynı zamanda bu çatışma zemininden mümkün olduğu ölçüde yararlanmayı da içermektedir.

Emperyalizmle geliştirilen çok yönlü kölece ilişkiler

Türkiye, bu açıdan diğer gerici devletlerden farklı bir yerde durmaktadır. Anlaşılacağı gibi bu farklardan ilki, herşeyden önce onun emperyalizmle geliştirdiği çok yönlü kölece ilişkileridir. O en başından beri emperyalist işgal ve savaşta dolaysız görevler üstlenerek tüm bölge halklarının karşısında yer aldığı ikeriksiz biçimde ortaya sermiştir. İkinci fark, kurtuluş savaşında emperyalizme karşı birlikte mücadele ettiği Kürtler’e karşı tüm diğerlerini geride bırakacak düzeyde sürdürdüğü inkarcı ve imhacı politikada gösterdiği ısrardır. Konumuz bağlamında bir üçüncü fark da, Araplar’a karşı taşıdığı hasmane duygular ve Musul-Kerkük üzerinde açık ya da örtülü, resmi ya da gayrı-resmi olarak zaman zaman dile getirilen tarihsel hak iddialarıdır.

Şimdi bu üç farkın en açık biçimde kendisini hissettirdiği, dahası keşiştiği bir dönemden geçiyoruz. Her üçü birden emperyalist savaşa yedeklenmenin birer manivelası olarak kullanılıyor. Kerkük’e müdahale ve sınır ötesi operasyon hazırlıkları tam da burada bir anlam kazanıyor.

Bilindiği gibi ilk tezkere öncesi yapılan pazarlık girişimleri (kamuoyu sözkonusu pazarlığın 90 milyar dolarlık bir karşılıksız yardım etrafında döndüğü gerçeğinin ayrıntılarını yeni yeni öğreniyor) efendi tarafından “at pazarlığı” denilerek aşağılanmış ve geri tepilmiş, ABD önce hizmet görmek istediğini beyan

etmişti. Kuzey Irak’ta Kürt otonomisinin oluşmasına ön ayak olarak kendisiyle beraber Irak’a girmeyen Türkiye’ye karşı kullanacağı önemli bir koz elde etmişti. İçerdeki uşak takımı bunu savaşa katılmanın en önemli gerekçesi olarak işleyip durdu.

ABD hizmetinde savaşa katılmanın önünü düzledikten, her türden anlaşmanın altına imza attıktan sonra şimdi, sıra bir ve belki de son kez daha uşak takımındadır. Irak’taki Kürt otonomisinin devletleşmesinin ve Kerkük’ün statüsünün Kürtler lehine bozulmasının engellenmesi, Irak’taki PKK varlığına son verilmesi, savaş taşeronluğu karşılığında uşak takımının öne çıkardığı talep ve beklentiler arasındadır. Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın 11 Şubat’ta planladığı Amerika ziyaretinin gündeminde öncelikle bu talepler var. ABD’nin bunun karşılığında ne isteyeceği ise şimdiden bellidir. ABD emperyalizmi, kesin ve koşulsuz olarak Türkiye’yi hizmete sürünceye kadar, bu İran’a karşı savaşı fiilen başlayacağı an demek oluyor, bu beklentileri ancak bir yere kadar karşılayacak (mahmur kampına dönük arama girişiminde olduğu gibi) bu arada mümkün olduğu ölçüde gerilimlerin kendisini sıkıntıya sokacak bir çatışmaya dönüşmesine izin vermeyecektir. Yani her durumda Türk devletinin Kürt düşmanlığı ve kürdofobisi, ABD’ye yaramaktadır.

Öte taraftan Kürt düşmanlığı sermaye iktidarı için içerde her türden gericiliği hortlatmanın, dışarıda ise emperyalist savaşa katılmanın en temel dayanaklarından biri olarak giderek daha fazla kullanılmaktadır. Kürt sorunu konusunda gerekirse ABD ile çatışırız diyenler, gerçekte ABD emperyalizmine karşı yükselen tepkileri bizzat kendi elleriyle önünü açtıkları şovenist histeri kanallarında boğarak uşakça politikalarının önünü düzlemektedirler.

Şimdi hükümetiyle, muhalefet partileriyle, ordusuyla bütün sermaye uşakları bu oyunu Kerkük üzerinden tezgahlamak için bir kez daha kol kola girmiş bulunuyorlar. Kerkük’te peşpeşe yaşanan provokasyon kokan saldırıların nereye kadar tırmandırılacağı henüz belli değil. Daha şimdiden belli olan bir şey varsa o da, sermaye cephesinde gerek Kürt sorunu gerekse emperyalist savaşa hizmet konusunda daha yekpare bir görüntünün sergilenmeye başlandığıdır.

Emperyalizme dayalı çözümler büyük acılar ve yıkımlar getirir

Böyle bir tablo karşısında bütün teslimiyetçi politikalar hüsrarla sonuçlanmaya, “uzlaşma” ve “barış” girişimleri sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Emperyalizme dayalı çözümlerin ise daha büyük acıları ve yıkımları getirdiğini biliyoruz. ABD’nin, “biz çekilirsek tufan kopar” tehditleri hiç de boşa değil. Zira, kökleri eskilere dayanan tarihsel ve toplumsal sorunlar, yıllardır uygulanan gerici politikalarla daha da içinden çıkılmaz bir hal almış bulunmaktadır.

Çözüm bir kez daha, her biri kendi içerisinde birer halklar mozaigi olan ülkelerde ve tüm Ortadoğu’da halkların kardeşliği, işçilerin birliği temelinde devrimci mücadeleyi yükseltmektir. Kan ve petrol kokusunun birbirine karıştığı, halklar arasında düşmanlığın tırmandırıldığı içinden geçtiğimiz bu kritik süreçte, emperyalizme ve tüm gerici bölge devletlerine ve politikalarına karşı ortak bir mücadele platformunun örülmesi yolunda Türk ve Kürt emekçilerinin atacakları adımlar, paha biçilmez bir önem taşımaktadır.

A planı çöktü, sıra B planında...

Hiçbir strateji ABD’yi bataktan kurtaramayacak!

Haydutbaşı Bush, yeni Irak stratejisini açıklarken; “*Şimdi geri çekilmek, Irak hükümetinin çöküşü, ülkenin parçalanması ve daha önce görülmemiş boyutta kan dökülmesi anlamına gelir. Böyle bir senaryo, askerlerimizin Irak’ta daha uzun süre kalmasına ve daha ölümcül bir düşmanla karşı karşıya gelmesine neden olur*” dedi.

Irak Çalışma Grubu’nun Aralık’ta hazırladığı raporda “Irak stratejisinin derhal değiştirilmesi gerekir” sözleriyle itiraf ettiğini, Bush da bu sözlerle itiraf etmiş oldu. Daha önce de başka pek çok emperyalist stratejistin itiraf ettiği fakat Bush ve ekibinin bir türlü kabule yanaşmadığı bu gerçek, ABD emperyalizminin Irak’ta kendisi için bir bataklık yarattığıdır. Aslında işin bu aşamasında, bu itiraf, bataklıktan çıkamadıklarının ikrarıdır. Şimdi çıkarsak şöyle-böyle olur demek, “çıkamıyoruz”dan başka bir anlama gelmemektedir.

Bush, yeni stratejinin başarı elde etmelerini sağlayacağına inandığını da söylüyor ama, bunun için öne sürdüğü/umduğu koşul imkansızdan da öte olduğuna göre, yeni stratejinin de ABD’yi bu bataktan kurtarmasının imkansız olduğu gün gibi açık. “Irak halkının desteği olmadan” başarılı olmalarının mümkün olmadığını söylediğine ve Irak halkının emperyalist işgalcilere karşı duygu ve tutumları ortada olduğuna göre, demek ki yeni strateji de uygulanmadan çökmüş kabul edilmelidir. Emperyalist haydutların bir de C planı var mı bilmiyoruz ama, aynı kirli niyeti taşımaya devam ettikleri sürece dünyanın en kalabalık alfabesi üzerinden de hazırlansa, hiçbir plan ABD’yi kurtaramayacaktır.

ABD’nin Irak’ta çırpınıp durduğu bataklık böylesine ortadayken ve ABD’de bile itiraflar birbiri ardına ortaya dökülmekteyken, bu emperyalist haydutun Türkiye’deki uşakları uşaklıklarını sürdürmekte ne kadar kararlı olduklarını açıklayıp duruyor. Yeni stratejide “PKK terörü”nden bile söz etmeyen, bunun yerine “sınır sorunları” tabirini tercih eden efendilerine ilk ve tek açık destek, yine Türk devletinden geldi. Strateji açıklanır açıklanmaz destek açıklaması yapan Türk Dışişleri, Bush’un, Türk ve Irak hükümetleriyle birlikte çalışılacağından söz etmesinin “önemini” de vurguluyordu. Oysa bu ne yeni ve ne de yeni stratejinin gerektirdiği bir durumdu. ABD bu “birlikte çalışma” sakızını, koordinatörlük adı altında Türk devletinin ağzına vereli hayli zaman olmuştu. Fakat efendiyi her adımda desteklemek gerektiği için, yeni strateji “PKK” ve “terör” sözcüklerini ifadeden bile geri durduğu halde, uşaklarının tutunacak bir dal araması gerekiyordu, bula bula bunu bulabildikleri görülüyor.

Uşak devlet şimdi bütün umudunu, yeni strateji gereği Türkiye’yi İran ve Suriye konularında ikna turuna çıkacak olan ABD Dışişleri Bakanlığı’nın siyasi işlerden sorumlu müsteşarı Nick Burns’a, “PKK ile mücadele”nin önemini anlatmaya bağlamış durumda. Oysa müsteşarın gündemi baştan belli; ABD’nin Türkiye’den bekledikleri...

Irak halkı, topraklarını emperyalistler için içinden çıkılmaz bir bataklığa dönüştürerek, bu haydutlara gerekli yanıt vermiş bulunuyor. Emperyalist haydutların şimdi çırpındığı Irak bataklığında boğulmaları içinse, tüm bölge halkları gibi Türkiye halklarının da Irak halklarıyla güçlü bir dayanışma içine girmesi, Türkiye topraklarını da emperyalizm için bataklığa dönüştürmesi gerekiyor.

Ortadoğu emperyalizme ancak böyle mezar olacaktır.

CHP’nin gerici-şoven kudurganlığı halk düşmanlığında sınır tanımıyor!..

Şimdi de “vatan millet” edebiyatıyla savaş naraları atmaya başladılar!

Bu hafta düzen gündemine damgasını vuran tartışmaları CHP’nin “Irak’al!” çağrısı başlattı. Açık bir savaş çağrısı olan Baykal’ın bu çıkışı, sadece tartışma başlatmakla kalmadı, hükümetin çağrının birinci adımını, yani mecliste görüşme açmayı kabulüyle, hükümeti/muhalefetiyle, düzen politikasının önüne yepyeni bir ‘iş’ paketi yığmış oldu.

Aslında konuya ilişkin tartışmayı başlatan Baykal’ın çağrısından önce, ‘seyirci kalamayız’ uyarısıyla dikkat çeken MİT raporu olmuştu. Bu raporu takibeden günlerde bu ifade Tayyip Erdoğan’ın diline de pelesenk oldu. Hemen her konuşmasında Irak konusunda güya birilerini ‘uyarma’ adına bu ifadeyi değişik biçimlerde yineleyip durdu. Ama gene de, açık savaş narasıyla tartışmayı bu noktaya getiren CHP oldu. Onunki, ‘seyirci kalamayız’ türünden dolaylı bir imayı aşan, ‘topla meclisi müdahaleyi görüşelim’ türünden son derece açık bir ifadeyle ‘Irak’a sefer’ ilan eden bir çağrıydı. Hükümetin de kabulüyle bu çağrısı 23 Ocak günü mecliste görüşülecek. Hem de gizli oturumda. Yani bu beylerin aslında neyi konuştuğunu ne kararlar aldığını, en az 10 yıl süreyle, asla bilemeyeceğiz. En az 10 yıl, çünkü çok iyi biliniyor ki, Türkiye’de yasanın koyduğu süre hep 3-5 katı olarak uygulanmıştır.

Biz, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları yani, bilemeyeceğiz ama, yine çok iyi bildiğimiz bir şey var ki, bizim ve dünya halklarının düşmanları, yani emperyalistler yine bütün ayrıntılardan haberdar olacak. Daha da doğrusu, emperyalistlerin masalarında çizilen ayrıntılardan, Meclis’teki vatan hainleri haberdar olacak. Ve onlara, halklara karşı kurdukları suç ortaklığının kendilerine yüklediği görevleri, halklarımıza, vatan-millet edebiyatıyla yutturmanın yol ve yöntemlerini arayıp bulmak kalacak. Görüşmenin gizli yapılmasının tek esprisi bizce budur.

Şimdi düzen kalemleri CHP’nin önerisini enine boyuna tartışıyor. Az buçuk muhalif görünen kalemler Türkiye’nin “ABD’nin Irak’ı”na müdahale edemeyeceğinden dem vuruyor. Arsızlığı meslek edinen kimileri, “zamanında tezkereyi engellediler, şimdi geçmiş ola” diyen ahlı vahlı yazılar döküyor. Hatta, “yurtta sulh, cihanda sulh’a ne oldu” diyenler bile var. Çok farklı görünen değerlendirmelere konu edilse de, hemen tümü ortak bir noktada buluşuyor: ABD’ye rağmen bir müdahale söz konusu bile edilemez!..

Fakat bundan, çıkara çıkara müdahalenin söz konusu olmadığı, olamayacağı sonucunu çıkarıyorlar. Çünkü “Irak’al!” çağrısının ABD’ye rağmen ya da karşı yapıldığını sanıyorlar. Çünkü Türkiye’yi yönetenlerin Türkiye’nin çıkarlarını gözettiğini farzediyor, aslında bizlerin farzetmesini umuyorlar. Ancak bizler böyle olmadığını biliyoruz. Çıkarlar söz konusu olduğunda, önceliğin emperyalist efendilerin çıkarlarında olduğunu, bunun karşısında ülkenin ve bu ülkenin gerçek sahibi emekçi halklarımızın esamesinin bile okunmadığını, üstelik bunun bu hükümet dönemine özgü bir şey olmadığını, on yıllardır böyle süregeldiğini, yeni gelenlerin sadece kölelik sürecini derinleştirecek ilişkiler geliştirdiğini de biliyoruz.

Bu bilgilere dayanarak, şimdiden iddia edebiliriz ki, CHP’nin çağrısı sadece hükümeti sıkıştırmaya yönelik bir ‘ucuz politika’ olmayabilir. ABD’nin ‘yeni Irak stratejisi’ adını verdiği yeni Ortadoğu stratejisi çerçevesinde üstlenilmiş bir kirli rolün, Türkiye halklarına ‘milli menfaatler’ adına yutturulmasına yönelik bir kirli stratejinin el birliğiyle uygulamaya konmaya çalışılması olabilir. Türk ordusu Irak’a ABD emperyalizminin piyonluğunu yapmaya değil, ABD’ye rağmen ve milli menfaatlerin korunması için girmelidir anafikri, zaten çoktandır alttan alta işlenmektedir. Şimdi, bölgedeki gelişmelerden ve ‘Musul-Kerkük-terör’ edebiyatından da yararlanarak, emekçi halklarımız, çocuklarımız ‘büyük Ortadoğu seferi’ne sürülmesine itiraz edemez duruma getirilmeye çalışılır.

Ayrıntıyı elbet gizleyecekler, fakat aldıkları kararın kimi somut sonuçlarını açıklamak zorundalar. Özellikle de Irak’a müdahale yönünde bir karara imza attıkları takdirde bunun propagandasını yapmak, kitleleri ikna etmek mecburiyeti duyacaklar. Sonuçta, bu yönlü bir karar aldıkları takdirde bileceğiz ki, emperyalizmin bu aşağılık uşakları nihayet Ortadoğu halklarına karşı girişilen kirli savaşta aktif rolü üstlenmiştir. Yok eğer tersi bir karar söz konusu olursa, o taktirde CHP’nin ordu şaşakçılığı konumundan da yararlanarak yürüttüğü ‘ucuz politika’ tiyatrosunun kirli bir sahnesini daha izlediğimizi anlamış olacağız. Her şey 23 Ocak günü mecliste gerçekleşecek gizli oturumun ardından açığa çıkacak.

Fakat her iki durumda da değişmeyecek bir şey var, anti-emperyalist görevlerimiz... Bölge halklarıyla dayanışma sorumluluğumuz...

ABD, Türkiye ve Güney Kürdistan

Türkiye-ABD ilişkilerindeki sorun alanlarından birisi Irak ve Güney Kürdistan'dır. Son zamanlarda bu konuda yeni tartışmaların boy verdiği görülüyor. ABD Dışişleri Bakanı Rice ve Savunma Bakanı Gates, kendilerinin Irak'tan çekilmeleri halinde Türkiye'nin bu ülkeye müdahale etmesi ihtimalinin bulunduğunu ifade ettiler. Güney Kürdistan'a ilişkin politikaları ABD'ninkilerle pek uyuşmasa da Türkiye'nin ABD'nin olurlarını almadan bu bölgeye dönük bir askeri müdahaleye kalkışması pek öyle kolay değil. Kuşkusuz bunu ABD'li yetkililer de biliyorlar. ABD'li bakanların bu açıklaması Türkiye'ye ilişkin bir gerçeği ifade etmekten ziyade, savaş çetesi başı Bush'un açıkladığı yeni Irak stratejisine karşı işbirlikçi Kürt yönetiminden çıkan kimi aykırı sesleri bastırmaya yönelik olduğu besbelli.

Son günlerde generallerden medyaya, hükümetten diğer sermaye partilerine kadar düzenin temel güç odakları hararetle bir biçimde Güney Kürdistan'a askeri bir müdahaleyi tartışıyorlar. Bu tartışmalar basına da yansımış bulunuyor.

“Komutanlarla en uçtaki senaryoları bile konuşuyoruz” diyen Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, *“En uçtaki senaryo”*ya şöyle açıklık getiriyor: *“ABD'nin koordinatörlük uygulaması, tam anlamıyla bir oyalama olarak netleşirse... Ve bu arada Türkiye, Kerkük'te bir oldubittiyle karşı karşıya kalırsa... Yani, petrol üzerinde bir Kürt egemenliği oluşursa... PKK baharla birlikte yeniden saldırılara başlar ve Kuzey Irak'ta lojistik destek almaya devam ederse... Yapacağımız ABD gezisi de bir sonuç vermezse... Talabani ve Barzani tehditkâr açıklamalarına devam ederse... Ve son olarak fiilen parçalanarak Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devleti ihtimali netleşirse... Bütün bu durumlar karşısında Türkiye askeri güç kullanmak durumunda kalacaktır.”*

Bu arada MİT Müsteşarı'nın Türkiye'nin dış politikada “bekle-gör-tavır al” taktiğini eleştiren açıklamasının tartışmaları hararetle sürerken, geçtiğimiz hafta bir açıklama da Başbakan Erdoğan'dan gelmişti. Erdoğan, Kerkük'te demografik yapının değiştirilmesinin ardından referandum yapılmak istenmesine seyirci kalmayacaklarını söyleyerek ABD'den PKK'ye karşı somut adım beklediklerini ve öte yandan sınır ötesi operasyon konusunun gündemlerinde olduğunu yinelemişti.

Ardından CHP Genel Başkanı Baykal da AKP hükümetini Irak konusunda aktif bir politika benimsemesi halinde destekleyeceklerini belirtti ve *“Meclis, Irak'a asker gönderme kararı almalı”* dedi. DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar ise, *“Bizim başlangıçtan beri söylediğimiz gibi, Türkiye'nin denklem dışı bırakılması meselesi devam etmektedir”* şeklinde konuştu.

Kürt sorunu konusunda faşist-şoven güçlerin en uçtaki temsilcilerinden emekli General Alaaddin Parmaksız'ın, Ankara'da düzenlenen *“Kerkük'ü Unutma Kongresi”*nde yaptığı konuşmada söylediği, *“Kandil bombalanmalıdır. TSK'nın bu yeteneği var, yeter ki siyasi irade buna karar versin. Kandil bombalanarak terör yok edilmez ama 'ABD'ye rağmen sizi vururuz'un bir işareti olur. Olmadı, Kandil Dağı işgal edilir”* sözleri, birbirlerine karşı egemenlik mücadelesi veren hükümet ve generaller takımının, Kürt sorununda aynı geleneksel inkâr ve imha çizgisinde buluştuklarının yeni bir örneğini sunmuştur.

ABD Dışişleri Bakanı Rice, bir yandan *“Bölgesel politikalarımızda doğru partnerlerimiz, bu hedefleri paylaştıkları müttefiklerimiz Türkiye ve İsrail'dir”* derken

öte yandan, *“Irak'tan çekilirse Kürtler bağımsızlık ilan eder, Kerkük'e el koyarlar, Türkiye de müdahale eder”* açıklamasına ABD Savunma Bakanı Gates'in benzer yöndeki demeci de eklendiğinde sorun bambaşka bir boyut kazandı.

Açıktır ki, bütün bu açıklamalar soruna ilişkin temel gerçekleri karartmaktadır.

Öncelikle şu gerçeğin altını çizelim ki, Türkiye'nin ABD'den bağımsız hele hele ona rağmen bir dış politikası olmaz. Kuşkusuz sermaye devleti, kendi çıkarları gerektirdiğinde ve tabii ki kendini bu çıkarların gereğini yerine getirmeye muktedir hissettiğinde, yeni yerler işgal etmeyi düşünmüştür. Tarihi boyunca, bu tür girişimlerde bulunmuş ve Musul-Kerkük hariç diğer tüm girişimlerinde çeşitli şekiller altında amacına da ulaşmıştır. Küçük Ağrı Dağı bölgesi ve Hatay sınırlara dahil edilmiş, Kıbrıs'ta ise Türkiye'nin uydusu bir devlet kurdurulmuştur.

Fakat bugün için Türkiye, kendi payına topraklarını genişletmekten ziyade, ABD'nin nüfuz alanlarını genişletmek ve hegemonyasını sağlamlaştırmak için yaptığı planların içinde yer alarak Avrasya'da, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da ABD etkinliğini yerleştirmede rol almaya çalışmaktadır. Nitekim 1990 sonrasında sermaye devletinin “başarılı” olduğu tüm alanlar ABD emperyalizminin çıkarları ile uyumlu çıkarlara sahip olduğu alanlar oldu: Bosna, Orta Asya ve Hazar havzasından gelecek enerji nakil hatları, Somali ve Balkanlar'daki “insancıl müdahale operasyonları”, Güney Kürdistan'a yapılan operasyonlar gibi. ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde çeşitli nüfuz alanlarında kendisine düşen payı büyük bir iştahla midesine indiren sermaye iktidarı, kurulduğundan bu yana gerçekleştiremediği ancak hiç aklından çıkmayan yayılmacı düşlerini de bu dönemde yer yer yeniden ısıtıp ortaya çıkarma imkânını buldu, buluyor.

Hatırlanacağı üzere, 90'lı yılların başında “Adriyatik'ten Çin Seddi'ne” kurulacak egemenlik hayalleri yeniden dile gelir olmuştu. Ancak, gerçek dünyanın katı yüzü burjuvaları bu düşlerden uyanmak zorunda bıraktı. Neticede, Türkiye konumundaki ülkeler, emperyalist güçlerden bağımsız bir politika izleme şansına sahip değillerdir. Mutlaka dış politikalarını bir emperyalist gücün çıkarlarına uygun olarak dizayn etmek zorundadırlar. Örneğin son Irak

işgalinde ABD'nin Ortadoğu'da yapmayı tasarladığı yeni düzenlemeler dolayısıyla Musul ve Kerkük'e ilişkin “tarihsel” iştahı kabaran sermaye devletinin ABD çıkarlarının gerektirdiği tutumları sergilemeden ve ABD'den izin almadan herhangi bir pay kapması mümkün olmamıştır.

Bugün için de, sermaye iktidarının Kerkük ve Musul'dan herhangi bir pay alma imkanı ortada görünmemektedir. Bütün işaretler, sermaye iktidarının ABD'nin dümen suyunda emperyalist savaş batağına daha dolaysız çekileceğini gösteriyor. ABD'nin Afganistan'da ve özellikle Irak'ta yaşadığı açık iflas bunu gerekli kılıyor. O, savaş batağına kendi “ulusal çıkarlar”ı için değil, ABD'nin emperyalist çıkarları için sürüklenmektedir. Generallerin, MİT'in, Başbakan'ın son açıklamaları da bu saldırgan politikayı meşrulaştırmaya yöneliktir. Değişen güç dengelerine ve ABD'nin Irak batağından çıkışta tercih edeceği politikaya bağlı olarak, Güney Kürtleri'ne bir kere daha ihanet edilerek sermaye devletinin bu bölgeye askeri müdahalesinin önü açılabilir de. Kuşkusuz bu gelişme de olasılıklar arasındadır. Fakat bu, ABD'ye rağmen değil, onun bilgisi ve onayı dahilinde olabilir. Gerçekçi bir noktadan bakan herkesin görebileceği yalın bir gerçektir bu.

ABD, bir yandan Türkiye'yi, Kürtleri ve diğer bölge ülkelerini kendi bölge stratejisine bağlıyor, öte yandan Türk, Kürt, Arap, Acem, Şii, Sünni gibi ulusal ve mezhepsel ayrımları kışkırtarak kendi varlığını bölgenin istikrarı için bir ihtiyaç gibi gösteriyor. ABD, Bush tarafından açıklanan yeni Irak stratejisine karşı işbirlikçi Kürt yönetiminden çıkan bazı aykırı sesleri bastırmayı da hedefleyerek Güney Kürtleri'ne *“Bölgeden ayrılırsam Türkiye size müdahale eder”*; Türkiye'ye de, *“Ben olmazsam Kürtler Kerkük'ü alır, bağımsızlığını ilan eder”* diyor. Yaşanan gelişmeler üzerinden söylemek gerekirse, ABD'nin Kürt politikası, sorunu bölgedeki varlığını kalıcılaştırmak ve sorun üzerinden karşı karşıya getirdiği güçleri kendi stratejisine yedeklemek olarak özetlenebilir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi uşak takımının Kürt sorununu, bölge ülke ve halklarını kendi gerici emellerine yedeklemek için kullanmasını engellemenin yolu, açıktır ki, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” temelinde mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Uyuşturucu kullanımı ilköğretim okullarına kadar indi...

Kapitalist yozlaşmanın ve piyasanın zehirli meyvesi: Uyuşturucu

Eğitim-Sen'in hazırlayıp kamuoyuna sunduğu uyuşturucu raporuna eğitim bakanı tepki göstermiş. Sendikanın ortaya koyduğu sonuçlara inanmadığını belirten bakan, *“Bu insanlar bu tespitleri nasıl yapmışlar, polisin yapamadığı istihbaratın yapamadığı tespiti bunlar nasıl yapmışlar”* diyor.

“Medyanın nerdeyse her haber bültenine giren okullarda uyuşturucu haberleri ortadayken, polis-istihbarat nasıl haberdar olmuyor” demiyor hiçbir “gazeteci”. Bakan Çelik’e soruyu soranlar, sorunun üzerine gitmek değil bakanın görüşlerini yansıtmak derdindeler.

Bakan bey bu arada devletin asıl derdini de kaçırıyor ağzından: *“Bu meseleler böyle ulu orta konuşulacak, böyle ulu orta raporlarla kamuoyuna anlatılacak şeyler değil.”*

Yani, uyuşturucu ilköğretim okullarına kadar girmiş olabilir. Fakat milleti telaşa verecek, galeyana getirecek açıklamalardan kaçınılmalıymış. Çocuğunu kaybetme korkusu her ana-babayı telaşlandıracaktır doğal olarak. Fakat acaba neden galeyana gelecekler? Kime ve neye öfke duymalarından korkuluyor insanların?

Uyuşturucu ticareti, çeşitli defalar itiraf edildiği gibi, çoktandır derin devletin tekelindedir. Bu devletçe itiraf edilmemiş olsaydı bile, bu halk her türlü kirli işin altından devletin çıkacağını bilmektedir. Özellikle de polisin her türlü pis işte parmağı olduğu kanısı artık yerleşmiş durumdadır. Dolayısıyla, uyuşturucu okullara kadar girebiliyorsa, bu, polisin, istihbaratın bilgisi dışında olmuyor. Nerde ne olup bittiğini gayet iyi biliyorlar. Bilmiyoruz diyorlarsa, televizyona çıkıp açıklama yapan okul idarecilerine gidip sorsunlar. Okul önlerindeki satıcıları elleriyle koymuş gibi toplansınlar. Ama yapmıyorlar, yapamazlar, çünkü bu ticaretin rantı çok büyük. Ve bu aynı zamanda gençliği denetim altında tutmanın en önemli mekanizmalarından biri...

O zaman ne olacak? Bakan beye sorarsanız durum kamuoyuna açıklanmayacak, insanlar galeyana getirilmeyecek!..

Bu aşağılık fikrin Eğitim Bakanı Çelik’e özgü olmadığı biliniyor. Bakan beyin yaptığı, kendisinin de tam olarak katıldığı, resmi görüşü açıklamaktır. Ve bu ülkenin işçileri, emekçileri bu görüşü çoktandır ve çok iyi kavramış durumdadır. Marmara ve Düzce depremlerinde çıktı bu görüş karşımıza. Bilim adamları sıkıştırıldı, uzmanlar azarlandı, tehdit edildi. Deprem konusundaki bilgilerin uluorta kamuoyu önünde açıklanmaması, tartışılmaması emredildi. Eğitim Bakanı’nın bugün uyuşturucu konusunda sarf ettiği sözler, nerdeyse kelimesi kelimesine, o günlerde ilgili devlet yetkilileri tarafından deprem için sarf edildi.

Gerçeklerin halka açıklanmasından, uluorta tartışılmasından niye bu kadar korkuyorlar peki?

Neden hep yalanların arkasına saklanma ihtiyacı duyuyorlar?

Çok açık ki, onlarınki suçüstü yakalanma korkusudur. Depremlerde ölen yüzbinlerce insanın ve daha ölmeyi bekleyen yüzbinlercesinin katilidir sermayenin kanlı devleti. Uyuşturucu ağına düşen gençlerin, bugün artık çocukların vebali de devletin boynundadır. Ve korkmakta son derece haklıdır. Ancak ne kadar korkarlarsa korksunlar, eninde sonunda hak ettikleri suçüstü yapılacak, tüm suçlarının hesabı sorulacaktır. Yalanla, dolanla, tehditle, inkarla bu sonu belki biraz geciktirebilirler. Fakat kurtulmalarının hiçbir imkanı bulunmuyor.

Nükleer enerjide hızlanan adımlar

Son günlerde özellikle küresel ısınmanın sonuçları üzerinden tartışmalar yaşanıyor. Bilim adamları dünyamızın kalan ömrüne dair ürkütücü açıklamalarda bulunuyorlar. Dünyanın ve insanlığın yıkımını hazırlayan çevre felaketinin temelinde kapitalizmin kâr hırsı yatıyor.

Kapitalizmin çevrede yarattığı tahribatlar küresel ısınma ile sınırlı değil. En az küresel ısınma kadar hayati bir tehlike olan nükleer tehdit de günbegün büyüyor. Nükleer tehdidin en hızlı, denetimsiz ve her an patlamaya hazır olarak ilerlediği alan nükleer silahlanma. Nükleer teknolojinin bir çevre tehdidi olarak insanlığın gündemine girdiği ikinci alan ise nükleer santraller. Dünyada şu an 439 nükleer santral bulunuyor. Bunların kimileri, Türkiye-Ermenistan sınırındaki Metamor gibi, potansiyel atom bombası olarak bir felakete yol açmanın eşiğinde faaliyet yürütüyor. Bu teknolojinin kullanılmaya başladığı 1950’lerden bu yana yaşanan sayısız irili ufaklı kaza ise tehlikenin boyutlarını yeterli açıklıkta ortaya koymuş bulunuyor.

Türkiye’de sermaye iktidarı yıllardır nükleer

enerji santrali kurulması tartışmaları yürütüyor. Geline yerde bu süreci hızlandırıp hayata geçirme telaşı içerisinde. Hükümette olduğu süre boyunca sermayenin politikalarının kusursuz uygulayıcısı olan AKP, geçtiğimiz hafta, son iki yıldır hükümetin gündeminde olan bu konu çerçevesinde atılan somut adımları kamuoyuna duyurdu. Bu amaçla “Nükleer Sektör Toplantısı” gerçekleştirildi. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler’in başkanlık ettiği toplantıya, nükleer santrallerle ilgilenen 18 firma ve Elektrik Üreticileri Derneği temsilcileri katıldı.

Toplantının açılışında konuşan Güler, 2006 yılında nükleer teknoloji programının açıklandığını ve nükleer enerji konusunda kanun tasarısı hazırlanarak görüşülmesi için meclise gönderildiğini hatırlattı. Söz konusu tasarının 1,5 ay içerisinde yasalaşmasını hedeflediklerini belirten Güler’e özel şirketler de konu ile ilgili çalışmalarını tamamladıklarını belirttiler. Bu toplantıda nükleer santralin yeri, kapasitesi gibi ayrıntıların netleştirileceği ifade edildi.

Toplantıya Akkök şirketler grubu, Akso Enerji, Alarko Holding A.Ş., Atlas Grup Şirketleri A.Ş., Çalık Enerji, Doğu İnşaat ve Ticaret A.Ş., Enka İnşaat ve Sanayi A.Ş., Entek Elektrik Üretim A.Ş., Gama Holding A.Ş., Güriş Holding A.Ş., Habaş, Koç Holding, Nurol Holding, Park Holding, Sabancı Holding, Tekfen Holding, Tokar Yapı, Zorlu Holding ve Elektrik Üreticileri Derneği temsilcileri katıldı.

Kapitalizm insanlığın sonunu hazırlayan adımlarını hızlandırıyor. Sermaye sınıfı, yaratacağı çevre yıkımı ve tehlikelere karşın, bu adımlardan elde edeceği karları düşünerek sabırsızlanıyor, hazırlıklarını tamamlıyor. Bu adımlara dur diyemezsek eğer, yeni Çernobiller bizleri bekliyor!

DİSK yönetimi ve “10 Aralık Hareketi”...

Düzene hizmette bir adım ileriye!

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin öncülüğünde çalışmalarını sürdüren “10 Aralık Hareketi” 1. yılını vesile ederek bir basın toplantısı düzenledi. Bu “Hareket”in başlatılmasında özel bir rolü ve katkısı olan Doğan Grubu’nun “solcu” gazetesi *Radikal*’in haberindeki ifadeyle basın toplantısı, “ekonomi zirvelerinin yapıldığı Dedeman Oteli Salonu”nda gerçekleştirildi. Toplantıda “Hareket” adına konuşan Prof. Dr. Burhan Şenatlar, 2007 yılı ve özelde ise seçim gündemi üzerinde durdu. Konuşmasında 2007’nin kritik bir yıl olacağını

belirten Şenatlar, AKP karşısında bir sol iktidar seçeneğinin yaratılması gerektiğini ifade ederek Cumhurbaşkanlığı seçiminde toplumsal mutabakata ihtiyaç olduğuna vurgu yaptı. Konuşmasının devamında ise, yaşanacak krizin aşılmasının ancak, “bütünleşmiş, kitleselleşmiş sol güçbirliği” ile mümkün olacağını belirtti ve böyle bir güçbirliğinin muhatabı olacak partilerin CHP, DSP, SHP ve ÖDP olduğunu ifade etti. Yanısıra, “eğer bu birliktelik sağlanırsa solun oyu yüzde 30’u aşar” iddiasında bulundu. İttifaka aday partilerden DSP ve SHP’nin girişimi olumlu karşıladığını belirten Şenatlar, girişimin ÖDP ve Bekaroğlu’nun kurduğu yeni partiye de sıcak yaklaştığını sözlerine ekledi. Şenatlar daha sonra altını çizerek, “bu çağrı kimlik siyaseti yaptığı ve tüm ülkeyi kapsamadığı için eleştirilen DTP’yi kapsamıyor” diyerek, güçbirliği çağrılarının sınırlarını da ortaya koymuş oldu.

Görüldüğü üzere “Solda yenileşme, bütünleşme ve kitleselleşme” sloganıyla DİSK yönetiminin öncülüğünde yola çıkan bu girişimden çıka çıka çivisi çıkmış düzenin sol partilerini bir araya getirme bezirganlığı çıktı. Oysa düzen medyasının desteği ve yönlendirmesiyle yelkenlerini şişirerek yola çıkanlar, düzen solunun yaşadığı zayıflık ve sorunlara çare olmak iddiasını taşıyordu. Ortaya çıkan sonuç ise, tek kelimeyle düzen solu cephesinde her dönem sıklıkla tanık olunan türden bir sefil arabuluculuk girişimidir. Yola çıkarken “solun temel sorununun” politik planda olduğunu, hedeflerinin esas olarak “özgürlükçü ve halkın sorunlarına yeni politikalarla çözüm üreten” bir “yeni sol” olduğunu iddia eden bu güçler payına ortaya çıkan sonuç tek kelimeyle ibretliktir. Özelde CHP ve DSP çizgisinde vücut bulan “devletçi-statükoculuk” karşısında olacakları iddiasında bulunan bu güçler, bugün esas olarak CHP ve DSP çizgisinde bir “solculuk”ta ve bizzat bu aynı partilerde karar kılmışlardır. Öyle ki, tanımladıkları “sol bütünleşme”nin esas konusu olarak AKP’yi ve Cumhurbaşkanlığı seçimi ile genel seçimleri belirlemişlerdir. Onlara göre sol bütünleşerek AKP’yi cumhurbaşkanlığı seçiminde “toplumsal mutabakat” aramaya zorlamalı ve genel seçimlerde AKP’ye karşı yüksek bir oy oranı alacak bir siyasal alternatif olarak çıkmalıdır.

Bu “Hareket”in yaşadığı bu durum, iddiaları ve söylemleri ile karşılaştırıldığında bir tutarsızlık olarak görünmekle birlikte, varlık koşulları ve ana hedefleri itibarıyla değerlendirildiğinde durum hiç de böyle değildir. Zira, bu “Hareket” düzen siyasetinin ihtiyaçları üzerine kuruludur. Yani kurulu düzene

hizmet, düzen siyasetindeki kırılma ve tıkanmalara deva olmaktır. Farklılık sadece düzenin önceliklerinin değişmesi ve siyasal sürecin başka türlü davranmayı imkansız kılmasındadır.

Öyle ki, bir taraftan AB süreci düzenin önceliği olmaktan çıkarak daha sert ve ABD güdümünde Ortadoğu merkezli bir siyasi yönelimin içerisine girilmiş, diğer taraftan ise Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden yaşanan düzen içi saflaşma ve kutuplaşma bu güçleri bir tarafta bulunmaya zorlayarak mevcut siyasi kutuplardan birinin güdümüne sokmuştur. Bir diğer neden ise, daha temelde yapısal bir sorun olarak düzenin özellikle sosyal toplumsal hareketlerin zayıf olduğu koşullarda düzen soluna koyduğu sınırlamalardır. Öyle ki, düzen siyasetinin ihtiyaç duyduğu sol emekçi halkı arkasına takıp düzene entegre edecek bir sol iken, bu güçte bir hareketin ancak halkın ekonomik-sosyal sorunlarına politik yanıtlar üretebildiği ve halkın öfkesine tercüman olabildiği ölçüde güç bulabileceği açıktır. Fakat düzenin handikapı da bu noktada başlamaktadır. Çünkü, işçi sınıfı ve emekçiler içerisindeki sosyal patlama dinamikleri o denli yoğun ve düzenin esneme imkanları o denli dardır ki, bu alandan özenle uzak durulmakta, siyaset dışında tutulmaktadır. Bundan dolayı, genel politik söylemde bir takım farklılıklar taşımakla birlikte tüm düzen partileri, en solcusundan en sağcısına kadar aynı ekonomik-sosyal politikalar üzerinde hem fikirlerdir. Değilse de, bu politikalara yönelik esaslı bir karşı duruş içerisinde değillerdir. “10 Aralık Hareketi”inde de görüleceği gibi bunun en ileri biçimi, emperyalist-kapitalist düzenden ve onun temel sınıfsal güç odaklarından kaynaklanan emekçi düşmanı saldırıları, ya AKP’ye ya da İMF’ye mal etmek biçiminde olanıdır. Bu bu tarz siyasetin düzeni aklamanın en etkili yöntemlerinden biri olduğu şüphesizdir. Zira, böylelikle emekçi halkın ağaca odaklanması sağlanarak orman gözlerden saklanmaktadır.

Aynı durum Kürt sorunu konusunda da yaşanmaktadır. Tüm düzen partileri Kürt sorununda devletin inkar ve imha çizgisinde birleşmektedirler. Elbette düzenin Kürt halkını entegre edebilecek liberal bir takım söylemleri kullanan fakat, devletin bu konuda belirlediği kırmızı çizgilerden milim şaşmayan partilere de ihtiyacı vardır. “10 Aralık Hareketi” yola çıkarken bu alanda CHP’nin katı inkar ve imha politikasını eleştirmekte, fakat aynı politikanın inceltilmiş bir türevini benimsemekteydi. Bugün, seçimler üzerinden CHP’nin kapısına dayanmışken DTP’ye karşı tavır alarak Kürt sorununda CHP ile aynı

konumda olduğunu gösterme gereği duymaktadır. Bir kez daha belirtelim ki, “10 Aralık Hareketi”nin temel amacı “solculuk” değil, esasta düzenin sol ihtiyacını görmektir. Amacı bu olan bir siyasetin bu konuda da düzenin ihtiyaçlarına uygun biçimde davranacağı açıktır.

Dolayısıyla düzenin sol ihtiyacını karşılamaya aday bir girişim olarak “10 Aralık Hareketi” düzen solunun yaşadığı yapısal sorunlarla malül olduğu gibi, düzenin önceliklerinin farklılaşması nedeniyle de baştan koyduğu iddianın uzağına düşmekle birlikte düzenin güncel ihtiyaçlarına uygun bir şekilde hizmete koyulmuş bulunmaktadır. Düzenin mevcut sol partilerine payandalık etmek bugün bu hizmetin temel konusu durumundadır. Bundan dolayıdır ki, “10 Aralık Hareketi” düzenin sol partilerini bir araya getirmeyi iş edinmiştir.

Bu “Hareket” üzerinde bu denli durulmasının nedeni onun siyaset alanındaki gücünden dolayı değildir. İlginin nedeni, bu “Hareket”e öncülük eden kişinin DİSK Genel Başkanı sıfatını taşıması ve dahası DİSK yönetiminin bizzat bu işin içerisinde bulunuyor olmasıdır. Her ne kadar Çelebi ve DİSK yönetimi, Çelebi’nin bu girişime katılımının kişisel, DİSK’in ise yol açmakla sınırlı olduğunu iddia ediyorlarsa da, bu ciddiyetsiz bir ifadedir. Zira hem bu kadarından dahi Çelebi ve DİSK’in işin içinde ve göbeğinde olduğu sonucu rahatlıkla çıkarılabilir, hem de DİSK yönetiminin politik çizgisi “Hareket”le tamamen örtüşmekte ve onu tamamlamaktadır. Öyle ki, bahse konu basın açıklamasından birkaç gün sonra 2007 üzerine DİSK adına değerlendirmelerde bulunan Çelebi ve ekibi, hemen tümüyle Şenatlar’ın “10 Aralık Hareketi”nin görüşleri olarak yukarıda aktardığımız ifadelerini (Cumhurbaşkanlığı seçimleri, genel seçimler vb. Ayrıca, özenli bir dille işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırılarının ve faşist terörün kaynağı olarak AKP ve İMF gösterilmekte, sermaye sınıfının bu saldırılardaki rolü yok sayılmaktadır.) DİSK’in görüşleri olarak tekrar etmiştir. Tüm bunlardan, DİSK yönetiminin bilinçli bir siyasi tercihle planlı bir şekilde hareket ettiği açıkça görülmektedir.

İşte bundan dolayı bu siyasi girişimi ciddiye alıyorduk ve mücadele konusu haline getiriyoruz. Zira, işçi sınıfının mücadele geleneği ve değerleri içerisinde özel bir yeri olan DİSK’in bu yöneticiler eliyle düzen siyasetine alet edilmesi kabul edilmez bir durumdur. Çünkü, Çelebi başta olmak üzere mevcut DİSK yönetimi, DİSK’in bu tarihsel değerini işçi ve emekçileri düzen siyasetine bağlamak için kullanmakta, DİSK’in halihazırda hala da bağrında taşıdığı işçi sınıfının ileri bölüklerini düzen siyasetine kanallandırmaya çalışmaktadırlar. İşte bu durum, üzerinde düşünülmesi, düşünmek bir yana aktif ve net bir tavra konu edilmesi gereken önemli bir sorundur.

Çelebi ve ekibinden, düzene hizmet sınıfa ihanet çizgisinin hesabı sorulmalıdır. Bu yönde alınacak tutum ve elde edilecek sonuç, kutuplara ayrılan düzen siyasetinin işçi ve emekçileri yoldan çıkarmaması bakımından son derece önemli ve kritik bir müdahale olacaktır. Sonuç olarak, başta DİSK bünyesindeki sosyalist ve devrimci sınıf güçleri olmak üzere tüm sınıf güçlerini düzen soluna payandalık yapan DİSK yönetimine karşı tavır almaya, sahip oldukları siyasal çizgiyi işçi sınıfı saflarından söküp atmak uğruna etkili bir mücadele yürütmeye ve devrimci sınıf çizgisinde birleşmeye çağırıyoruz.

2006 yılında kamu emekçileri hareketi

Kamu emekçileri hareketi IMF merkezli saldırı dalgasının biçimlendirdiği bir yılı daha geride bıraktı. 2006 yılı sermayenin saldırılarını sorunsuz gerçekleştirdiği, uzun dönemli çıkarlarına göre hareket ettiği bir yıl olarak tanımlanabilir. Genel olarak sınıf hareketi için geçerli olan durum kamu emekçileri hareketi için de az ya da çok geçerlidir.

Kamu emekçileri hareketini 2006 yılında belirleyen üç temel gündemden bahsedilebilir:

Toplu görüşme süreci ve Eğitim-Sen'in yetki kaybı, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa tasarıları, bütçe görüşmeleri ve 14 Aralık iş bırakma eylemi.

Siyaset dışı sendikal anlayış

Toplu görüşme süreci

2006 yılı toplu görüşmelerine KESK'in masadan çekilmesi damgasını vurdu. Kuşkusuz bu geri çekilişin ardında, beş yıllık deneyimin sonucunda kamu emekçilerinde görüşmelere dair herhangi bir beklentinin kalmaması, görüşmelerin oyalamadan ibaret olduğunun apaçık görülmesi ve KESK'in yetki kaybı yaşaması ve masada muhatap alınmaması etkili olmuştur.

Toplu görüşmelerin başlangıcında hareketin öncülerinin paylaştığı ortak düşünce, devletin kendine yakın sendikalarla pazarlık yapacağı, kimi kırıntıları onların aracılığıyla kamu emekçilerine sunacağı, böylelikle KESK'i etkisiz kılacağıydı. Ancak kısa zamanda bunun gerçeklikle örtüşmediği ortaya çıktı. Devlet güdümündeki sendikalara dahi tahammül göstermemiş, tek belirleyici olarak görüşmeleri başlatmış ve sonuçlandırmıştır. Devlet-sermaye düzeni hiçbir biçimde karşısında muhatap-taraf olacak bir özne görmek istememektedir. İkincisi ise Eğitim-Sen'in yetkiyi kaybetmesine paralel olarak KESK'in güç yitirmesidir.

Bu koşullar altında başlayan toplu görüşme sürecine KESK "toplular görüşme hakkımız vardır, kullanacağız" şiarıyla katılmış, görüşmelerin 3. aşamasında sendikal aktivistlerin de baskısıyla masadan kalkmıştır.

Ancak KESK'in toplu görüşmelere yaklaşımı tek başına masaya oturmak veya kalkmak üzerinden değerlendirilemez. Değerlendirme KESK'in mücadeleye, sendikal yapılanmaya bakış açısı ve esas-tali ilişkisini kuruş biçimi üzerinden yapılmalıdır. Sınıf hareketinde sermaye düzeninin temsilcileriyle yapılan görüşmeler işin ikincil kısmını oluşturmaktadır. Bu nedenle hiçbir zaman görüşme-diyalog-uzlaşma her iki tarafın çıkarları üzerinden tanımlanamaz. Bunun yapıldığı yerde sınıf sendikası değil, ancak sermayenin uydusu sendikadan bahsedilebilir.

KESK yönünü ya işyerlerine, hak alma mücadelesine, fiili meşru hatta dönecektir ya da uzlaşmacı sendikacılığın yeni bir adresi olacaktır. Gelinen yerde içindeki dinamikler ilkinin zorlasa da, bugün KESK içindeki uzlaşmacı anlayışlar harekete yön vermektedir.

İMF patentli sosyal yıkım saldırı dalgasının yoğunlaştığı, Ortadoğu'nun kan gölüne çevrildiği, ırkçılığın yükseldiği bir dönemde KESK'in bu saldırıları karşılayamamasının ardında yatan nedenlerden biri de hareketin politikleştirilememesidir. KESK reformistleri emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bütünlüklü bir mücadele yürüteceklerine, "kamu emekçilerine siyaset yapma yasağı kalksın" talebini öne sürerek kendilerine düzen içi arenada siyaset yapmak için alan açmaya çalışmaktadırlar. Bunun en önemli göstergelerinden biri de anadilde eğitim hakkı gibi temel demokratik bir talebi dahi sahiplenememiş, savunamamış olmalarıdır.

KESK yönetiminde yer alan reformistlerin temel zaafı sendikal mücadeleye bakış açılarıdır. Bu anlayışlar ya KESK'i kendi parti merkezleri olarak görmekte ve olumsuz bir biçimde siyaset yapmaktadır, ya da "kitleler kaçır" bahanesine sığınarak politik söylemler kullanmaktan çekinmektedir. Emekçilerin politikleşmesi, özne olması, harekete geçirilmesi, sınıfın genel çıkarının ifadesi taleplerin döne döne anlatılması, sınıf dayanışmasının örülmesi, fiili-meşru mücadele... Buradan bakıldığında, ciddi bir zayıflık sergilenmektedir.

Tüm bunların ışığında sorulması gereken soru şudur: Masadan kalkan KESK yerine ne koyabilmiştir. Toplu sözleşme masalarını işyerlerine, alanlara kurabilmiş midir? Bunun olanaklarını yaratmış mıdır?

Toplu görüşme sonrasındaki sürece bakıldığında, bu sorulara olumlu cevap vermek mümkün değildir.

Saldırı yasaları: SSGSS ve karşı çıkışlar

İMF ve DB tarafından uzun zamandır gündemde tutulan SSGSS tasarıları 2006 yılında yasalaştı. İşçi ve emekçilerin emeklilik ve sağlık hakkını gaspeden yasa, sınıf cephesinden suskunlukla izlendi, kayda değer hiçbir karşı koyuş gösterilmeden meclisten geçti. Bu süreçte kısmi de olsa yapılan çalışmaları KESK ve TTB birlikte örgütledi. Bu çalışmaların başında GSS'ye karşı Türkiye çapında örgütlenen referandum gelmektedir. Referandum onlarca kurumun emeği ve desteğiyle gerçekleştirilmiş ve toplumda genel olarak ilgiyle karşılanmıştır. Ancak, o dönem, eylemin kendi içinde amaçlaştırılması, bir adım ötesinin öngörülmeyp, sadece yasaya "hayır" oyu vermek olarak düşünülmüş olması, kısacası bütünlüklü bir

program çerçevesinde planlanmamış olması ileriye dönük adımlar atılmasını olanaksızlaştırdı. Referandumda yaratılan olumlu hava ileriye taşınamadı.

SSGSS bütünüyle çöpe atılamadı. Bu süreçte yasa Anayasa Mahkemesi'ne takılmış ve uygulanma süresi ileri bir tarihe ertelenmiştir.

Zaafalarına rağmen kamu emekçilerini harekete geçiren kölelik yasasının memurların lehine veto edilmiş olması GSS'ye karşı yürütülen mücadelenin sekteye uğrama ihtimalini de beraberinde getirmiştir. Her ne kadar KESK farklı söylemler dillendirilse de halihazırda görünen budur.

Sınıf dayanışmasının zayıf olduğu böylesi bir süreçte devletin yasayı uygulamaya koyma süresini uzatması, emekliliği yaklaşmış emekçilerde "beni etkilemiyor" düşüncesini güçlendirmiş, bu da sınıfı bölen bir rol oynamıştır. Buna bir de memur-işçi ayrımı eklenmiştir. Ancak şu bilinmelidir ki, sermayenin uzun dönemli çıkarları memurların "özel statülerine" tahammül göstermemektedir-göstermeyecektir. Bu nedenle 2006 yılında başlayan GSS karşıtı muhalefet eksikliklerini tamamlayarak, zaafalarını en aza indirerek mücadeleyi ileriye taşımak zorundadır.

Bütçe görüşmeleri, 14 Aralık ve KESK...

KESK tarafından 2007 bütçesinin, "... *gittikçe yoksullaşan halka yüklenen dolaysız ve dolaylı vergiler, özel sektöre kaynak transferi ve vergi indirimleri, faiz ödemelerinde sermayeye kesintisiz sadakat, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi, sosyal devlet yerine yurttaşını sürekli muhtaç duruma getiren ve asli işlevlerini bir hayırseverlik mekanizmasına indirgeyen bir yapı...*" olduğu gerekçesiyle, bir dizi eylemlilik öngörülmüştü. Bu eylemlerden ilki işyerleri ağırlıklı planlanan-uygulanan bütçeye karşı referandum iken, ikincisi 14 Aralık'ta gerçekleştirilen iş bırakma eylemidir.

İş bırakma kararı Haziran 2006'da gerçekleştirilen KESK Danışma Kurulu'nda alınmıştı. 6 ay öncesinde iş bırakma kararı alınmış olmasına rağmen KESK tarafından son günlere kadar herhangi bir hazırlık yapılmamış, iş bırakma tarihi uzun bir süre belirlenmekten kaçınılmıştır. Bu tutumun arkasında KESK'in yaşadığı güven yitimi, bir başka deyişle emekçilere ve kendi örgütlülüğüne karşı duyduğu/duymadığı güven yer almaktadır. KESK reformistleri emekçilerin geri yanlarından beslenmekte, beslendiği bu zeminde hareketi daha da geriye çekmekte ve kendini yeniden bu zeminde varetmektedir. Halihazırda KESK'in tablosu budur.

2007'de öncüler bekleyen görev!

2006 yılı kamu emekçileri cephesinden zorlu bir yıl oldu. Kapsamlı saldırıların yoğun olarak yaşandığı 2006 yılında saldırı dalgası püskürtülemedi, kamu emekçileri bir güç olarak mücadele sahnesine çıkamadı. Herşeye rağmen hareketin bir yılı, belli düzeylerde yılgınlık yaşansa da, öncü kamu emekçilerinin hala mücadele azmi taşıdığını göstermektedir. Önemli olan 2007'de bu mücadele azminin devrimci bir mücadele programı etrafında birleşip birleşmeyeceğidir. Kamu emekçileri hareketine devrimci, öncü müdahalenin önünün açılıp açılmayacağıdır. Hareketin ihtiyacı olan devrimci önderlik boşluğunun doldurulup doldurulamayacağıdır. 2007'de öncü, devrimci, sosyalist kamu emekçilerini bekleyen en temel görev budur.

Sağlıkta yıkım

Hafta sonu eczacılar “Büyük Eczacı Mitingi” için İstanbul’da biraraya geldi. Mitingin amacı eczacıların yaşadığı sorunlar, yeni ilaç ve tıbbi cihazlar yasa tasarısının yanısıra sağlıkta yıkım programıydı.

İlaç tekellerin denetimine terk ediliyor

Sağlıkta Dönüşüm projesi çerçevesinde ilaç sektörünün uluslararası tekellerin denetimine terk edilmesi çalışmaları iki ayak üzerinden yürütülmektedir: Bunlardan ilki ilaç piyasasının uluslararası tekeller tarafından denetim altına alınması, üst kurul oluşturulması iken, diğeri ilaç piyasasının esnekleştirilmesi, ilaç satımının “eczane” kavramından uzaklaştırılıp herhangi bir ürün olarak sunulmasıdır.

Sağlık Bakanlığı’nın en kısa zamanda örgütleneceğini söylediği Ulusal İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu ve son olarak gündeme getirilen “ilaç ve tıbbi cihazlar yasa tasarıları” bu amaca-tekellerin hakimiyetinin sağlamlaştırılmasına- hizmet etmektedirler:

“Ulusal İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu, piyasa gözetimi ve denetimi yaparak yeterli kalite konusunda uygulanacak standartları belirleyecek ve bunların uygulanmasını sağlayarak tüketici ile sektör arasında önemli bir köprü vazifesi üstlenecek. Kurum, ilaçlar ve cihazlar için standart belirleyecek.”

Özetle, diğer üst kurullarda olduğu gibi, Ulusal İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumu da sektörün piyasa

koşullarına, tekellerin standartlarına tam uyumunu sağlayacak. Saldırının diğer ayağını oluşturan ilaç ve tıbbi cihaz yasasıyla ise, ilaç tanımı değiştirilerek ilacın farklı tanımlarla eczane dışına çıkarılmasının ve ilacın reklamının yapılabilmesinin önü açılacaktır. Böylelikle ilaç büyük marketlerin renkli vitrinlerini süsleyebilecektir.

Sağlıkta ne yaşanıyor?

İMF tarafından öngörülen “kamusal hizmetlere” ayrılan kaynağın kısılması politikası ilk elden sağlık ve eğitim hizmetlerine ayrılan kaynağın yeniden düzenlenmesini öngörmekteydi.

Sağlık hizmetleri hem geniş bir kesimi ilgilendirmeleri, yaşamı sürdürmenin olmazsa olmazı olmaları nedeniyle sermaye açısından kârlı bir alanı ifade etmektedir. Hem de uzun yılları bulan mücadele sonucunda elde edilmeleri nedeniyle “maliyetler” içinde temel bir kalemi oluşturmaktadır. Sağlıkta dönüşüm “reformu” bu noktada gündeme gelmiştir. Sağlıkta dönüşüm hem sermayeye yeni bir alan açmakta, hem de sağlığa ayrılan kaynağın yeniden sermayeye aktarımının yolunu düzlemektedir.

Direktifler çerçevesinde uygulanan sağlıkta yıkım programı ise, olumsuzluklarının apaçık görülmesine rağmen, adım adım uygulamaya konulmaktadır. SSK hastanelerinin devredilmesi, sağlık hizmetlerinden yararlanmak için paket fiyat uygulaması, 150’ye yakın ilacın ödeme listesinden çıkarılması, ilaca sınırlandırma getirilmesi, koruyucu sağlık hizmetlerinin tasfiye edilerek aile hekimliğinin uygulanmaya konulması, bütçeden personele maaş ödemesi yapılması yerine döner sermaye uygulamasına ağırlık verilmesi, sağlık emekçileriyle hastalar arasındaki ilişkinin, satan-alan düzeyine indirilmesi, personel açığının kapatılmaması, sağlık birimlerinin taşeronlaştırılması, ilaçta tasarrufa gidilmesi, Bağ-Kur-SSK ilaç tutarlarının eczanelere ödenmemesi, (eczacı ile hastanın karşı karşıya getirilmesi) ve son olarak ilaç ve tıbbi cihazlar yasa tasarısı...

Sorunlar bu denli ağırken ne yapmalı?

Sağlık hakkı için mücadeleye

Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, ilacın piyasaya terk edilmesi sadece sağlık emekçilerinin, bu alanda çalışan eczacıların, doktorların değil, en az onlar kadar bu hizmetlerden yararlanan tüm işçi ve emekçilerin sorunudur. Bu nedenle ulaşılabilir, kaliteli ücretsiz sağlık hizmeti talebi için mücadele sadece sağlık emekçilerinin, sağlık çalışanlarının sorumluluğu olamaz. Sağlık emekçileri, tepkilerini cılız da olsa ifade etmekte eylemli süreçlerin öncülüğünü yapmaktadır. Ancak sağlıkta yıkımın böylesine cılız bir karşı koyuşla durdurulamayacağını ya da geline süreci tersine döndüremeyeceğini bilmek gerekiyor. Sağlık hakkı için mücadele aslolarak işçi sınıfı tarafından sahiplenilmeli ve mücadele konusu edilmedir.

Büyük Eczacı Mitingi...

Başka bir dünya ve sağlık düzeni mümkün!

Eczacı Odaları, 14 Ocak günü Kadıköy İskele Meydanı’nda “Büyük Eczacı Mitingi” gerçekleştirdi. Haydarpaşa Endüstri Meslek Lisesi’nin önünde saat 11:00’de toplanmaya başlayan kitle 11:30’da yürüyüşe geçti. En önde “Eczacılık mesleği sahipsiz değildir!” pankartı ile “İMF sağlığımızdan elini çek!” , “Sağlık haktır satılamaz!” , “Hastanelerin özelleştirilmesine son!” , “Dağıtım tekellerinin sömürsüne son!” , “İlaç alım protokolleri kölelik anlaşımasıdır!” , “Vatandaşa vitamini çok gören iktidara oy yok!” , “Sağlıkta sömürü düzenine hayır!” , “Başka bir dünya, başka bir sağlık düzeni mümkün!” , “Her ay değişen kurallar istemiyoruz!” yazılı dövizler taşındı. Eylemde sırasıyla; İstanbul, İzmir, Trabzon, Aydın, Ankara, Uşak, Antalya, Afyon, Eskişehir, Turhal, Erzurum, Balıkesir, Isparta, Kastamonu, Mersin, Adana, Sivas, Bursa, Osmaniye, Kocaeli eczacılar odaları pankart ve dövizleriyle Kadıköy İskele Meydanı’na geldiler.

İlk olarak “Atatürk ve silah arkadaşları için” “İstiklal marşı” eşliğinde bir dakikalık saygı duruşuna geçildi. Daha sonra Sadık Gürbüz sahneye çıkarak türküler söyledi. Ardından İstanbul Eczacılar Odası Başkanı Zafer Kaplan bir konuşma yaptı.

Kaplan şunları söyledi: “... ‘90’lardan sonra dünyada neoliberalizm denilen düzen oluştu ve küresel sermaye için dünya küçüldü. Bizim ülkede de tekelleri ilaç patronları sağlıkta yaşanan sorunlardan kâr ediyorlar; dönüşümden bahsediyorlar. Bu dönüşüm denilen şey tekellere giden kârdır. Eczacıların yarınlarından güvencesi yoktur. Eczacıların önüne çıkan yasalar bile artık

tekeller tarafından belirlenir hale gelmiştir. Ve içimizde de onların çıkarlarını savunan akademisyenler, köşe yazarları ve eczacılar da var, onların olmadıkları yerler ise meydanlardır. Bu ülkede herşey pazarlanıyor. Türkiye’de eczaneleri de pazarlamaya çalışıyorlar. Bunu da AB’ye uyum adı altında yutturmaya çalışıyorlar.”

İstanbul Eczacıları Odası Başkanı’ndan sonra diğer kentlerden oda temsilcileri konuşma yaptılar. Çağdaş Eczaneciler Odası Başkanı Rafet Şahin’in yaptığı mücadele çağrısı ile miting sona erdi. Miting boyunca sık sık “İMF sağlıktan elini çek!” , “Hükümet şaşırma sabrımızı taşıрма!” , “Kanımızı kurutan Unakıtan!” , “Sağlıksız toplum istemiyoruz!” sloganları atıldı. Eyleme 6 bine yakın kişi katıldı

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tecrite karşı eylemlerden...

“Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”

İzmir**İHD İstanbul**

Tecrit karşıtı kurumlardan açıklama

Tecrit işkencesine karşı sürdürülen ölüm orucu kritik bir eşiğe gelmiş bulunuyor. Devletin tecrit işkencesini sürdürmekte ısrar etmesi üzerine 11 Ocak günü saat 12.30'da İnşaat Mühendisleri Odası'nda bir basın toplantısı yapıldı. ATO, THİV, Emekli-Sen, ESP, İşçi Mücadelesi, BDSP, ÇHKM, HÖC, Tecrite Karşıtı Avukatlar, MBP, CHP Seyhan İlçe Gençlik Kolları, Tekstil-Sen, Adana Halkevi, TÖP, İHD, KESK ve EMEP adına yapılan açıklamada tecridi kaldırın ölümleri durdurun talebi dile getirildi. (*Kızıl Bayrak/Adana*)

Kocaeli'de tecrit karşıtı etkinlik

Çeşitli sendikaların, meslek odalarının ve siyasetlerin bileşeni olduğu Kocaeli Tecrite Karşı Dayanışma Komitesi 11 Ocak Perşembe günü saat 18.00'de Eski Star Sineması'nda bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısı, devrim mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşuyla başladı. Ardından F Tipi cezaevlerinde süren tecriti ve cezaevi katliamlarını anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Toplantının açılış konuşmasını Komite Sözcüsü Barbaros Tantan ilkeri günlerde Kocaeli yerinde sendikalara ve siyasi partilere yapılacak çağrıyla haftalık eylemler örgütleneceğini söyledi.

Basın toplantısında Kocaeli Barosu, TMMOB İKK, KESK Şubeler Platformu, DİSK Bölge Temsilciliği, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Halkevleri, CHP, SHP, DTP, Emep, SDP, TKP, ESP, KTO, ÖDP, Yurtsever Cephe, HÖC, TMY Karşıtı Platform'un imzacı olduğu ortak metin okundu. Toplantının son bölümünde kurum temsilcileri söz alarak tecrite karşı mücadelenin yükseltilmesi çağrısı yaptılar. Basın toplantısına yaklaşık 120 kişi katıldı. (*Kızıl Bayrak / Kocaeli*)

TAYAD'lı Aileler'den meşaleli yürüyüş

TAYAD'lı Aileler'in tecrite kaşı düzenledikleri Cuma günü eylemleri devam ediyor. 12 Ocak günü saat 15:30'da Yüksel Caddesi'nden yürüyüşle başlayan eylem İnsan Hakları Anıtı önünde yapılan açıklama ile

sona erdi. Eylemde “Tecrite son!/TAYAD'lı Aileler” imzalı pankart ile direnişçilerin fotoğraflarının bulunduğu pankart taşındı. Yürüyüşün ardından TAYAD'lı 2 ana konuşma yaptı. Analar konuşmalarında taleplerin kabul edilmesini dile getirdiler. İstanbul'da gerçekleştirilen tecrit karşıtı eyleme çevik kuvvetin azgınca saldırmasını protesto ettiler.

Eylemde ayrıca Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Av. Kazım Genç ve Özgür Tiyatro adına Özgür Başkaya birer konuşma yaptılar. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı eyleme içinde BDSP'nin de bulunduğu çeşitli devrimci güçler ve demokratik kitle örgütleri destek verdi. Eylemde “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!”, “Yaşasın evlatlarımızın onurlu direnişi!”, “Tecrite son!” sloganları atıldı. (*Kızıl Bayrak/Ankara*)

Adana: “Tecrite son!”

13 Ocak günü cezaevlerinde süren tecrit uygulamasına karşı ölüm orucu direnişine devam eden Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz'a destek vermek için “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun” şiarıyla bir eylem gerçekleştirildi. Saat 12.30'da İnönü Parkı'nda toplanan kitle buradan İnönü Caddesi'ni tek şerit halinde trafiğe kapatarak “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” ortak pankartı arkasında AKP il binasına yürüdü. Yürüyüşte “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Tecrite son!” sloganları atıldı. AKP il binası önünde polislin provokatif tutumuna karşı kitle sloganlarını gür bir şekilde haykırdı. Burada yapılan açıklamada “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” talebi bir kez daha yükseltildi.

Eylemi örgütleyen ve destekleyen kurumlar şunlardı: ATO, THİV, Emekli-Sen, ESP, İşçi Mücadelesi, BDSP, ÇHKM, HÖC, Tecrite Karşı Avukatlar, KESK, CHP Seyhan İlçe Gençlik Kolları, Tekstil-Sen, Halkevleri, TÖP, İHD, SDP, EMEP, DİSK 6. Bölge, TKP, Alınteri. (*Kızıl Bayrak/Adana*)

Halkevleri Gülcan Görüroğlu'nu ziyaret etti

Halkevleri 13 Ocak günü Şakirpaşa direniş evinde ölüm orucu eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu'nu

ziyaret etti. Halkevleri'nin bölgesel olarak katılım sağladığı eyleme İskenderun, Adana, Mersin Halkevleri üyeleri katıldı. İnönü Parkı'ndan AKP il binası önüne yürüyen Halkevleri üyeleri daha sonra Gülcan Görüroğlu'nu ziyaret etti. Yürüyüşte “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Tecrite son!” sloganları atıldı. Eyleme 35 kişi katıldı. (*Kızıl Bayrak/Adana*)

TAYAD'lı Aileler açlık grevinde

TAYAD'lı Aileler 13 Ocak Cumartesi günü saat 10:00'da Yüksel Caddesi'nde bir araya gelerek bir basın açıklaması yaptılar ve açlık grevine başlayacaklarını duyurdular.

“123. ölüm olmasın diye açlık grevindeyiz!” yazılı pankartın açıldığı eylemde sık sık “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları atıldı. (*Kızıl Bayrak/Ankara*)

TAYAD'lı Aileler'in eylemi

TAYAD'lı Aileler 14 Ocak akşamı saat 18.00'de Orhangazi Parkı'nda tecritin kaldırılması talebiyle meşaleli basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde “Tecrite son! Laf değil çözüm istiyoruz!/TAYAD'lı Aileler” imzalı pankart ile ölüm orucu şehitlerinin resimlerinin olduğu iki ayrı pankart açtılar. Eylemde, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar direneceğiz!” sloganları sıklıkla atıldı. (*Kızıl Bayrak/Bursa*)

Samsun: “Tecrite son!”

14 Ocak günü Samsun'da tecrite karşı basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi. Süleymaniye geçitinde gerçekleştirilen eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. Yapılan açıklamada tecritin bir insanlık suçu olduğu, Adelet Bakanlığı'nın bu tutumunu sürdürmesi halinde ölüm orucunu sürdürenlerin ölümlerinden sorumlu olacağı vurgulandı.

Yapılan açıklamanın ardından AKP il binasının önüne yürüyüş yapılmak istendi. Engelleme sonucunda yürüyüş yapılamadı. Eylemde 45 dakika süren oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylem sırasında “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Tecriti kaldırın

ölümleri durdurun!”, “Ölüm orucundakiler onurumuzdur!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı. Eyleme BDSP, ESP, HÖC, Halkevleri, Kaldıraç, SDP, TKP, EMEP, 78’liler, Emekli-Sen, Öğrenci Kolektifi katıldı. (Kızıl Bayrak/Samsun)

Eskişehir’de tecrit karşıtı eylem

15 Ocak günü saat 13:30’da Merkez Postane önünde İHD tarafından tecrite karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Ardından Adalet Bakanlığı’na faks çekildi. Basın açıklamasına DİSK Emekli Sen, BDSP ve ESP destek verdi. (Kızıl Bayrak/Eskişehir)

Adana İHD’den tecrit eylemi!

Adana İHD 15 Ocak Pazartesi günü merkez postane önünde tecrit karşıtı bir basın açıklamasının ardından Adalet Bakanlığı’na kart gönderme eylemi gerçekleştirdi. Saat 12.30’da başlayan eylemde “Üç kapı üç kilit açılınsın/İnsan Hakları Derneği” imzalı pankart açıldı. Yapılan basın açıklamasında ölüm orucu eylemine değinildi ve ölüm orucunu sürdüren üç kişinin ölüm sınırını aştığı, yeni ölümlerin olmaması için Adalet Bakanlığı’nın bir an önce adım atması gerektiği vurgulandı. Okunan açıklamanın ardından topluca “Cezaevlerinde üç kapı üç kilit açılınsın ölümler son bulsun” yazılı kartlar bakanlığa gönderildi. Eylem sloganlarla son buldu. (Kızıl Bayrak/Adana)

İzmir’de tecrit karşıtı ortak eylem

İzmir’de F tipi hapisanelerde sürmekte olan tecrit işkencesine karşı bir araya gelen çeşitli devrimci, demokrat güçler, kurum ve sendikalar 15 Ocak günü meşaleli bir eylem gerçekleştirdi. Karşıyaka dolmuş son duraklarında saat 19.00’da başlayan eylemde “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” yazılı pankart açıldı. Aynı içerikte dövizler taşındı. Karşıyaka çarşı girişine kadar meşalelerle ve sloganlarla yüründükten sonra basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamanın sonunda tecrit işkencesine karşı eylemlere devam edileceği ifade edildi. Her Pazartesi günü saat 19:00’da Karşıyaka’da meşaleli yürüyüşle tecritin protesto edileceği söylendi.

Eylem **DİSK**, Genel- iş 5 No’lu Şube, **Genel- İş 1 No’lu Şube**, Belediye- İş 4 No’lu Şube, **Belediye-İş 1 No’lu Şube**, Belediye-İş 2 No’lu Şube, **BES**, **BTS**, **Eğitim-Sen 5 No’lu Şube**, Tüm Bel- Sen 1 No’lu Şube, **ÇHD**, **PSAKD** Ege Şubeleri, **HÖC**, **BDSP**, **EHP**, **ESP**, **DHP**, **İHD**, **İCİ**, **Partizan**, **Alınteri**, **Kaldıraç**, **DTP**, **SDP**, **KÖZ**, **İşçi Mücadelesi**, **Kurtuluş Partisi**, Ege 78’liler Derneği, **Halkevleri**, **ODAK**, **Erol Zavar Yaşama Hakkı Koordinasyonu**, **Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği** tarafından ortak olarak örgütlendi.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde “Behiç Aşçı/Sevgi Saymaz/Gülcan Görüroğlu yalnız değildir!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Tecrit işkencedir, tecride son!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/İzmir)

İHD İstanbul Şubesi’nden açıklama

İHD İstanbul Şubesi 17 Ocak günü Galatasaray Postanesi önünde yaptığı basın açıklaması ile “F tipi cezaevlerinde üç kapı üç kilit açılınsın!” çağrısında bulundu. İHD adına basın açıklamasını Şube Başkanı Hürriyet Şener okudu. İHD’nin sorunun çözümüne yönelik taleplerinin ifade edildiği açıklamanın ardından Adalet Bakanlığı’na talepleri bildiren kartlar

postalandı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Bursa İHD’den eylem

Bursa İnsan Hakları Derneği F tipi hapisanelerde süren tecrit terörüne karşı ölüm orucunu sürdüren Av. Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz ve Gülcan Görüroğlu’na

destek amacıyla Heykel Postanesi önünde 17 Ocak günü basın açıklaması yaptı. Açıklamanın ardından postaneden Adalet Bakanı’na gönderilen kartlarda 3 kapı 3 kilitin açılması talep edildi. Açıklamaya BDSP, Partizan, ESP, Halkevleri, SDP, EMEP, DTP, ÇHD, KESK, Tuncelililer Derneği destek verdi. (Kızıl Bayrak/Bursa)

Tecrite karşı Cumartesi eylemleri sürüyor!

“Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”

Tecrit karşıtlarının her Cumartesi günü “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” şiarıyla gerçekleştirdiği eylemler geride kalan hafta da devam etti.

13 Ocak günü saat 16:00’da Taksim Tramvay durağında kitlenin toplanmasıyla başlayan eylemde “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” yazılı pankart açıldı.

Polisin eylem öncesi ablukaya aldığı Taksim Meydanı’nda toplanan yüzlerce tecrit karşıtı yeni ölümlerin yaşanmaması için bir an önce tecrit uygulamalarının son bulmasını talep etti.

Basın metni okunmadan önce kitle hep birlikte “Mapusun içinde üç ağaç incir” türküsünü söyledi. Öfkeli ve coşkulu bir şekilde “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” sloganını haykırdı.

Tecrit karşıtları adına basın açıklamasını sanatçı Bilgesu Erenus okudu. Erenus açıklamada tecrit uygulamalarının tutsaklarda fiziksel ve ruhsal tahribatlar yarattığını vurguladıktan sonra şunları söyledi:

“Geçtiğimiz 6 yıl boyunca Türk Tabipleri Birliği, Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği, Ankara ve İstanbul Baroları tarafından hazırlanan, sistemin sakıncalarını değerlendiren bilimsel raporlar dikkate alınmamıştır. Yine demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların ve aydınların tecritin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması yönündeki sesi duyulmak istenmemiştir. Siyasal iktidar bunun yerine sansür silahını kullanarak sorunu yok saymaya ya da operasyon düzenleyerek sorunu çözmeye çalışmıştır”.

Erenus, açıklamanın sonunda siyasal iktidarı bilime ve insanlığa karşı direnmeye son vermeye ve ölüm üreten tecriti ortadan kaldırmaya çağırdı.

Basın metninin okunmasının ardından ölüm

orucu direnişinin 284. gününde olan Behiç Aşçı’nın annesi Fazilet Erdoğan kısa bir konuşma yaparak eyleme katılanlara ve destek olanlara teşekkür etti.

Son olarak eyleme destek vermek amacıyla katılan İlkay Akkaya kitleyle birlikte “Çav Bella” marşını söyledi.

Eyleme 600’ü aşkın kişi katıldı.

Eylemin sonuna doğru polis “basın açıklamasının bittiği” bahanesiyle eylemi provoke etmeye çalıştı.

Eylemi örgütleyen kurumlar şöyle:

TMMOB-İKK, KESK Şubeler Platformu, DİSK Genel-İş 2 No’lu Bölge, Genel-İş 3 No’lu Şubesi, DİSK Dev Sağlık-İş, DİSK Basın-İş, DİSK Emekli-Sen 2 No’lu Şube, ÇHD, Tecrite Karşı Avukatlar (Tecrite Karşı Dayanışma Komitesi), Tecrite Karşı Sanatçılar, Tiyatro Simurg, PSAKD Marmara Şubeleri, TUDEF, Divriği Kültür Derneği, Halkevleri, ÖDP, SDP, TKP, EHP, HÖC, Antikapitalist, Anarşist Komünist İnisiyatif, Kaldıraç, BDSP, İşçi Mücadelesi, TÖP, ESP, Partizan, ODAK, HKM, EMEP, SODAP, SEH ve Kurtuluş Partisi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Okmeydanı'nda tecrit karşıtı birleşik eylem...

“Tecrit kaldırılсын talepler kabul edilsin!”

F tipi hapishanelerde 7. yılına giren tecrit işkencesi 122 devrimcinin ölümüne neden oldu. Şu an halen devletin izolasyon ve tecrit politikasına karşı Av. Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Gebze Hapishanesi'nde hükümlü bulunan Sevgi Saymaz ölüm orucundalar. Tecrit işkencesinin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması için devrimci kurumlar eylemlerine devam ediyorlar.

Bu çerçevede **BDSP, Partizan, HKM, HÖC, ESP, SODAP, Kaldıraç** ve **SDP**, 17 Ocak Çarşamba günü saat 20:00'de Okmeydanı Dikilitaş Parkı'nda biraraya gelerek tecritin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması için meşaleli bir eylem gerçekleştirdiler.

Dikilitaş Parkı'nda toplanan kitle en önde “**Tecrit kaldırılсын talepler kabul edilsin!**” pankartını taşıdı. “**Devrimci irade teslim alınamaz!**”, “**İçerde dışarda hücreleri parçala!**”, “**Zindanlar yıkılсын tutsaklara özgürlük!**” ve “**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**” **BDSP**; “**Üç kapı-üç kilit açılсын, tecrit kaldırılсын!**” **ESP**; “**Tecrite son!**” **TAYAD** ve “**Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!**”, “**Savaş Kör yalnız değildir!**” **Partizan** dövizlerinin taşındığı eylemde, kitle mahalle aralarından ilerleyerek Piyalepaşa'dan anacadeye kadar sloganlarla yürüdü. Caddeye çıkıldığında yol trafiğe kesilerek yürüyüşe devam edildi. Eylem, genel bir geçiş güzergahı olan ve akşam saatlerinde yoğun bir insan kitlesi barındıran ana caddede bulunan insanlar tarafından ilgiyle izlendi.

Kitlenin önü Şark Kahvesi'ne yakın bir noktada polis ve panzerlerle kesildi. Kitle çatışmaya hazır bir halde bir süre bekledikten sonra belirlenen güzergahın bir alt paralelinden yürüyüşe devam etti. Sağlık Ocağı'na kadar yürüyerek orada basın açıklamasını gerçekleştirdiler..

Sağlık Ocağı önünde eylemi örgütleyeciler adına ortak basın açıklaması okundu. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“*Tecrit insanlık suçudur. Siyasi iktidar tam 7 yıldır hepimizin gözlerinin önünde bu suçu işlemeye devam ediyor. Siyasi iktidarın artık hiçbir demagojisi tartışma konusu bile olamıyor. Çünkü tam 7 yıldır aynı yalanları söylüyorlar bizlere. Ve 7 yıldır 122 devrimcinin cansız bedeni, yüzlerce sakat bırakılmış tutsak, adli mahkumların sayısı belli olmayan intihar girişimleri, tutsakların direnişi, Av. Behiç Aşçı'nın, iki çocuk annesi Gülcan Görüroğlu'nun ve tutsak Sevgi Saymaz'ın 300'lü günlere yaklaşan Ölüm Orucu direnişi siyasi iktidarın söylediği her sözü tek tek yalanlıyor.*

“*Bu ülkenin en köklü meslek örgütleri, bilim adamları tecritin varlığını ve derhal kaldırılmasını söylerken, bu söylemlerini bilimsel raporlarına dayandırıyorlar. Doktorlar, mimarlar, mühendisler, barolar, aydınlar, sanatçılar, devrimci demokrat yurtseverler... Kısacası halk karşı çıkıyor tecrite. Ama ısrarla ve halka, halkın tüm kesimlerine rağmen tecrit sürdürülüyor. Adalet Bakanı ve şürekası tecriti neden sürdürdüğünü açıklayamıyor; 'iyi ama o da örgüt avukatı' diyerek gerçek zihniyetini ortaya koyuyorlar. Yani, zulme karşı örgütlü mücadele ediyorsan sen tecritte kalmayı ve ölmeyi hak ediyorsun. Yani sen bir avukat olarak örgüt davalarına bakıyorsan ölmeyi hak ediyorsun diyorlar. Bu açıklamaların bir tek kelimesi yoktur ki zulmü meşrulaştırmaya çalışmasın.*

“*Tecrit kaldırılmadığı sürece ölecek her insanımızın siyasi iktidar tarafından bilerek ve isteyerek öldürüldüğü-öldürüleceği artık gün gibi ortadadır. Sansür kırılmıştır. Kimse Adalet Bakanının*

ve akıl hocalarının yalanlarına inanmamaktadır. Artık sonuç istiyoruz. İşkenceyle, sansürle, DKÖ'ler üstünde estirilen terörle artık tecrit politikasını sürdüremeyeceksiniz. Her gün biraz daha teşhir olacak, her gün tarihin lanetli sayfalarında var olan yeriniz daha da genişleyecektir. Zülme son verin, tecriti kaldırın.

Siyasi iktidar şundan emin olabilir ki tecrit kalkana kadar karşısında duracağız. Tecrit kalkana kadar siyasi iktidarın kanlı yüzünü teşhir edeceğiz. Tecrit kalkana kadar mücadelemize yükselterek devam edeceğiz. Bu amaçla her Cumartesi günü saat 16.00'da Taksim Tramvay durağında olacağız. Biliyoruz ki yalnız değiliz. Ülkenin her yanında tecrite karşı mücadele yükselmektedir. Yine biliyoruz ki biz

kazanacağız. Tecriti kaldırtacağız. Buradan bir kez daha sesleniyoruz:

Tecrit kaldırılсын talepler kabul edilsin!

Kendine insanım diyen herkesi tecrite karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz”

Çekilen halaylardan sonra eylem sona erdi.

Eylem boyunca sık sık “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Tecrit kaldırılсын talepler kabul edilsin!”, “Üç kapı-üç kilit açılсын tecrit kaldırılсын!”, “ Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları atıldı.

Karakızlı Notlar'ın da destek verdiği eyleme 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

1 Mayıs'ta tecrit eylemi...

Polis saldırısı militan direnişle yanıtlandı!..

Cezaevlerinde süren tecrit uygulamalarına karşı 17 Ocak Çarşamba günü İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde bir eylem gerçekleştirildi. Meşaleli yürüyüş şeklinde planlanan eyleme polis saldırdı.

Saat 20:00 civarında Karakol Durağı'nda toplanmaya başlayan kitleye saldıran polis yığınak yapmaya başladı. Yüzleri maskeli özel timle ortamı terörlere etmeye çalışan polis basın açıklamasının yığınağın olduğu yerde yapılmasını dayattı. “Meşale yakılırsa o meşaleleri kafanızda kırarız!” diyerek yürüyüş yapıldığı takdirde saldırılacağı tehdidini savurdu.

Tehditler karşısında yürüyüş kararlılığı gösteren kitlenin sayısı 100'e yaklaşmıştı. Yapılan konuşmanın ardından henüz eylem başlamadan polis gaz bombaları ile saldırıya geçti. Devrimci güçler ara sokaklara çekilirken, polis mahallenin ana caddesinde tam bir terör estirdi. 10'a yakın zırhlı araçla sokak başlarını tutan polise ara sokaklardan taş ve sapanlarla yanıt verildi. 2 saat boyunca tüm sokaklarda çatışmalar yaşandı.

Eylem boyunca “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları sıklıkla atıldı.

Kitle saat 22:00'de Karakol durağından bir kez daha ana caddeye çıkarak yolu kesti. Burada da polis saldırısına direnişle yanıt verilirken bu noktada yaşanan çatışmanın ardından eylem komitesinin inisiyatifi ile eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

İstanbul'da saldırılara karşı eylem...

Üniversiteme-öğrencime dokunma!

Üniversitelerdeki anti-demokratik ve baskıcı uygulamaları, faşist saldırıları, öğretim üyelerinin ve öğrencilerin maruz kaldığı soruşturmaları protesto etmek amacıyla, 11 Ocak günü Beyazıt'ta bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eylem Beyazıt Meydanı'nda İÜ Merkez Kampüsü ana kapısı önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Kampüs içerisinden çıkan öğrencilerle öğretim üyeleri de dışarı çıkarak eyleme katıldı. Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği ve üniversite öğrencilerinin ortak örgütledikleri eylemde dernek yönetim kurulu adına okunan açıklamada şunlar söylendi:

“Üniversitenin temel işlevi, toplumun önünü aydınlatmak amacıyla bilgi üretmek ve topluma aydın insanlar yetiştirmektir. Üniversitenin bu temel işlevini yerine getirebilmesinin olmazsa olmaz koşulu ise her türlü baskıdan uzak düşüncelerin özgürce ifade edildiği demokratik bir ortam içerisinde bulunmasıdır.

YÖK ile birlikte getirilen baskıcı düzen, üniversitelerin en temel işlevlerini dahi yerine getirebilmesini sağlayabilecek demokratik ortamı ortadan kaldırmış, dogmaların hakim olduğu bir

üniversite yaratmayı hedeflemiştir. (...)

Üniversitenin toplum için bilgi üretme ve aydın insanlar yetiştirme işlevini yerine getirmesini sağlayacak demokratik-özgür ortama en kısa zamanda tekrar kavuşması gereklidir. Bunun gerçekleşmesi sadece üniversite öğrencilerinin ya da öğretim elemanlarının sorumluluğunda değildir. Üniversitenin demokratik bir ortama kavuşması, aydınlık bir gelecek beklentisinde olan tüm toplum kesimlerinin ve onların demokratik örgütlerinin de görevidir.”

Basın açıklamasının okunmasının ardından bir sivil polis açıklamayı yapan öğretim üyesiyle tartışma çıkararak eylemi provoke etmeye çalıştı. Bu girişim kitlenin sloganlarıyla bastırıldı.

Eylem boyunca sık sık “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!”, “Faşistlerin ipleri sermayenin elinde!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimdir!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

İstanbul Ekim Gençliği

Faşist saldırıya karşı eylem...

“Faşistlerin ipleri sermayenin elinde!”

11 Ocak günü üniversitelerdeki anti-demokratik ve baskıcı uygulamaları, faşist saldırıları, öğretim üyelerinin ve öğrencilerin maruz kaldığı soruşturmaları protesto etmek amacıyla Beyazıt Meydanı'nda yapılan basın açıklamasından birkaç saat sonra Süleymaniye'de fotokopi çektiren 7 İstanbul Üniversitesi öğrencisi, ülkücü faşistlerin saldırısına uğradı. Yaşanan kovalamaca İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sosyal Hizmetler Şube Müdürlüğü bahçesine kadar sürdü. İstanbul Üniversitesi öğrencisi Güneş Demir, Cemal Danacı ve Hasan Gönen yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Cemal Danacı'nın başına ve sırtına satır, beline ve kalçasına bıçak darbesi aldığı, Güneş Demir'in ise aldığı bıçak darbeleri nedeniyle bileğinde tendom yırtılması meydana geldiği bildirildi.

12 Ocak günü, gerçekleşen faşist saldırıyı protesto etmek amacıyla biraraya gelen 100 kadar öğrenci, fakülteleri dolaştıktan sonra faşist saldırının meydana geldiği kırtasiyenin önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada faşist saldırılar bir kez daha lanetlendi.

Eylem boyunca sık sık “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Faşistlerin ipleri sermayenin elinde!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!” sloganları atıldı.

Eylemden sonra fakültelere dağılan öğrenciler daha sonra yaklaşık 150 öğrencinin katılımıyla akşam saatlerinde toplu olarak üniversiteden ayrıldı.

İstanbul Ekim Gençliği

YTÜ'de saldırılar sürüyor...

YTÜ yönetimi hak-hukuk tanımıyor!

16 Ocak günü saat 13.30'da, Yıldız Kampüsü ana giriş kapısı önünde NTV kanalıyla soruşturmalar ile ilgili röportaj yapan öğrenciler kampüse girmek isteyince özel güvenlikçilerin saldırısına uğradılar.

Olay, okuldan atılma cezası alan bir arkadaşımızın mahkeme kararı ile okula geri dönmesine karşın, özel güvenlikçilerin yürütmeyi durdurma kararını tanımaması ve arkadaşımızı kampüsten çıkaracaklarını söylemesi üzerine başladı, “güvenlik amiri” olduğunu ileri süren bir kişinin arkadaşımızın bir daha içeri alınmaması için özel güvenlikçilere emir vermesiyle devam etti. Kapı önünde bekleyen NTV muhabiri ile röportaj yapan öğrenciler, kampüs içine girmek isteyince özel güvenlikçilerin saldırısına uğradılar.

Güvenlik amirinin “boş işlerle uğraşmayın”, “istersem içeri alman” şeklinde tehditkar konuşmaları çevrede toplanan öğrencilere teşhir edildi. Üniversite içinde yeri olmayan sivil polisler ve özel güvenlikçiler ellerini kollarını sallayarak okulda dolaşırken, öğrencilerin keyfi uygulamalarla okul dışına atılmaları teşhir edildi. Öğrencileri okul dışına çıkaramayan sermayenin bekçi köpekleri, üniversite öğrencilerini kendi mekanlarından zorla çıkarmaya güçlerinin yetmeyeceğini bir kez daha gördüler.

Futbol maçına soruşturma!

Soruşturma ve cezaları öğrenciler üzerinde bir baskı aracı olarak kullanan Yıldız Teknik Üniversitesi yönetimi, soruşturma gerekçesi bulmak konusunda ipin ucunu iyice kaçırmış bulunuyor. Son olarak yapılan bir futbol maçını

gerekçe göstererek 10'dan fazla öğrenciye soruşturma açan rektörlük, traji-komik bir olaya daha imza atmış durumda.

Soruşturma tutanağında suç unsuru maç şöyle anlatılıyor:

“Yıldız Teknik Üniversitesi Merkez kampüsünde kendilerini ‘Yıldız Tepki’ olarak tanıtan bir grup öğrenci, Mimarlık Fakültesi önünde 22.12.2006 tarihinde saat 12.00'da yemekhane zammını protesto amaçlı futbol müsabakası yapacaklarını daha önceden astıkları afişlerle bildirmişlerdir.

22.12.2006 tarihi saat 12.30'de tam olarak 13 kişilik öğrenci grubu Mimarlık Fakültesi önünde toplanarak 10 kişilik bir grup futbol oynamışlar, 3 kişilik grup da seyirci olarak faaliyeti desteklemişlerdir. Faaliyet saat 13.40'da olaysız bir şekilde sona ermiştir.

Faaliyet esnasında tarafımızdan yapılan isim tespitleri aşağıdaki gibidir...”

Bu olayın yaşandığı yerin üniversite olması ve soruşturmalarda öğretim üyelerinin disiplin kurullarında öğrencileri sorgulaması olayın trajik yanını, üniversite yönetiminin öğrencileri attıkları her adımdan dolayı soruşturması ise içine düştükleri komik durumu gösteriyor.

YTÜ Ekim Gençliği

Erdoğan'dan İstanbul için “çözüm” önerileri...

İşçi-emekçi düşmanlığının itirafı!

Tayyip Erdoğan'ın İstanbul için yıllar sonra yinelediği çözüm önerileri, bir zamanların o ünlü sözünü hatırlatıyor. Şu yaşayanlar olmasa İstanbul'u ne güzel yönetirdik diyecek ama diyemiyor. Fakat söyledikleri başka bir anlama gelmiyor.

İstanbul için düşünülen “çözüm” önerileri, belediyeleri de yönetemediklerinin itirafı oluyor. Çözümlerinin çözümsüzlük ikrarı olduğunu kitlelere göstermek ise bize düşüyor.

Önce trafik için düşünülen yasağı ele alalım. Siz hem karayolu taşımacılığını öne alacaksınız, hem toplu taşımadan geri duracaksınız, binek arabası üretiminizin ne kadar arttığıyla övünecek, satışları daha da artırmak için her yolu deneyeceksiniz... Üstelik bu, dönemsel değil onlarca yıla yayılan (hemen hemen ‘onuncu yıl marşı’ndan bu yana) bir devlet politikası ve uygulaması olacak. Sonra da kalkıp, trafik sorununu çözmek adına kendi temel politikalarınızın temelini dinamitleyeceksiniz!.. Kapitalist düzenin ve devletin temel politikalarına rağmen uygulamada bulunmanın hükümetlerin harcı olmadığı bilindiğine göre, Erdoğan havaya konuşuyor.

Trafik sorununun gerçek ve kalıcı çözümü konusunda ise, artık çocuklar bile yeterli bir fikir edinmiş bulunuyor. Büyük kentler için tek çözüm toplu, özellikle de raylı taşımının temel alınmasıdır. Fakat bir belediye hizmeti olarak ve fahiş kârlar gözetilmeden yapılmalıdır bu. Hizmetin giderlerini karşılayacak, kalitesini sistemli bir biçimde artıracak bir gelir, normal fiyatlarla elde edilecektir. Kaliteli ve ucuz taşımının olduğu bir kentte, insanların büyük çoğunluğu zaten onu kullanmayı tercih edecek, yasaklar üzerinden fikir yürütmeye de ihtiyaç kalmayacaktır.

Oysa bilindiği gibi, sistem ve devlet, kâr getirecek her alanda olduğu gibi, taşımacılık konusunda da, toplumsal görevlerinden yan çizmek, bu alanı da özel sektörün kâr hırsına terketmek konusunda son derece kararlı bir tutum içindedir. Otobüs işletmeleri özel otobüs şirketlerine havale edilmiş, hurdadan devşirme taşıtlar trafiğe salınmış, taşımacılık hizmet olmaktan çıkarılmıştır. Raylı ulaşım yakın zamanlara kadar hemen hiç düşünülmemiş, bir tek banliyö hattı on yıllarca tepe tepe kullanılmıştır. Yakın zamanlarda başlanan tramvay ve metro çalışmaları ise kaplumbağa hızıyla yürütülmekte, övüne övüne göklere çıkardıkları metro hattı ise iki adımlık yolda çalıştırılmaktadır.

Tayyip'in ardından mikrofonu kapan İstanbul Belediye Başkanı Topbaş da, ondan aşağı kalmayan bir başka ‘çözüm’den söz etmektedir: İstanbul trafiğinin yarısını yüklenmiş durumdaki minibüsleri kaldırıp, yerine otobüs koymak. Tabii ki otobüsleri de belediye koymayacak, özel şirketler nemalanacak! Binlerce minibüsünün ne olacağına ilişkin bir önerisi ise yok doğal olarak. Fakat bu, en azından Tayyip Erdoğan'ın önerileri yanında az da olsa uygulanabilirlik ihtimali taşıyor. Rant yarışında otobüs şirketlerinin minibüsçü esnafını alt edebilmesi, biraz da yetki sahibi belediyenin alacağı kararla mümkün olacak. Fakat sonucu belirlemede minibüsçülerin göstereceği direncin de önemli bir rolü olacağını unutmamak gerekiyor. İstanbul'un işçi ve emekçileri açısından en uygun ve en istenilir ulaşım kuşkusuz

toplulu taşımadır. Minibüs de her ne kadar toplu taşımaya sokulmaya çalışılsa da aslında öyle değil. Çünkü toplu taşımının esprisi birden fazla kişinin taşınmasında değil, bunun bir hizmet olarak sunulmasındadır. Minibüs taşımacılığı ise kapitalist bir işletmecilik, esasını kar oluşturmaktadır. Belediyelere ait toplu taşıma işi de çoktandır kar amacına yönelik yeniden yapılandırılmakla birlikte,

işçi ve emekçiler, bunun yeniden bir hizmet olarak ve kalite ve kapasitesi artırılarak çalıştırılmasını istemeli ve elde etmeye yönelik mücadeleye girişmelidir.

İstanbul sorunları elbette trafikten ibaret değil. İstanbul adeta bir sorunlar yumağından ibaret hale getirildi. Bunu bu hale getirenler, bugün kentin büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçi nüfusun kalabalığını suçlarını gizlemenin örtüsü haline getirmeye çalışıyorlar. Başbakanın ikinci önerisi olan vize uygulaması, tam da bunu anlatıyor. İstanbul'u yıllar boyu yerelden, son dört yıldır da Ankara'dan yöneten ve sorunların büyümesine katkılarıyla son on yıla damgasını vuran biri olarak çıkıp kent halkından özür dilemesi gerekirken, ev sahibine baskın çıkan hırsız misali önerilerle çıkıyor ortaya. Bu, yüzüzlüğün yanı sıra, en azgınından bir işçi-emekçi düşmanlığının göstergesidir.

Her şeyin, bu arada kendi eksiklik ve suçlarının faturasını da işçi sınıfı ve emekçi kitlelere çıkarmayı alışkanlık haline getirenler, artık bu faturayı ödemek istemediğimiz, ödemeyeceğimiz gösterilmelidir. Öneriler ne kadar saçma, bu yüzden de uygulanabilirlikten uzak görünürse görünsün, bilmeliyiz ki, ses çıkarmazsak eğer, mutlaka bir uygulama alanı bulacaklardır. Buna izin verilmemelidir.

Kamu emekçileri “sendikal mücadelenin sorunları”nı tartıştı!

13 Ocak günü TTB toplantı salonunda “Kamu emekçileri sendikal mücadelenin sorunlarını tartışıyor!” başlıklı bir forum düzenlendi. 4 saat süren foruma yaklaşık 50 kamu emekçisi katıldı.

“Kamusal alanın tasfiyesi durdurulabilir mi?”, “Saldırı ve hak gaspları karşısında KESK ne yapmalı?”, “Kamu emekçilerinin mücadele stratejisi nasıl olmalı?”, “Güvencesizliğe karşı mücadele nasıl olmalı?” başlıkları altında gerçekleşen forumu Sosyalist Kamu Emekçileri, TÖP'li memur, Sınıf İçin Sendika Platformu, Devrimci Öğretmen, Emekçi Memurlar'ın bulunduğu grup düzenledi.

Eğitim-Sen'in program kurultayının anti demokratik örgütleniş tarzını eleştiren kamu emekçileri biraraya gelerek, MYK'ya gönderilmek üzere kurultayın demokratik olmasını talep eden bir imza kampanyası örgütlediler. Kamu emekçilerinin mücadelesinin sorunlarının

tartışıldığı forum da kurultay programı çerçevesinde gerçekleştirildi. Forumla hedeflenen, sunumlardan yola çıkarak bir tartışma platformunun oluşturulmasıydı. Forum, kamu emekçilerinin süreçle ilişkin ortak düşüncelerini ifade eden açılış konuşması ile başladı. Ardından sunumlar gerçekleştirildi. Sosyalist Kamu Emekçileri, TÖP'li memurlar, Sınıf İçin Sendika Platformu, Emekçi Memur, Devrimci Öğretmen ve TKP'li memurlar sunum yaptı. Sosyalist Kamu Emekçileri forumda “Kamu emekçileri

hareketinin yaşadığı güncel sorunlar, ihtiyaçlar ve görevler” başlıklı bir sunum yaptı. Öncü kamu emekçilerinin devrimci bir mücadele programı etrafında birleşmesinin, harekete müdahale etmesinin önemi vurgulandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TÜMTİS'ten kamuoyuna açıklama...

“İşçilerin birliği gerçekleşmiştir!”

Yeni seçilen TÜMTİS Merkez Yönetim Kurulu, yazılı bir açıklama yayınlayarak 13-14 Ocak 2007 tarihinde gerçekleştirilen Olağanüstü Genel Kurulu ve sonuçlarını değerlendirdi.

Basının, kamuoyunun ve sendikaların dikkatine!

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Olağanüstü Genel Kurulu 13-14 Ocak 2007 tarihinde Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi Toplantı Salonu'nda seçim gündemiyle toplandı. Mahkemenin Olağanüstü Genel Kurul talebini haklı bulması üzerine Merkez Yönetim Kurulu'nun çoğunluk kararıyla gerçekleşen Olağanüstü Genel Kurulda, Merkez Yönetim Kurulu, Merkez Disiplin Kurulu ve Merkez Denetleme Kurulu üyeliklerinin tamamını sendikamızın mevcut 8 şubesinin ortak adayları, delegelerinin tamamına yakınının oylarıyla seçildiler.

201 delegeden 169'unun katıldığı Genel Kurulda; KENAN ÖZTÜRK (162 oyla) Genel Başkanlığa, GÜREL YILMAZ (159 oyla) Genel Sekreterliğe, SEYFİ EREZ (152 oyla) Genel Mali Sekreterliğe, MUHARREM YILDIRIM (154 oyla) Genel Örgütlenme Sekreterliğine, NURETTİN KILIÇDOĞAN (157 oyla) Genel Eğitim Sekreterliğine, Merkez Yönetim Kurulu Üyeliklerine; CAFER KÖMÜRCÜ (154 oyla), AHMET GÜLLÜ (153 oyla), HALİL ÇEKİN (152 oyla) ve ABDURRAHMAN ASLAN (151 oyla) seçildiler.

Sendika çoğunluğunun talebine kulak tıkayarak 2 yıl boyunca sendikamızı kaosa sürükleme pahasına Olağanüstü Genel Kurulu toplamamakta direnen eski Genel Başkan Sabri Topçu, Genel Kurul Salonu'na dahi gelmezken, yönetim organlarına ancak iki aday gösterebildi. Topçu'nun Genel başkan adayı Bekir Koşak 4, Merkez Yönetim Kurulu adayı İzzet Özkan ise 3 oy alabildi!

Hatırlanacağı gibi sendikamız TÜMTİS'te iki yıldır sancılı bir dönem yaşanmaktaydı. Sendikayı bürokratik bir anlayışla, üyelerimizi ve yönetim organlarını dışlayarak yönetmeye çalışan eski genel başkan Sabri Topçu, işçilerin Olağanüstü Genel Kurul talebini dikkate almadığı gibi baskı uygulayarak işçileri ve delegeleri caydırmaya çalıştı. İşçi çoğunluğunun Genel Kurul isteyen yazılı başvurusu karşısında sendika tüzüğümüzü uygulamak yerine, işçilere mahkeme kapısını gösterdi. Olağanüstü Genel Kurul talebinde bulunanları “sendikayı karıştırmak isteyen 3-5 kişi”, “kayyumcu” olarak göstermeye çalıştı. Bunun sonucunda sendikal ve duyarlı kamuoyu bu süreçte sendikamızda yaşananlar hakkında yeterince bilgileneemedi veya yanlış bilgilendi.

Ancak gerçekler sonuna kadar gizlenemez. Sendikamızın işçileri ve delegeleri, büyük bir olgunlukla ve sabırla verdikleri mücadelenin sonunda gerçekleştirdikleri Olağanüstü Genel Kurulla bu yalan perdesini yırttılar ve gerçeğin çıplaklıkla görülmesini sağladılar.

Olağanüstü Genel Kurulumuz ve seçim sonuçları açıkça göstermiştir ki;

* Olağanüstü Genel Kurul isteyenler “3-5 kişi” değil, sendikamızın işçi ve delegelerinin ezici çoğunluğudur.

* Sabri Topçu işçilerden kopmuştur, sendikamızda hiçbir desteği yoktur ve 2 yıl boyunca sendika iradesini çiğneme pahasına gayri meşru olarak başkanlık koltuğunu işgal etmiştir.

* Sabri Topçu, “İşçilerin birliğini korumak” için değil kendi koltuğu için genel kurulu engellemeye çalışmıştır. İşçilerin birliği Sabri Topçu'nun yönetimden uzaklaştırılmasıyla gerçekleşmiştir.

* Sendikamızda yaşanan, bir koltuk kavgası değil, Sabri Topçu'nun temsil ettiği antidemokratik, bürokratik sendikal anlayış ile sendika çoğunluğunun temsil ettiği sınıf sendikacılığı anlayışı arasındaki mücadeledir.

Genel Kurul Salonunda sendikamızın 8 şubesinin, başkanları şahsında kenetlenen elleri, işçilerin

birliğinin anlamlı bir işaretidir. Sancılı bir dönemin ardından, TÜMTİS'te bürokratik anlayış alt edilmiş, işçilerin birliği sağlanmıştır.

Göreve başlayan Merkez Yönetim Kurulumuz, işçilerle el ele vererek, sendika organlarını demokratik bir şekilde işletecek, sendikamızı daha mücadeleci ve saygın bir konuma taşımak için çalışacaktır.

İşkolumuzdaki işçilerin daha çoğunu sendikamız bünyesinde toplamak, işçilerimizin ekonomik ve sosyal haklarını genişletmek, işçi sınıfımızın ve halkımızın ekmek ve özgürlük mücadelesi içinde daha etkin şekilde yer almak ilk hedefimizdir.

Sendikal ve demokratik kamuoyunun, basının dikkatine saygıyla sunarız.

Merkez Yönetim Kurulu

Sınıf hareketinden...

Rowenta-Elektropak işçisi örgütleniyor

4 ay gibi kısa bir süreçte sendikal girişimde bulunarak örgütlenme mücadelesi veren Rowenta işçileri başvurularını tamamlamış bulunuyor. Öncesinde Türk Metal çetesinin ihanetine uğrayan işçiler yeniden başlattıkları sendikalaşma faaliyeti sonucunda Birleşik Metal'de örgütlendiler. Çoğu kadın işçilerden oluşan fabrikada sendikal örgütlenme işçilerin tamamını hedefleyen bir çalışmayla sürüyor. Yanlarında bulunan Oktaş Oluklu Mukavva işçilerinin sendikal mücadelesinden etkilenecek adım atan işçiler, süreç içerisinde bir dizi zorlanmayla karşılaşsalar da, anlamlı adımlar attılar.

Rowenta patronu başvurunun ardından sessizliğini koruyor. Ustabaşılar aracılığı ile 500 YTL aylık teklif etse de işçiler kabul etmeyerek mücadelelerine sahip çıktılar. Fabrikada 450 işçi çalışıyor. Yıllardır asgari ücretle çalıştırılan işçiler, bu parayı dahi ayda iki taksit olarak alıyorlar. Öncesinde ikramiye hakları varken son iki yıldır bu hakları da tırpanlanmış durumda.

Kızıl Bayrak/Küçükçekmece

Grammer'de TİS için referandum ertelendi

Bursa-Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Grammer Koltuk Sistemleri San. ve Tic. A.Ş işçileri 2004 yılında Birleşik Metal-İş'e üye oldular. Yaklaşık 3 yıldır sendikal oldukları halde TİS haklarını kullanamıyorlar. Fabrikada yetki ihtilafı nedeniyle açılan dava yerel mahkemenin 3 kez BMİS'in yetkili olduğu yolundaki kararına rağmen Yargıtay tarafından bozularak, yeniden görüşülmek üzere yerel mahkemeye gönderildi.

BMİS ILO sözleşmesine dayanarak TİS hakkını kullanabilmek için “Grammer işçilerinin özgür iradeleriyle toplu iş sözleşme yapma yetkisinin Birleşik Metal İş'te olduğunu ortaya çıkarmak amacıyla” 16 Ocak günü referandum yapma kararı almıştı. Ancak referandum, Grammer patronunun görüşme talebi üzerine sendika tarafından ileri bir tarihe ertelendi. Bu erteleme kararı üzerine referandumun yapıpı

yapılmayacağı belli değil. Toplu sözleşmeye “evet” “hayır” sorusunun sorulacağı referandumun geleceği böylece belirsizleşti. Grammer patronu ile görüşme haftaya yapılacak.

Kızıl Bayrak/Bursa

Güngör Plastik'te işçi kıyımı

Ümraniye Esenşehir'de kurulu olan Güngör Plastik'de ağır çalışma koşullarına karşı işçiler kısa bir süre önce DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'nda örgütlendiler.

Geçtiğimiz hafta işten atılan Güngör Plastik işçileri sergiledikleri kararlı tutum sayesinde i?e geri alındılar. Topluca fabrikaya giden ve fabrika önünde eylem gerçekleştiren Güngör Plastik işçileri ve Lastik-İş Sendikası, Güngör Plastik patronu ile görüşmeyi zorladılar.

Patron sendika ile görüşmeyi kabul etmezken, işçi temsilcileri ile görüşme gerçekleşti. Yapılan görüşme ve sergilenen kararlı tutum sonucunda işçilerin grup halinde işe geri alınmaları konusunda karar alındı.

İşçiler sendikal örgütölüklerini korumak noktasında kararlı olduklarını söylediler.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Asil Çelik'te TİS görüşmeleri

Asil Çelik'te TİS görüşmeleri uzlaşmazlıkla sonuçlandı. Gerçekleştirilen son görüşmede Asil Çelik patronu ücret artışında %11'e çıkmış bulunuyor. Daha önce gerçekleşen görüşmelerde önce %6, daha sonra ise %9'a varan bir ücret artışı teklif edilmişti. Fabrikaya grev kararı bugün asıldı, 60 günlük süre bekleniyor. Görüldüğü kadarıyla

Yeni bir mücadele yılına girerken gençlik hareketi...

Gündemler, soru

Gençlik hareketinin durumu, sorunları ve olanakları nelerdir? Gençlik mücadelesinde yaşanan durgunluğun bir sonucu olarak, siyasal gençlik güçlerinin neredeyse hiç tartışmadığı temel önemde bir sorudur bu. Oysa, gençlik alanında ortaya çıkan her politik sorun ve gündem bu çerçevede tartışılmadığı koşullarda, gençlik hareketine başarılı bir müdahale olanaksızdır.

Bugün gençlik mücadelesine bakıldığında, üç temel sorun alanı öne çıkmaktadır. Birincisi gençlik hareketinin yaşadığı derin apolitizmdir. Bu sorun, tüm diğer sorunların olanaklı çözümünü güçleştirdiği için, öncelikli ve temel bir tartışma başlığı olmak durumundadır. Gençlik hareketi politik bir yenilenmeye ihtiyaç duymaktadır. Her düzeyde bir politik yenilenme başılamadığı koşullarda, hareketin biriken sorunlarına çözüm oluşturmak bir yana, hâlihazırda birçok olanak taşıyan gençlik mücadelesinin gelişme dinamikleri giderek zayıflayacaktır.

Diğer bir sorun alanı, hareketin politik gündemler ve hedeflerden yoksun olmasıdır. Önceki sorunla dolaysız bağlantılı olan bu sorun da gençlik mücadelesinin asli ve öncelikli sorunlarından birisidir. Geniş gençlik kitleleriyle buluşmak, hareketin kitle tabanını genişletmek açısından büyük bir önem taşıyan bu sorun da ne yazık ki bir tartışmanın konusu olamamaktadır.

Bir diğer temel önemdeki sorun ise, gençliğin örgütlenmesi alanında yaşanmaktadır. Son dönemde mücadelenin sorunlarından kopuk bir biçimde gündeme gelen gençlik örgütlenmesi tartışmaları, geçmiş tartışmaların bir tekrarı olmanın ötesine gidememekte, kitle mücadelesini geliştirmenin sorunlarından kopuk çözüm arayışlarına yönelindiği ölçüde, hareketin yaşadığı tikanıklığı aşmaya dönük bütünlüklü bir tartışma zemini oluşturulamamaktadır.

Hareketin temel iki zaafı: Apolitizm ve kendiliğindencilik

Gençlik yaygın bir depolitizasyon sorunu ile karşı karşıya bulunmaktadır. Gençlik hareketine ilişkin hemen tüm değerlendirmelerde karşılaşabileceğimiz bir tespittir bu. 12 Eylül ve sonrası süreçte geniş gençlik yığınları üzerinde sistemli bir baskı politikası oluşturan sermaye iktidarının bu depolitizasyon saldırısında nasıl bir başarı sağladığı çıplak bir gerçek olarak orta yerde durmaktadır. Ancak değerlendirmelerimizde tanımlanan bu durum, mevcut tabloyu tek yanlı değerlendirmenin ötesine geçememektedir. Zira sorun bugün ilerici ve devrimci kesimleri ile bir bütün olarak gençliği kesmektedir.

“Gençlik hareketinin sorunlarını tartışmaya başladığımızda ulaşacağımız ilk veri, bir bütün olarak gençlik güçlerinin yaşadığı apolitizmdir; ki bu yıllardır işaret ettiğimiz temel önemde bir sorundur. Fakat gelinen yerde daha önemlisi, politik gençlik güçlerinin sürüklendiği apolitizmdir. Zira bu durum hem genel apolitizmi derinleştirmekte, hem de sorunu çözümsüz bir cendere içerisine hapsedmektedir.

Bugün gençlik içerisinde hareketin ihtiyaç duyduğu politik müdahaleleri gerçekleştirmeye çabasını ortaya koyan siyasal güçlerin sayısı oldukça azalmış bulunuyor. Bir yandan hareketin sorunları ve ihtiyaçlarından, öte yandan da siyasal sürecin sorun ve gerekliliklerinden

kopmuş bir devrimci ilerici güçlerle karşı karşıyayız. Üniversitelerde politik planda tam bir boşluk havası hakimdir. Sermayenin sistemli saldırıları karşısında hedefli, soluklu bir mücadele hattının ortaya konulamamış olması, bu boşluğun derinleşmesine ve sermayenin saldırılarını görülmemiş bir kapsamda yoğunlaştırmasına neden olmaktadır.

Bugün devrimci gençlik güçleri dinamik bir tartışma ve üretim sürecinden yoksun bulunuyor. Yapılan birçok çalışma ve ortaya konulan hedefler ciddi bir politik arka plandan yoksundur ve dinamik bir tartışma sürecine dayanmıyor. Hal böyle olunca, geniş gençlik yığınlarının yaşadığı derin apolitizm üzerine yapılan değerlendirmeler, mevcut durumla edilgen bir uzlaşmayı anlatıyor.

Kitle çalışması alanında karşılaşılan verimsiz sonuçların gerisinde de aynı nedenler vardır. Bugün gençlik hareketi içerisinde gerçekten hedefli ve sonuç alıcı bir biçimde ortaya konulan, gençlik hareketinin sorun ve ihtiyaçları ile dinamik bir biçimde bağ kurabilen kaç tane çalışma bulunuyor? Sayılarının çok fazla olmadığını kolaylıkla söyleyebiliriz. Oysa, içerisinde hapsedüğümüz gettoları yıkmadan, etkin bir kitle çalışması yürütmeden, gençlik güçlerinin ortaya konulan politik yaklaşıma dair duyarlılıklarını gerçekçi bir biçimde tartışmamız mümkün değildir.

Son dönem gençlik hareketinin yaşadığı çözümsüzlüğe ve bunun nesnel arka planına dair yapılan gelişigüzel tartışmalara baktığımızda, hep aynı apolitizm ve hedefsizlik karşımıza çıkmaktadır. Gençlik hareketinin anlamlı bir hareketlenme süreci yaşadığı 96'dan bugüne, gençlik sorununda nesnel olanaklar azalmamış, tersine artmıştır. Yaşanan sorunlar ve geniş gençlik güçlerinin karşı karşıya bulunduğu geleceksizlik düşünüldüğünde, sorunun hiç de nesnel olanaklarda yaşanan zayıflama olmadığı açıkça görülecektir. Sorunu ağırlıklı olarak devrimci önderlik ve müdahalede yaşanan sorunlar üzerinden tartışıyorsak, bu yaklaşımı şu şekilde tanımlayabiliriz: Geniş gençlik kitleleri ile politik unsurları arasındaki yabancılaşma. Geniş kitleleri dönüştürmesi gereken güçlerin beklentilerindeki gerileme, sermayenin saldırılarını kolaylaştırmaktadır.

Bu açıdan gençlik içerisinde dinamik bir tartışma süreci başlatmak özellikle önem taşımaktadır. Bu başılamadığı koşullarda, gençlik sorununda ilerleme beklemek hayaldir. Hareket ancak ileri güçlerdeki apolitizmi ve güvesizliği kırarak yol alabilir. İşte bu nedenle gençlik içerisinde hedefli ve dinamik bir tartışma süreci zaman kaybetmeksizin başlamalıdır. Ne kadar gücü içerisine kattığı, soruna hareketin bütünü olarak atılan her adım, geleceğin gençlik hareketinin taşlarının bugünden döşenmeye başlaması anlamına gelmektedir. Bu açıdan hayati bir önem taşımaktadır.

Bu apolitizmin bir diğer yanını ise gençliğin politik sorun ve ihtiyaçlarından kopuş oluşturmaktadır. Gençliğin gündem ve ihtiyaçlarını tanımlamaktan yoksun bir siyasal mücadele süreci, açık ki geniş gençlik güçlerini mücadeleye çekmeyi başaramayacaktır. Alanlarda yaşanan öncelikli sorunlar nedir? Bu sorunlara hangi politik başlıklarla müdahale edilmelidir? Yapılacak olan müdahalenin örgütsel ayakları nelerdir? Tüm bu sorular politik ve pratik

mücadelenin çözüm alanına girmektedir. Ve çözülmeyi beklemektedir.”

Politik bir gençlik mücadelesinin temel hareket noktası: Ticarileşen eğitim ve gelecek sorunu

Geçtiğimiz yıl, özellikle de yeni eğitim döneminin başında, yerel sorunlar ve gündemler üzerinden parçalı eylemsel-politik süreçler yaşandı. Ancak, bu mücadele içerisinde kimi yerelerde ortaya çıkan anlamlı sonuçlar sonraki sürece taşınmadı. Özellikle 6 Kasım süreci ile birlikte yerelerde ortaya çıkan gündemler üzerinden yaşanan hareketlilik giderek zayıfladı ve genellikle daha sonraki sürece örgütsel-politik bir kazanım bırakamadan sönmüldü.

Bu durum, yerel sorun ve gündemler üzerinden anlaşılır bir tablonun ifadesidir. Zira yerel gündemler üzerinden ortaya çıkan mücadeleler, çoğu durumda kendi sonuçlarına yerelin olanakları ile ulaşamayacağı için, ortaya çıkan olanaklar süreç içerisinde hızla zayıflamakta, politik bir gençlik mücadelesinin gelişmesinin olanağına dönüşmemektedir.

Ancak, bu durumun anlaşılır olması, asli ve öncelikli sorunu gözardı etmemize neden olmamalıdır. Zira, bugün gençlik mücadelesi, politik hedef ve doğrultudan yoksun bir biçimde, gündelik sorun ve ihtiyaçlar üzerinden bir sürüklenme yaşamaktadır. Sistemin saldırıları karşısında bütünsel bir politik hedefle hareket edilmemekte, saldırılar parçalı müdahalelerle yanıtlanmaya çalışılmaktadır. Oysa, sermayenin saldırılarının tek bir hedef çerçevesinde hayata geçirildiği yerde, gündelik sorunlar ve yerel gündemler ile sınırlı bir mücadele ile sermayenin saldırılarına yanıt vermek mümkün değildir.

Gençliğin çok yönlü duyarlılıkları akademik-demokratik sorunlar ve politik gündemler üzerinden gençlik mücadelesinin anlamlı çıkışlar yapmasına olanak tanısa da, gençlik alanında politik bir taraflaşma yaratmak sanıldığı kadar kolay değildir. Zira, gençliğin karşısına genellikle politik ve akademik gündemler yığını ile çıkmaktadır. Çok yönlü gündemleştirmeler adına, gençlik hareketinin temel sorunları etkili bir kitle çalışması ile geniş gençlik kesimlerinin gündemine sokulamamaktadır.

Öncelikle vurgulanması gereken nokta şudur. Gençlik hareketinin politikleşmesinde mesafe almadığımız sürece onu geliştirmeyi başaramayız. Bu gerçek, politik müdahalenin önemini ortaya koymaktadır. Gençliğin sorunlarına yanıt verecek bir mücadele öncelikle gençliğin sorunlarını ve mücadele dinamiklerini tespit etmeyi zorunlu kılmaktadır. Ne yazık ki gençlik içerisinde siyasal çalışma yürüten güçlerin başarısız kaldığı alanların başında burası gelmektedir.

“Gençlik hareketini politikleştirmek, eğitim sisteminin sorunlarından kopmak anlamına gelmemektedir. Gençliği politikleştirmek bir süreç ise, bu sürecin belirleyici halkasını eğitim sisteminin sorunları oluşturmaktadır. Bugün eğitimin temel sorunları ve bunun genel tanımı olarak ticari eğitim, sistemin temel sorunları ve saldırıları ile güçlü bağlar taşımakta, bu akademik-demokratik mücadelenin hızlı bir biçimde

nlar, olanaklar...

politikleşmesinin olanaklarını ortaya koymaktadır. “Çürüyen eğitim sistemi çürüyen düzenin aynasıdır” şiarı bugün hiç olmadığı kadar açık ve güncel tespitin özlü bir ifadesi olarak tanımlanmalıdır. İşte tam da bu nedenle ticarileşen eğitim sistemine karşı bütünlüklü bir mücadele platformu oluşturmak bugünün gençlik hareketi için yakıcı bir sorundur.”

Bugün gençlik sorununa bütünlüklü bir biçimde bakıldığında, karşımıza çıkan öncelikli gündem geleceksizlik sorudur. Bu sorun sermayenin neo-liberal saldırı politikalarının dolaysız bir sonucudur ve birleşik bir gençlik mücadelesinin gelişmesinin olanaklarını taşıyan temel başlıktır. Sermayenin bu temel önemdeki saldırı alanına yönelik sistematik, hedefli ve soluklu bir mücadele geliştirilemediği koşullarda hareketin yaşadığı tikanıklığın aşılması şansı bulunmamaktadır.

Örgüt sorununun çözümü politik mücadele içinde olanaklıdır!

Gençlik örgütlenmesi sorunu son dönemde politik gençlik güçlerinin tartıştığı temel başlıklardan birisi haline geldi ve önümüzdeki dönemde de devam edeceği anlaşıyor. Bu tartışmalar ve ortaya çıkardığı ilk sonuçlar üzerinde durmak gerekiyor.

Bu tartışmalarda bugün için öne çıkan başlığı, DİSK öncülüğünde çalışmaları başlatılmış bulunan öğrenci sendikası tartışmaları oluşturuyor. Bugün sendikal biçim içerisinde sürmekte olan tartışmalar, gençlik örgütlenmesi sorununda gençlik güçlerinin önemli bir kesiminin bir adım ileri gidemediğini gözler önüne sermiştir. Kastettiğimiz sadece sendikal çalışma içerisinde yeralan politik gençlik güçleri değildir. Öğrenci sendikasına dönük “kapsamlı” bir eleştiride bulunan öğrenci kolektifleri açısından da örgüt sorunu bakış öze ilişkin bir farklılık taşımamaktadır. Bu açıdan sorunu biçimsel yanlarından arındırarak genel boyutuyla tartışmak gerekmektedir.

“Öğrenci gençlik hareketinin yakın dönemde olduğu gibi bugün de temel sorunu hala politizasyon sorunudur. Gençlik hareketinin politikleştirilmesinde mesafe alınmadıkça onun örgütlenmesinde de mesafe alınmayacaktır. Bu nedenle hareketin ihtiyaçlarına göre oluşturulmayan, onun nitel ve nicel planda gelişmesini ve politikleşmesini önüne hedef olarak koymayan her örgütlenme, gençlik hareketine dışarıdan dayatılan ölü bir ‘şablon’ olmanın ötesine gidemeyecektir.

Bizim gençlik hareketi açısından yıllardır tekrarlaya geldiğimiz; ‘gençlik hareketinin eylem dinamizmi, düzeyi, gelişme seyri ve bu seyrin değişik zamanlarda aldığı biçimler hesaba katılmadığı sürece, öğrenci gençliğin örgütlenme sorununa kendi içerisinde yapay müdahalelerle çözüm getirilemez. Çünkü örgütün kendisi kitlesel hareketliliğe, onun kapsamına, niteliğine ve düzeyine doğrudan bağlıdır’ değerlendirmesi bugün de güncelliğinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Bizim yıllardır vurguladığımız ve devrimci hareketin bir türlü anlayamadığı bu gerçek, hareket-örgüt diyalektiğinin abc’sini oluşturmaktadır.”

Buradaki yaklaşım, örgüt sorunu ile politik mücadele ilişkisini tanımlamakta, bu ilişkinin diyalektik bütünlüğünü vurgulamaktadır. Gençlik örgütlenmesi çerçevesinde yıllardır yaşanan tartışmalara rağmen bu

ilişki siyasal gençlik grupları tarafından hala da kavranamamıştır. Örgüt sorununu hareketin ve mücadelenin ihtiyaçları ve ortaya çıkardığı sorunlar üzerinden tartışmadığınız koşullarda, vardığınız sonuç bir şablon olmanın ötesine gidemeyecektir.

Bir örgütlülük, kitle mücadelesi ile ilişkisi üzerinden tartışılmak, bu temelde tanımlanmak durumundadır. Çeşitli siyasal güçlerin gençliğin kitlesel örgütlenmesi, hatta “merkezi öz örgütlenmesi” olarak sunduğu örgütlenmeler, kısa bir süreçte bu iddiaların ne kadar temelsiz olduğunu ortaya koymuştur (Özgür Gençlik’in SGD’leri, Devrimci Gençliğin Öğrenci Kolektifleri vb). Zira tüm bu tanımlamalarda, bir örgütlüğün hareketin ihtiyaçlarına göre belirleneceği gerçeği gözardı edilmekte, sorun masa başı örgütlenme modellerine indirgenmektedir.

DİSK’in adımlarını attığı gençlik sendikası da özünde benzer bir şablon örgütlenme durumundadır. Zira gençlik sendikası, kitle mücadelesinin verili durum, sorunları ve gündemleri ile herhangi bir düzeyde bağ kurmuş veya kurma perspektifi ile hareket eden bir örgütlenme değildir. Bu noktada, hangi örgütsel şablonun gençlik mücadelesine daha uygun olduğu üzerine yapılan “derinlemesine” tartışmalar dışında bir politik tartışma eksen de bulunmamaktadır.

Bugün ilerici ve devrimci güçleri biraraya getirecek birleşik bir gençlik örgütlenmesi, sorunu kısa vadede çözmesee dahi, çözümü doğrultusunda atılmış anlamlı bir adım olacaktır. Hareketin ihtiyaç ve sorunları bu tartışmanın belirleyici eksen olmak durumundadır. İlerici güçlerin ortak ve birleşik mücadelesi ise, ancak geniş gençlik kesimlerinin politik ve örgütsel ihtiyaçları ve sorunları ile güçlü ve dinamik bir bağ kurabildiği ölçüde bir anlam taşıyabilecektir.

Yeni yılda olanakları güce dönüştürelim!

Bugün gençlik mücadelesi açısından nesnel olanaklar ile öznel yetersizlikler temel bir çatışma alanıdır. Çokça tekrarlandığı ölçüde anlamsızlaşan yetersizlikler, ağırlıklı olarak öznel müdahale alanında karşımıza çıkmaktadır. Bu alandaki sorunların çözümü gençlik hareketindeki tikanıklığın aşılmasının önkoşuludur.

Yeni dönemde üzerinde tartışılması gereken sorunları maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz:

1) Geniş gençlik kesimlerinin sorun ve ihtiyaçlarını tanımlayabilmek, gençliğin gündelik yaşam alanlarında var olmak anlamına gelir. Üniversiteler içerisinde dışardan politika yapan propagandistler olmamak, gençlik içerisinde ne ölçüde güçlü ve etkili bir konumlanışa sahip olduğumuza dolaysız olarak bağlıdır.

2) Politik bir gençlik mücadelesini geliştirmek, ilerici güçlerin yaşadığı apolitizasyonu tespit etmeyi ve bu sorunu aşmaya dönük sistematik bir müdahaleyi zorunlu kılmaktadır. Kitlesel bir gençlik mücadelesi ancak alanın ihtiyaçlarına dönük sistemli ve hedefli bir politik müdahale ile olanaklıdır. Alanın özgünlüklerini kavramak, politik mücadelenin sorun ve ihtiyaçları temelinde hareket etmek, ideolojik ve politik donanımını bu doğrultuda sistematik bir biçimde geliştirmeye çalışmak ilerici ve devrici tüm güçlerin öncelikli sorunu olmak zorundadır.

3) Geniş kitleleri politik sürece katmak etkili ve sonuç almaya kilitlenmiş bir kitle çalışması ile olanaklıdır. Bugün ilerici güçlerin önemli bir kısmı alan çalışmalarından kopmuş durumdadır. Yaygın bir kitle çalışması sonuç alıcı bir politik mücadelenin temelidir. Bugün boş bırakılan asli alana yüklenmek, tüm baskılara ve saldırılara karşı bu alanlarda politik çalışmada ısrar etmek gençliği kazanmanın biricik yoludur.

4) Bugün gençlik içerisinde öne çıkan temel örgütlenmeler kulüp, topluluk gibi akademik kültürel örgütlenmeler ile çeşitli alanlarda bulunan mesleki örgütlenmelerdir. Bu örgütlenmeleri gençlik mücadelesinin etkin bir aracı haline getirmek sistematik ve hedefli bir müdahaleyi zorunlu kılmaktadır. Bu alanda sonuç almak, devrimci gençlik mücadelesinin güncel hedeflerinden birisi olmak durumundadır.

5) Bugün gençlik mücadelesi içerisinde etkili bir sonuç alabilmek, ilerici ve devrimci potansiyelin hangi ölçüde kucaklandığı ile dolaysız bağlantılıdır. Dar grupçuluğa düşmeden ortak mücadelenin olanaklarını yaratmaya çalışmak güncel ve ertelenemez bir sorumluluktur.

6) Gençlik sorununu esas alan ideolojik ve politik bir tartışma sürecini geliştirmek, politik planda sürükleyici bir misyonla hareket etmek devrimci önderlik sorumluluğunun önemli yönlerinden birisidir. Bu çerçevede gençliğin ileri unsurları şahsında hareketin ve politikanın sorunları üzerinden tartışmalar yürütmek, öte yandan gençlik içerisinde çeşitli sınıfsal eğilimlerin temsilcileri ile ideolojik-politik planda mücadele etmek, komünist gençliğin güncel ve ertelenemez sorumluluğudur.

7) *“Komünist gençliğin mücadelenin bütün dönemlerini ve alanlarını kesen en öncelikli görevi, gençlik içinde proletarya sosyalizminin/işçi sınıfı devrimciliğinin bayrağını yükseltmek, ideolojide, politikada, değerler sisteminde ve nihayet belirleyici bir alan olarak pratik mücadelede bunu layıkıyla temsil etmeyi başarabilmektir.”*

Bu, en yalın biçimde gençlik alanındaki misyonumuzu ifade etmektedir. Biz gençlik içerisinde siyasal bir taraftız. İşçi sınıfı devrimciliğinin, bilimsel sosyalizmin taraftıyız. Ortaya koyduğumuz tüm çaba ve enerji bunu etkin bir biçimde ve yaşamın her alanında pratiğe taşımak içindir. Birleşik ve devrimci gençlik hareketi sorununa bu temelde baktığımızda, sorunun hiç de dar anlamı ile siyasal örgütlülüklerin birliği olmadığı kolayca anlaşılabilecektir. Biz gençlik hareketi içerisindeki her renkten siyasal öznenin birleşmesini değil, bu özneler arasındaki ayırım noktalarını açığa çıkartabilecek bir birleşik ve devrimci gençlik hareketi yaratmayı hedefliyoruz. Bu ise misyonumuzun ifadesi farklılıkların etkin bir biçimde pratiğe taşınmasını gerektirmektedir. Zira *“komünist gençlik kendine özgü konumunu, bunun tüm öteki sol siyasal akımlardan farkını anlamaz, sindirmez ve gerekleri doğrultusunda üzerine düşenleri yerine getirmek için yeterli çabayı ortaya koymazsa eğer, zaten gençlik hareketi içinde herhangi bir özel önderlik rolü de oynayamaz.”*

Bu çerçevede genç komünistlerin önünde çok yönlü güncel görevler durmaktadır.

Ekim Gençliği

Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ile asgari ücret üzerine konuştuk...

“Sorunun asıl muhatapları sürece katılmalıdır”

Sendikalar asgari ücretle ilgili karşı çıkış yapıyorlar ama işin asıl muhataplarını işe katmadan yapıyorlar bunu. Oysa asıl olarak, 400 milyonla geçinmeye çalışanları bu işe katarak karşı çıkmak gerekiyor. Onları bu sürecin bir parçası yapabilmeliyiz.

- 2007 yılı için geçerli olan asgari ücret belirlendi. İşçiler cephesinden önemli bir yer tutan asgari ücretin belirlenmesi sürecinde Türk-İş “işçi temsilcisi” sıfatıyla komisyonda yer aldı. Türk-İş’in bu süreçteki tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bir ülkedeki asgar ücret rakamı, o ülkenin gerçeğini önemli oranda göstermektedir. Asgari ücretin, ülkemizde hem örgütlü hem de örgütsüz kesimleri bire bir etkilediği çok açık. İşin en önemli yanı, Türk-İş gibi bir konfederasyonun asgari ücret belirlenirken bu pazarlık süresi içerisinde her seferinde itiraz eder bir noktada durmasıdır. Bu itirazın bile kendi içerisinde bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Şöyle ifade edeyim; itirazın karşılığı olmalıdır. Eğer bir şeye itiraz ediyorsanız, bunun gereklerini yerine getirirsiniz. Özellikle bu itirazın sahibi Türk-İş ise. Çünkü Türk-İş sıradan bir kurum değil. Milyonlarca insanı etkileyebilecek bir gerçekliğe ve örgütlülüğe sahip. Bu örgütlülüğünü ve gerçekliğini yaşama geçirdiğinde, asgari ücretin düşündüğümüz rakamda olmasında çok etkili rol oynayabilir.

Hepimiz de biliriz ki, bu ülkede çıkan tüm emekçi karşıtı yasalarda özellikle Türk-İş’in onayı alınır. Onlar ne kadar onaylamadıklarını söyleseler de, bu her zaman böyle olur. Dolayısıyla asgari ücretin belirlenmesinde de ben Türk-İş’in onayının alındığını düşünüyorum. Bu noktada ikna ediliyorlar, onayları alındıktan sonra rakamlar belirleniyor.

Sorun sendikal hareketin geldiği noktadadır aslında. Yani sendikalar olarak eğer siz asgari ücrete müdahale edemezseniz, kendi üyelerinizin hak ve çıkarlarını da savunamazsınız. Çünkü ortada bir gerçeklik var. Milyonlarca işçi fabrikalarda 403 milyona çalışacak ve siz örgütlü olduğunuz fabrikalarda bu ücretin 2-3 katını talep edeceksiniz. Sorunu bu açıdan değerlendirmek gerektiğini düşünüyorum. Türk-İş’in komisyonda yer almasının diğer bir önemli yanı da, Türk-İş’in asgari ücret görüşmelerini kendi elinde tutarak, aslında çalışanların ve örgütlü kesimlerin hak ve çıkarlarını, mücadelesini de baskı altında tutarak, büyümesini ve gelişmesini engellemektedir. Bu yönünü de görmemiz gerekiyor.

Bu çerçevede Türk-İş’i doğru anlamak ve tanımak çok önemli bir yerde durmaktadır. Türk-İş

bugün, sistemin diğer bir adıyla siyasal iktidarların saldırı programlarının uygulanmasında etkin bir rol oynayan ve demokratik alanda sistemin emekçiler içerisindeki ayakları konumundadır. Bugüne kadar oynadığı rol budur. Zaman zaman işçi ve emekçilerin geniş kesimlerinin alttan yükselen tepkisinden kaynaklı olarak çizgisinden sapmak zorunda bırakılmıştır. Bu rol, zaman zaman da gelişip büyüyen mücadelenin önüne geçerek mücadele potansiyelini başka kanallara akıtma üzerinden şekillenmiştir.

Türk-İş’in bu ülkedeki genel sorunlara bakışını hepimiz bildiğimiz için, asgari ücret de bu sorunların parçasıysa eğer, bu noktada Türk-İş’ten çok bir şey beklemememiz gerekmektedir. Çünkü Türk-İş ulusal bir çizgiye sahip, işçi ve emekçilerin hak ve çıkarlarını güçlendirmede ve geliştirmede etkin bir rol oynamamaktadır. Çıkan bütün emekçi karşıtı yasalara karşı sadece itiraz eder bir noktada duruyor ve bu itirazlar da genelde yasalar çıktıktan, iş olup bittikten sonra oluyor. Biz bunu emeklilik yasasında gördük, 4857 sayılı yasada gördük, sağlıktaki yasada gördük vb. Yani işin özü-özeti şu; Türk-İş’te bir statüko oluşmuş. Bu statükonun önemli bir kısmını da az sayıdaki sendikal işçi oluşturuyor. Türk-İş bunun dışına çok taşmak istemiyor. Çünkü yeni bir örgütlenme ve yeni bir anlayış kendini de sarsabilir. Bu, Türk-İş’te bir bakışa-anlayışa dönüşmüştür. Ve bu anlayış uzun yıllardır merkezi anlamda hakim bir anlayıştır. Öyle ki, Türk-İş bugün hükümetlerle aynı şeyleri düşünen bir hale gelmiştir.

- Asgari ücretin belirlenmesi sürecinde sendikalar etkisiz de olsa bir eylem programı çıkardılar. Ancak bu süreçte etkili olamadılar. Bunun nedenini neye bağlıyorsunuz?

Şöyle ifade edeyim; asgari ücretin toplum nezdindeki yeri ve önemi sendika konfederasyonlarında çok anlaşılamamış ve bilince çıkartılamamıştır. Son dönemlerde sendikalarda yer alan ilerici-demokrat güçlerin bu konuda bir basınçları söz konusu. Bu basınç da bazı sendikaların öne çıkmasına neden oldu. Asgari ücret üzerinden planlar-programlar yapılmaya başlandı. Ama bu programlar toplumun geniş kesimlerini kucaklayacak bir nitelikten yoksundular. Kendi cephemizden bir örnek vereyim; biz, birkaç şubeyle birlikte bir eylem örgütlemeye çalıştık ve bunun sonucunda Taksim’de

bir eylem gerçekleştirdik. Bu, Türk-İş tarihinde ilk defa olan bir şeydi. Yani asgari ücret üzerinden İstanbul şubelerinin ve Türk-İş’in de içinde bulunduğu tek eylemdi. Uzun yıllara dayanan sendikal yaşamımda ve en azından benim bildiğim kadarıyla bu böyle. Sendikaların asgari ücrete yönelik çalışmaları hemen sonuç vermeyebilir ama önümüzdeki süreçte asgari ücret mücadelesine katkısının olacağını düşünüyorum. Bugünden yapılanlar sadece, sendikalar içinde yapılan tartışmaların sonucu olarak, sendikaların biraz daha öne çıkmalarıdır. İşte DİSK bir program hazırladı, KESK diğer taraftan müdahale etmeye çalıştı. KESK, biraz daha farklı bir gündem üzerinden, bütçe üzerinden yaptı bunu. Sendikaların asgari ücret üzerinden yaptıkları yeterli değil ama bu, mücadeleyi güçlendirecek gibi gözüküyor.

Diğer bir önemli yanı ise, işçi sınıfı mücadelesinde, işçileri ilgilendiren en temel problemleri, onlar adına ve onlarla birlikte söylemenin uzun vadede bu mücadeleyi güçlendireceğini düşünüyorum. Asgari ücretin bu noktada çok önemli bir sorun ve araç olduğunu düşünüyorum. Asgari ücret, milyonlarca insanın bire bir etkilendiği bir alandır. Sendikalar asgari ücretle ilgili karşı çıkış yapıyorlar ama işin asıl muhataplarını işe katmadan yapıyorlar bunu. Oysa asıl olarak, 400 milyonla geçinmeye çalışanları bu işe katarak karşı çıkmak gerekiyor. Onları bu sürecin bir parçası yapabilmeliyiz. Sendikalı işçiler 1 milyar maaş alıyorlar ve 400 milyona karşı çıkıyorlar. Çıkmalıdırlar da. Olması gereken de budur zaten. Bu mücadelenin güç kazanması, örgütsüz kesimi de bu sürece dahil ederek olacaktır. Sendikaların ve bu işi yapanların birinci derecede eğilmeleri gereken kesim işte bu 400 milyonla yaşamaya çalışan kesimdir. Biz, tersanelerde, tekstilde, metalde çalışan ve örgütsüz olan kesimlere yöneldiğimizde güçleneceğiz.

Verilecek mücadelede Fransa çok somut bir örnektir. Orada mücadelenin başını sendikalar çekmedi ama Fransa işçileri hayır dedi. Çünkü sorunun muhatabı onlardı. Ve Fransa’yı ateşe vererek, söz konusu yasayı engellediler. Örnek alınması gereken bir eylemdir Fransa’daki. Ülkemizde de sadece asgari ücrette değil, diğer tüm sorunlarda sorunun asıl muhataplarını sürece katmalı ve tüm enerjii oraya yoğunlaştırmalıyız.

Haydutbaşı Bush “yeni savaş stratejisi”ni açıkladı...

Emperyalistlerin hiçbir planı halklara köleliği kabul ettiremez!

2006’nın son günlerine gelindiğinde, “Büyük Ortadoğu/Büyük İsrail” projesinin Irak’ta bataklığa saplandığı genel kabul görmeye başladı. İşgali planlayan neo-faşist çetenin şefleri de hezimetini teslim etmek durumunda kaldılar. Ancak bu fiyasko, Amerikan rejiminin emperyalist saldırganlık ve savaş politikasından vazgeçeceği anlamına gelmiyordu.

Irak bataklığının giderek derinleşmesi üzerine, Washington’daki savaş kurmayları çıkış için strateji arayışına başladılar. Baker-Hamilton adıyla anılan “Irak Çalışma Grubu” (İÇG) yeni strateji için gerekli araştırmayı yapmakla görevlendirildi. İÇG’nin Irak raporunu sunmasından sonra toplanan Bush liderliğindeki çete, Irak’ta izlenecek yeni savaş stratejisini hazırladı. Resmen ilan edilmeden önce basına “sızdırılan” stratejiyi tek kelimeyle tanımlamak gerekirse, işgal orduları daha çok kan akıtarak bataklıktan çıkmayı deneyecektir. Bunu yaparken, “Irak ordusu” diye anılan silahlı devşirmeleri de yaygın şekilde kullanmayı hedefliyor. Saddam dönemi ordusunun üst rütbelileri, bu hazırlık çerçevesinde yeniden “Irak ordusu”na alınmaya başladı.

Halkları köleleştirme savaşının yeni stratejisini açıklayan çete başı Bush, Irak’ta bir başarısızlığın Amerika Birleşik Devletleri için felaket anlamına geleceğini, Bağdat’ta güvenliği sağlamanın başlıca öncelik olduğunu söyledi. Yeni plana göre “güvenliği” sağlamak için 17.500 ABD askeri Bağdat’taki işgalci güce eklenecek. Anbar eyaletine de 4 bin işgalci asker daha yerleştirilecek. Böylece paralı katillerden oluşan “özel güvenlik şirketleri”ne mensup 25-30 bin kişilik silahlı gücün yanısıra, Irak’taki ABD askeri sayısı 150 bini aşacak. Bazı kaynaklar ise, Bağdat’ta yerleştirilecek güçlerin bir kısmının peşmerge olacağını belirtiyor.

Yeni planda dikkat çeken bir diğer nokta ise, Iraklı devşirmelerin daha etkin bir şekilde kullanılmasının hedeflenmesidir. Bağdat’ta günler süren çatışmalar bu kirli taktiğin uygulanmaya başladığını gösterdi. Bu çatışmalar önce “Irak ordusu” tarafından başlatılmış, işgalci ABD ordusu ise sonradan katılmıştır. Bu sayede Iraklıları birbirine kırdıran işgalciler, verdikleri kayıpları kısmen de olsa azaltabilmeyi umuyorlar.

Irak’ın tümünde denetim kurmaktan çok, belli bölgelere yüklenip buraları kontrol etme hazırlığı yapan işgalciler, bu hedeflerine ulaşabilmek için yeni toplu katliamlar yapmaktan kaçınmayacaklar. Bağdat’ta hava saldırıları eşliğinde günler süren çatışmalar bu taktiğin ilk ipuçlarını verdi.

Irak’tan çekilmeye değil, işgalci orduları

güçlendirerek savaşı derinleştirmeye hazırlanan savaş kundakçıları yakıp yıkmayı, kan dökmeyi iğrenç emellerine ulaşabilmenin temel yolu olarak belirlemiş durumdalar. Böylece vahşi işgalin “makyajı” olan “Irak’a demokrasi/özgürlük” götürme söylemi bir yana bırakılmış, işgal güçlerinin güvenliğini sağlamak öncelikli amaç olmuştur.

Yeni strateji, Irak halklarının yanısıra, namluları her an Suriye veya İran’a çevirmenin gerekçesi de yapılabilecek. Zira plana göre, İran ve Suriye’nin Irak’ta koalisyon güçlerine karşı “düşmanca” olarak

nitelendirilen eylemleri karşısında da, askeri önlemler alınacak. Yani bir ülkeye saldırmak için, “koalisyon güçlerine karşı düşmanca eylemler yaptı” gerekçesi yeterli sayılabilecek. Nitekim yeni planın açıklandığı saatlerde ABD askerleri, İran’ın Erbil kentindeki temsilciliğine baskın düzenledi. 5 İranlı konsolosluk görevlisinin gözaltına alındığı baskında binadaki bilgisayarlara ve dökümanlara da el konuldu.

Emperyalist Amerikan rejimi yeni stratejisini saptarken, Irak işgalini destekleyen Amerikalılar’ın oranı yüzde 26’lara kadar gerilemiştir. Irak’ın bataklığa dönüşmesinden sonra Bush yönetimine verilen desteğin erimesi, Irak’ın Vietnam’a benzetilmesine yol açıyor. Yazık ki bu benzetme isabetli değil. Zira Vietnam direnişi devrimci güçlerin önderliğinde gelişmiş, savaş baştan beri iki cephede - hem ABD emperyalizmine, hem de işbirlikçilerine karşı- yürütülmüştür. Bu ise milyonlarca Vietnamlı emekçiye emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede tek bayrak altında birleştirmiştir. Bu olgular ışığında Irak’a bakıldığında denebilir ki, şu aşamada işgalcilerle düşkün işbirlikçilerinin tek avantajı, Irak’taki direnişin emekçileri birleştirebilecek bir program, strateji ve taktikten yoksun olmasıdır. Direnişin devrimci perspektiften yoksunluğu, mezhep çatışmalarının önüne geçmesini de engellemektedir.

Buna karşın Irak direniş güçlerinin zaafı, yeni savaş stratejisinin başarılı olacağı anlamına gelmiyor. Tersine, bu stratejinin de önceki gibi akıbeti fiyasko olacaktır. Daha çok kan dökerek bir halkın desteği değil, ancak nefreti kazanılabilir. ABD emperyalizmiyle suç ortaklarının Irak’ta yaptığı da budur.

ABD ordusu Somali işgaline fiilen katıldı

Gerici Etiyopya rejimine saldırma emri vererek Somali işgalini başlatan ABD emperyalizmi, kanla beslenen savaş ağalarını yeniden yönetimin başına oturttu. Ancak bu işbirlikçilerin başa oturtulması, işin yalnızca teknik kısmını halledebilir. Zira savaş ağalarının hiçbir toplumsal desteği yoktur. Dahası halk bunlardan nefret ediyor. Bu ise işgalci bir ordunun şu veya bu şekilde Somali’de kalmasını zorunlu hale getiriyor. Aksi halde kısa sürede durumun tersine dönme ihtimali yüksektir.

Somali’ye saldırın Etiyopya rejiminin bu ülkeyi işgal altında tutması pek olası görünmüyor. Zira ABD kuklası rejim ne mali, ne de askeri açıdan bu yükü kaldıracabilecek durumda. Başka bir ifadeyle Etiyopya rejimi, bu işgalin altında kalmamak için ordusunu bir an önce Somali’den çekmek istiyor. Bölgede bulunan işgalci Amerikan ordusunun hızla devreye girerek Somali’yi bombalaması, Etiyopya ordusunun bu güçsüzlüğünden de kaynaklanıyor.

Başkent Mogadişu’yu boşaltarak ülkenin güneyine çekilen İslamcı güçler, savaş ağalarının silah bırakma çağrısını reddederek işgale karşı savaşacaklarını açıkladılar. Savaş ağalarını kullanarak Somali halkını köleleştirme hesabı yapan ABD emperyalizmi, bu açıklama üzerine İslamcı güçleri imha etmek amacıyla, savaş uçaklarıyla köyleri bombaladı. Destek veren halkla birlikte İslamcı güçleri hedef alan Amerikan ordusunun gerekçeleri biliniyor: “İslamcı güçler El Kaide ile işbirliği yapıyor”!

Bu gerekçelerin uydurma olduğu bir sır değil. ABD savaş makinesinin Afrika’nın en yoksullarından olan bu ülke halkının üzerine bomba yağdırmasının bir nedeni, Somali’nin Kızıl Deniz’e “girişi kapısı” kabul edilen Afrika Burnu üzerine kurulu olmasıdır. Diğerleri ise petrol, doğalgaz ve değerli maden rezervleri yönünden zengin olmasıdır. Emperyalist zorbarlar, hem Kızıl Deniz’e girişi çıkışı kontrol etmeyi, hem de Amerikan tekellerinin ülke zenginliğini “güvenli” şekilde yağmalayabilmesi için Somali’yi işgal atında tutmayı planlıyorlar. Mogadişu’ya yerleştirilen savaş ağaları, bu yağmadan alacakları pay karşılığında suç ortaklığına dünden razılar. Amerikan savaş uçaklarının ülkeyi bombalamasına destek veren bu soysuzlar, emperyalist orduların himayesinde Somali’nin yağmalanmasından pay alma hesabı içindeler.

Vampirlerin planları işgal ve yağma. Somali halkı direniş yolunu tutarak bu yağmacı ve işbirlikçilerin planlarını boşa çıkaracaktır.

Rice’in Ortadoğu gezisi...

Neofaşist çete işbirlikçilerine “yeni strateji”yi dayatıyor

Amerikan rejiminin “yeni Irak stratejisi”ni ilan etmesiyle birlikte bölgede artan hareketlilik, Bush liderliğindeki savaş çetesinin halklara karşı yeni cepheler açma hazırlığına hız verdiğini gösteriyor. Basra Körfezi’nde, İncirlik Üssü’nde, İran-Güney Kürdistan sınırında askeri yığınak yapan ABD, savaş makinesiyle İran halklarını küstahça tehdit ediyor. İran’a dönük olası bir saldırının tüm bölgeyi yangın yerine çevireceği gözönüne alındığında, bu pervasızlık tüm bölge halklarının geleceğini yakından ilgilendiriyor.

Amerikan ordusu yeni cepheler açma hazırlığı yaparken, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice bölgeye beş günlük gezisine çıkmıştı. Uzun süren gezisinde Rice, “emperyalist/siyonist güçlerin halkları köleleştirip Ortadoğu’yu egemenlik altına almak için yürüttüğü vahşi savaşın derinleştirilip yaygınlaştırılması” şeklinde özetlenen yeni stratejiyi bölge devletlerine benimsetmeye çalıştı.

Savaş kundakçısı Rice gezi öncesinde açıklamalarda bulunarak, “Mısır, Ürdün ve Körfez bölgesindeki ABD müttefiki Arap ülkeleri, Irak’ın yeniden Arap dünyasına kazandırılması için Irak’a yardımcı olabilirler” demiş, böylece işbirlikçilerine önden hazırlanma işareti vermişti. “Bu ülkeler, Irak’taki yeni demokratik hükümetle ittifak etmeye hazır olmalıdır; zira her türlü yenilginin sonuçları sadece ABD açısından değil bu ülkeler açısından da

çok tehlikeli olacak” diyerek, işbirlikçilerini tehdit etmeyi de ihmal etmemiştir.

Gerçekte, “Irak’ı yeniden Arap dünyasına kazandırmak” ancak emperyalist işgalcileri kovmakla mümkün olabilir. Oysa Rice’ı elçi olarak gönderen savaş çetesinin amacı, Arap devletlerinin, Irak’ı Arap dünyasından koparmaya çalışan işgalcilere hizmet etmesini sağlamaktır. Bu iddiaya göre Arap devletleri, Irak’ı İran’dan kurtarmak için yardımcı olacaklar.

Irak’ı İran’dan kurtarmaktan söz etmenin gülünçlüğü yeterince açıktır. Dolayısıyla, Arap devletlerinin ABD-İsrail mihveriyle suç ortaklığına girmeleri, esas olarak Irak’la değil, doğrudan İran’la ilgili olacaktır.

Kuşkusuz ki, Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün gibi müzmin Amerikancı rejimlerin başını çektiği “ılımlı

Sünni eksen”ne dahil edilmek istenen Arap devletleri, nasıl bir bataklığın içine çekilmek istendiklerinin farkındadırlar. Ancak ABD’ye kafa tutacak iradedden yoksun oldukları için, kendi sonlarını da getirebilecek böylesi bir tuzağa düşme ihtimalleri de var. Fakat her şeye rağmen, işgal ordusunun bataklıktan kurtarılması için bu rejimlerin İran’la karşı karşıya gelmeyi göze almaları kolay değil. Her ne kadar mezhep çatışmaları kışkırtılmaya çalışılsa da, halklar, Şii-Sünni çatışmasının felaket anlamına geleceğinin farkındadırlar. Kaldı ki, ABD emperyalizmine hizmet etmek uğruna mezhep çatışmasını kışkırtan rejimlerin iflah olması da zor olacaktır.

Yularını ABD’ye teslim eden bu gerici devletlerin nasıl bir tercih yapacaklarını önümüzdeki süreç gösterecektir. Buna karşın Suudi Arabistan’ın ardından Mısır’dan gelen açıklamalar, işbirlikçi soysuz takımının Washington’daki efendiyo hoşnut etme çabası içinde olduğuna işaret ediyor.

Örneğin, Irak’a direkt müdahalede bulunmaması ve bu ülkeden elini çekmesi için İran’a çağrı yapan Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek, “Irak’ta şartlar hızla kötüleşiyor ve bölünme derinleşiyor. Irak hâlihazırda bir iç savaş yaşıyor; bütün bunlar da Araplar’ın ulusal güvenliği ve kimliği için tehlikeli bölünme riski yaratıyor” dedi.

Irak’ta 200 bine yakın işgalci asker bulunurken, “Araplar’ın ulusal güvenliği ve kimliği için tehlikenin” İran’dan kaynaklandığını söylemek, ancak düşkün Amerikan işbirlikçilerinin işi olabilir. Eğer günü kurtarmaya dönük değilse, bu tutum, ABD’nin ciddi şekilde basınç uygulaması durumunda, “ılımlı Sünni eksen”in emperyalist orduların hizmetine girebileceğine işaret etmektedir.

Tel Aviv’de siyonist cellat takımıyla görüştükten sonra Batı Şeria’ya geçerek Mahmut Abbas’la görüşen Rice, “Filistin sorununa çözüm arıyoruz” görüntüsü yaymaya çalıştı. Ancak bu görüntü inandırıcılıktan yoksundu. İlk Arap halkları, ABD’nin İsrail’in tüm suçlarının ortağı olduğunu biliyor. İkincisi, savaş çetesinin Filistin halkına sunduğu “çözüm”e göre, Filistin “devleti”nin sınırını İsrail’in ördüğü ırkçı duvar oluşturacak. Başka bir ifadeyle, Filistin halkına, “direnişten vazgeçin, size üstü açık cezaevi bahşedelim” demeye getiriyorlar. Rice, Filistin halkıyla alay etmek anlamına gelen bu “çözüm” önerilerini sunarken, siyonistler Kudüs’te yeni Yahudi yerleşimleri açmakla meşguldüler.

Siyonizmin hamiliğini yapan Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının Filistin sorununa çözüm getirmesi elbette mümkün değildir. Bu çete esas olarak Mahmut Abbas liderliğindeki güçlere para ve silah aktararak, El Fetih-Hamas çatışmasını körüklemektedir

Görünen o ki, ABD emperyalizmi, yeni Irak stratejisini kendi gücüne dayanarak hayata geçirebilecek durumda değildir. Bundan dolayı bölgedeki işbirlikçilerini harekete geçirecek, “böl, parçala, birbirine kırdır, işini yap” taktiğini uygulamaya çalışıyor. Condoleezza Rice’ın Ortadoğu gezisi, işte bu kirli taktiğin başarısı için planlanmıştır.

Bölge halklarının geleceği açısından ciddi bir tehdit anlamına gelen bu hazırlıkları boşa çıkarmak, emekçilerle ezilen halkların bölgesel çapta bir direnişi örebilme başarısına bağlıdır.

Bağdat’ta “İsrail taktiği” uygulanacak!

Siyonist ordu ile İsrail istihbarat örgütlerinin başlıca kirli savaş taktiklerinden biri, işgale karşı direnen örgütlerin lider kadrolarını, gazetecileri, yazarları, şairleri vb. suikastlarla ortadan kaldırmaktır. Uzun yıllar istihbarat örgütü MOSSAD tarafından işlenen bu cinayetler, Filistin Özerk Yönetimi’nin kurulmasından sonra İsrail ordusunun savaş helikopterlerinden atılan roketlerle gerçekleştirilmeye başlandı.

Irak’taki işgal orduları, daha önce de İsrail ordusunun deneyimlerinden yararlanmış, yaklaşık 40 yıldır Filistin topraklarında devam eden vahşi işgalin deneyimlerini aktarmak amacıyla İsraili subaylar, Amerikan askerlerini özel eğitime tabi tutmuştu. İşgalci Amerikan ordusu tarafından yeni yapılan bir açıklamada, başkent Bağdat’ta işgale karşı çıkan Şii ve Sünni hareketlerin lider kadrolarının hedef alınacağı açıklandı.

Üst düzey Amerikalı bir askeri yetkili, “Irak hükümeti”nce kabul edilen yeni bir siyaset uyarınca, Amerikan askerlerinin bundan böyle başkent Bağdat’taki “aşırı uçtaki” Şii ve Sünni liderlerin hedef alabileceğini açıkladı.

İsmi saklı tutan askeri yetkili, Iraklılar’ın şimdiye kadar aşırı uçtaki bazı liderlere getirdiği saldırı kısıtlamasını kaldırmayı kabul ettiklerini belirtti ve işgal karşıtlarını kastederek, “Askeri kapasitelerini engellemenin bir yolu da liderlerine saldırmaktır. Evet, dolayısıyla her iki tarafın liderlerinin hedef alınmasını bekliyorum” şeklinde konuştu.

“Irak hükümeti”nin, Şii lider Mukteda Sadr’ın kalesi sayılan Sadr Mahallesi’nde Amerikan saldırılarına uygulanan kısıtlamayı kaldırmayı kabul ettiğini öne süren yetkilinin açıklaması, kimleri hedef almaya hazırlandıkları hakkında ipucu vermektedir.

Açıklamayı yapan askeri yetkili, ilk saldıran tarafın kendileri olmayacağını iddia etse de, başkente 17.500 askerden oluşan ek bir kuvvetle işgal ordularını tahkim etmeye hazırlanan savaş çetesinin, “istikrar” adına katliamları daha da yaygınlaştıracığından kuşku duyulmamalıdır. Ancak, nasıl seri cinayetler uzmanı militarist İsrail rejimi Filistin direnişinin güçlenmesini önleyemediyse, işgal ordularının cinayetlerine yenilerini eklemeleri de Irak halklarının direnişini engelleyemeyecektir.

Kapitalizm savaş demektir!**Blair: “Savaşlara devam etmeliyiz!”**

İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında dünya jandarmalığını ABD’ye kaptıran Britanya imparatorluğunun varisi İngiliz burjuvazisi, saldırganlık geleneğini hiçbir zaman elden bırakmadı. İngiliz devleti, 1945’ten sonra yer yer tek başına hareket etmiş, ama daha çok Amerikan emperyalizminin “müzmin suç ortağı” olmuş, halkları hedef alan savaşların destekçiliğini günümüze kadar sürdürmüştür. Kuşkusuz bu suç ortaklığının en bariz örneği, halen devam eden Irak işgalinde görülmektedir. İngiliz emperyalizmi 40 bine yakın askerini bu vahşi işgale katılması için seferber etmiştir.

Neo-faşist çetenin kayıtsız şartsız destekçiliğini yapan İngiltere Başbakanı Tony Blair, İngiliz burjuvazisinin temsilcilerine yakışan bu tutumuyla Bush’un “fino köpeği” ünvanını kazanmıştır. Irak’ın işgal orduları için bataklığa dönüşmesi, sermayenin ancak kanla beslenebileceğini çok iyi bilen Blair gibilerini, sahte de olsa barış söylemine yöneltmemiştir. Tersine, burjuvazinin bu soysuz temsilcisi, “kan dökmeden hayatta kalamayız” diyebilecek kadar pervasızlaşmış bulunuyor.

İki dönem başbakanlık yaparak İngiliz burjuvazisine büyük hizmetlerde bulunan Blair, gelecek vizyonunu anlattığı konuşmada, ülkesinin “terörle savaş” diye adlandırılan mücadelenin ön

safında yer aldığını vurguladı. Ülkesinin gelecekte de sadece diplomasiye güvenmemesi, gerektiğinde askeri gücünü kullanması gerektiğini söyleyen fino köpeği, bunun için İngiltere’nin savunma (yani savaş) harcamalarını artırması çağrısı yaptı.

“Afrika’daki yoksulluk sadece yardımla son bulamaz. Bunun için kıtanın sorunlarının da çözümü gerekir. Zira başarısız devletler kendi halkları kadar bizi de tehdit ediyor” diyen Blair açları, tıpkı Afganistan, Irak, Filistin, Somali örneklerinde görüldüğü gibi, kurşunla, bombayla “doyurmaya” devam edeceklerini söylüyor.

Konuşmasında radikal islamcı akımları devrimci komünizme benzeten Blair, komünizme saldırarak, kapitalist/emperyalist sistem için asıl düşmana işaret etmekten de geri durmadı.

“Fino köpeği”nin bu açıklamaları, Plymouth kentindeki HMS Albion gemisinde, İngiltere’nin dünyadaki rolünü ve İngiliz ordusunun gelecekteki vizyonunu değerlendirdiği konuşmasında yapması ayrıca dikkat çekicidir.

Kapitalist barbarlığın temsilcilerini bu kadar pervasızlaştıran, proletaryanın henüz devrimci komünist öncüsü ile buluşmamış olmasıdır. Bu tarihi buluşma gerçekleştiğinde, Blair gibi vampirler kaçacak delik arayacaklardır.

Neuchâtel’de yürüyüş

Neuchâtel’de sağlık hakkına yönelik saldırı geçtiğimiz hafta kitlesel bir gösteriyle yanıtladı.

İsviçre burjuvazisi yaşadığı ekonomik krize önlem almak için ilk önce sağlık ve eğitim alanındaki haklara saldırmaya başladı.

Bulunduğumuz bölgede de ilk olarak eğitime el atıldı. Kantonun krizde olduğu gerekçesiyle, eğitimdeki birçok kazanıma saldırıldı. Öğretmenlerin çalışma saatleri yükseltildi, sınıflarda öğrenci sayısı artırıldı vb.

Şimdi de ekonomik durum bahane edilerek bölgemizde bulunan hastanedeki bazı bölümlerin merkez Neuchâtel’e taşınması kararı alındı. Taşınması hedeflenen bölümler pediatri, ortopedi, ameliyat ve acil servis. Bu, acil bir hastanın 20 km daha uzağa gitmesi anlamına gelmektedir. Üstelik acil vakalarda, ulaşım aracına sahip olmayanlar ambulans çağırmak zorunda kalacaklar. Bunun ücretinin de hasta tarafından karşılanması gerekiyor.

Hastanenin taşınmasına ilk tepki 15 bin imza toplanması oldu. İmzaların ardından saldırılar kitlesel bir yürüyüşle protesto edildi. “Hayatıma dokunma!” adı altında yapılan yürüyüşe 3 bini aşkın kişi katıldı. Eylem bu kantondaki en büyük eylemlerden biri oldu. Bölümlerin taşınması kararı geri alınana kadar eylemlere devam edilecek.

Bir-Kar/ La Chaux-de-Fonds

Açlıktan ölen domuz balıkları küresel ısınmayı işaret ediyor

Bu hafta yayınlanan bir araştırma, dünya okyanuslarındaki küresel ısınmanın İngiltere sularında yaşayan domuz balıkları popülasyonu için ölümcül etkileri olduğunu ortaya çıkardı.

Dr. Colin McLeod ve Aberden Üniversitesi’nden ve İskoç Tarım Fakültesi’nden

gelen araştırmacılar ekibi, açlıktan ölen domuz balıklarının sayısında korkutucu bir artış tespit ettiler. 1990’ların sonunda bu cinsin ölümünün yalnızca %5’i kötü beslenmeye bağlı idi. 2002-2003’te gerçekleştirilen bu son araştırma, açlıktan ölümlerin %33’e yükseldiğini gösterdi.

Isınan suların bu balıkların besin kaynağı olan küçük balıkların sayısının azalmasının sebebi olduğu düşünülüyor.

WDCS Uluslararası Direktörü Mark Simmonds şu açıklamayı yaptı: “Açıkça gözlenebilen yılan balıkları ve deniz kuşu popülasyonlarındaki daralma arasındaki ilişki öncesinde tespit edilmişti. Deniz memelilerinin de yiyeceklerindeki bu değişimden kaynaklı önemli yaşam zorlukları yaşayacaklarından ve özellikle domuz balıklarının zarar görmelerinden şüphelendik. Bu son İskoç araştırması önemli. Bu araştırma bizim kimi daha kötü korkularımızı doğruluyor. Son yıllarda açlıktan ölen domuz balıklarının oranları gerçekten alarm veriyor.”

www.wdcs.org /11 Ocak 2007

Çeviren: S. Kızırmak

Siyonistlerin oyununa gelmeyelim çağrısı:
“Çatışmalar son bulsun!”

El Fetih’le Hamas arasındaki çatışmaların son bulmasını isteyen Filistinliler geçtiğimiz hafta eyleme başladılar. Meçhul Asker Anıtı önüne çadır kurarak pasif açlık grevine başlayan eylemciler, işgal karşıtı direnişi zayıflatıp halkın günlük yaşamını çekilmez hale getiren çatışmalar bitene kadar eylemlerine devam edeceklerini belirttiler.

Eylemle ilgili açıklama yapan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) liderlerinden Meryem Ebu Dakka, iç çatışmaların bir an önce son bulması gerektiğini belirterek “Filistin’de durum kötüye gidiyor. İnsanlar evlerine gidemiyor, çocuklar öldürülüyor. Her gün çatışma yaşanmasından bıktık. Normal hayata dönmek istediğimiz için eylem yapıyoruz” dedi.

Çatışmalara bir an önce son verilmesini isteyen eylemciler, Filistinliler’in siyonist İsrail işgaline karşı tek çatı altında toplanmaları çağrısında bulundu.

ABD’nin İran’a yönelik nükleer yaptırımı

Abu Şehmuz Demir

Napolyon Ortadoğu’ya yönelik başlattığı askeri çıkartmada “coğrafya ulusların kaderidir” demişti. Doğru coğrafyası ve bu coğrafyanın sınırları içinde bulunan Ortadoğu’nun fosil kaynakları, emperyalist-kapitalist sistemin kaderini belirlemede önemli rol oynuyor. Geniş, engin ovaları ve dağlarıyla bir ummanı andıran İran’a yönelik Batı merkezli psikolojik savaş Batı metropollerinde ve Ortadoğu’da devam ediyor. İran, Kuzeyinde Hazar Denizi ve Elburz dağları ve Hindukuş üzerinden Pamir yaylalarına (platosuna) uzanan dağlar ile çevrilidir. Güneyden ise, Luristan ve Huzistan boylarında yer alan sıradağları ile Zagros sıradağlarına uzanan, yer yer yüksekliği üç bin metreyi bulan yüksek ve görkemli sıradağları, ovaları ve yaylaları ile çevrili geniş bir coğrafyaya sahiptir. Mezopotamya’nın bir kısmını içine alan İran coğrafyası, Körfez, Hazar ve Hürmüz gibi önemli boğazlar ve kapılara açılan ve “geçit devleti” olarak adlandırılan stratejik bir konuma sahiptir. İran, topraklarının sahip olduğu enerji kaynaklarının yanısıra, tuzu ve temiz suları ile zengin kaynaklara sahiptir. İran’ın sınırları içinde coşup duran sayısız akarsular, ırmaklar, nehir ve göl yatakları vardır. Ülkenin suları Amu Derya üzerinden Aral Gölüne ve oradan Hilmand ve Hadrut üzerinden Hilmand tuz gölüne ve Hint okyanusuna akıp gitmektedir. Ayrıca Umman denizi ve Fars körfezinin iki kıyısından uzanarak Kafkaslara doğru uzanan ve dünyanın en büyük tuz çölü olan Dest-i Kavir tuz yatakları da bu ülkenin sınırları içerisinde bulunmaktadır. Yine Doğu’da, Belucistan’dan Kuzey doğuya uzanan ve Hindukuş sıradağları ile Orta Asya ülkelerine açılan jeopolitik, jeostratejik konumu ile dünyaya açılan önemli bir köprü başı ve geçit ülkesidir İran. Dahası, Fars körfezinden dünyaya açılma stratejisinde İran’ın jeopolitik yapısı oldukça önemlidir. Fars körfezinden Asya’nın derinliklerini, Kafkasları ve Ortadoğu’yu kapsayan jeopolitik, siyasi ve ekonomik dengelerin ele geçirilmesinde İran’ın sahip olduğu bu özel konumu, emperyalist batı merkezleri için önem taşımaktadır.

Bundan dolayı, başta ABD olmak üzere emperyalist Batı merkezleri, son yıllarda nükleer tesis sorununu öne sürerek, İran’ın bölgedeki etkinliğinin önünün alınması için bu ülkeyi hedefe koydular.

Bu yazıda, dünyaya savaş yoluyla egemen olmak isteyen uluslararası emperyalist sermayenin batı merkezli savaş sevdalısi iktidar güçleri ile İran arasında devam eden nükleer eksenli gelişmelere bir göz atacağız.

Bilindiği gibi, yarım asra yakın bir zamandır İran’ın böyle bir güce sahip olması için daha 1950’lerde İran Şahı’nı nükleer enerjiye yönlendirip teşvik eden başta ABD’nin kendisidir. Aynı ABD bugün bu aynı sürecin karşısına dikilen ülkelerin başını çekiyor. Bu anlaşılır bir durumdur; zira soğuk savaş döneminde Batı, Ortadoğu’nun güçlü ülkelerinden biri olan İran’ın Sovyetler Birliği’nin denetimine girmemesi için dönemin Şah rejimini her yolla desteklenmiş ve bu rejim Ortadoğu’da batı emperyalizminin ileri karakolu haline gelmişti. Bu çerçevede, Muhammed Musaddık’ın ülke petrolünü millileştirme kararı, batılı emperyalist güçleri korkutmuş ve dönemin ABD Başkanı Eisenhower, Batılı müttefiklerine (Almanya, Fransa ve İngiltere’ye), Sovyetler’in kuzeyinden saldırıya geçmesi ve İran’ın komünizm tuzağına düşmesi sonucunda, Batının önemli bir üssünü kaybeceği ve böylece komünizm karşısında kurulan kuşağın kopacağına ilişkin kaygılarını dile getirmişti. Buna göre İran’a yardım edilmeli ve “İran nükleer güce kavuşturulmalı”ydı, tehlike ve tehdit ancak

böyle önlenebilirdi.

Bu süreçten sonra ABD, Ortadoğu’nun coğrafi ve nüfus açısından iki büyük ülkesi olan İran ve Türkiye başta olmak üzere, bölgeyi askeri yığınağa çevirerek, Sovyetlerin açık denize ve sıcak ülkelere açılımının önünü ablukaya alıyordu. Özellikle körfezde batı çıkarlarını koruyan bir İran, ABD ve müttefikleri için vazgeçilemez bir konumdaydı. Bundan dolayı da ABD 1958 yılında İran’ın UAEA (Uluslararası Atom Enerji Ajansı) topluluğuna kayıt olabilmesi için, süreci açıktan destekledi ve İran UAEA’ya üye yapıldı. İran Şahı 1965 yılında Nükleer Ajansının oturumlarına katılarak, o yıl anlaşmayı imzaladı ve iki yıl sonrada NPT (Nükleer Planlama Teşkilatı) anlaşmasını kabul ederek, İran Ulusal Şura Meclisinde onaylattı. Meclisin onayından sonra, 1970’li yıllarda İran nükleer çalışmalarına hız vererek Buşehr ve Darhuveyn bölgesinde 4 nükleer santral tesisi olmak üzere İsfahan ve Arak’ta da 4 ayrı nükleer tesis inşa etmişti. Bu süreçten sonra batı merkezleri İran’a nükleer teknolojiyi vermek için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı. İran Şahı da bu teknolojinin geliştirilmesi için ABD, Almanya ve Fransa ile uzatılması mümkün olan 10 yıllık nükleer yakıt anlaşmasını o dönem imzalamıştı.

1967’de Amerika tarafından İran’a verilen % 93 saf zenginleştirilmiş 5 kg uranyum ise hala UAEA deneticileri tarafından İran’da denetleniyor. İran’ın Buşehr yakınlarındaki nükleer santralın inşasını üstlenen Alman Siemens Firması, Şah döneminde olduğu gibi, Mollalar döneminde de çalışmalara devam etti, ancak 1980’de İran-Irak savaşının başlaması ve Batının Saddam’a verdiği destekten dolayı bu çalışma durduruldu. Yani 1975’te Alman Atom Kraftwerk Firması ile Şah arasında imzalanan anlaşmaya göre, “tıbbi amaçları içeren ve radyoaktif izotopların üretimi için gerekli olan uranyum elde edilecekti”.

O dönem batılı güçler İran’a nükleer teknolojiyi satabilmek ve kurabilmek için kendi içlerinde bir rekabet ve yarış halindeydiler. Ancak, batı devletleri arasındaki rekabet ve İran Şah’ının 1973 Arap-İsrail savaşında kısmen de olsa Enver Sedat’ın Mısır’ına destek vermesi ve Mısır ile işbirliğine girmesi İsrailileri kızdırmıştı. Bunun üzerine İran’ın bir nükleer güce sahip olmaması için, İran’ın anlaşmalar yaptığı ülkeler diplomatik baskı altına alınarak, Şah döneminde kurulması planlanan nükleer tesisler kurulmamış oldu. Bu süreçte Mollaların iktidara gelmesiyle birlikte, İran’ın Batılı güçler ile yaptıkları nükleer tüm anlaşmalar askıya alındı. İran’ın nükleer tesisleriyle ilgili Batı devletlerinin süreci askıya almalarına yönelik, İran Mollalar rejimi, “Eğer nükleer bir silah elde etmek isteseydik, Şah rejiminin devrilmesinden sonra uygun ortam vardı. Çünkü Şah’ın ikili tüm antlaşmaları gözden geçirildiği bir dönemde uluslar arası topluluk makul karşılayacaktı” gibi gerekçeler ile Fars dipolomasinin inceliklerini öne sürüyorlar.

İran Mollalarının iktidara gelmelerinden sonra uluslararası güçlerin desteğinde Saddam’ın bu ülkeye yönelik başlattığı sekiz yıllık iğrenç savaşta, İran’ın Buşehr nükleer santrali Saddam’ın saldırısına uğrayıp tahrip edildi. Saddam’ın yanı sıra İsrail de İran’ın nükleer tesislerine saldırılar düzenleyerek Natanz’da nükleer santralı tahrip etmişti.

Sekiz yıllık İran-Irak savaşından sonra İran, yeniden bu teknolojiye kavuşmak için başta Almanya olmak üzere, Arjantin gibi bir çok devletlerle görüşmeler ve müzakereleri sürdürdü. Ancak, ABD İran’ın peşini

bırakmayarak, İran’ın anlaşmalar yaptığı ülkelere diplomatik baskıları artırdı ve ABD’nin baskısına dayanamayan Arjantin gibi kimi ülkeler müzakere ve anlaşma sürecini dondurdular.

Sürecin arkasını bırakmayan ABD, 1996’dan sonra da İran’a karşı ekonomik yaptırımların uygulanması ve yanı sıra nükleer teknolojinin verilmemesi için uluslararası güçlere engeller çıkarmaya devam etti. Bu vesileyle İran’ın dönemin Arjantin hükümeti ile 18 milyon dolarlık yaptığı nükleer teçhizat alımı anlaşmasını, ABD’nin baskısı sonucu, Arjantin hükümeti tek taraflı iptal etmek zorunda kaldı. ABD, İran’ın ilişkiye geçtiği birçok ülke şirketlerine yönelik yaptırımlar uygulayarak, İran’ın girmiş olduğu tüm ilişkilere çomak sokarak baltalamaya çalıştı. Bu doğrultuda da 1998’de yedi Rus şirketine yönelik olduğu gibi, bugün de ABD’nin Rus ve Çin şirketlerine yönelik İran baskısı dönem dönem gündeme geliyor. Zira son salt nükleer alanda 800 milyon dolarlık anlaşma imzalayarak, Buşehr nükleer santralının kurulmasını üstlendi. Hatta Rusya, “İran isterse yeni silahları İran’a satabileceklerini” söyleyerek bir nevi ABD’nin uluorta sözlerinin anlamsız olduğunu dile getiriyor ve ABD’nin baskılarına rağmen Rusya ve Çin’in İran ile çeşitli alanlarda işbirliği hem geliyor, hem de devam ediyor. Adı geçen bu ülkelerin İran’da çeşitli çıkarları olduğu gibi, bölgeyi de salt ABD egemenliğine bırakmaktan yana da değiller.

Öte yandan, Uluslararası Atom Enerji Ajansı’nın kuruluş bildirgesindeki ilkelerde, “ülkelerin barışçı nükleer teknolojiye kavuşmaları, enerjinin silaha dönüşmemesi ve askeri amaçla kullanılmasını önlemek” deniliyor. Buna dayanarak İran Mollalar rejimi uluslararası camiaya, UAEA’nın tüzük ve ilkeleri doğrultusunda hareket ettiklerini tekrarlıyor. Zira her zaman olduğu gibi, şu anda da İran Mollalar rejimi nükleer çalışmalarının “barışçı amaçlı tıbbi ve tarım gibi” alanlarda kullanıldığını ve “inanmayan batılı güçlerin de kasıtlı davrandıklarını” söylüyorlar. Çünkü 2000 yılında UAEA’nın İran’ın konvansiyonel silahları bildirmesi üzerine onayladığı genelgede, yine UAEA denetimi altında işleyen Tahran’ın batısında yer alan Kerec nükleer merkezini tıp ve tarım araştırma merkezi olarak ilan etmişti. Ancak, ABD Başkanı G. Bush 2003’te yaptığı bir açıklamada, “zengin petrol ve doğalgaz kaynaklarına sahip olan İran’ın nükleer santral inşa etmesinin geçerli olmadığını” ileri sürdü ve bu süreçte ABD eksenli İran’a yönelik baskılar geçen birkaç yıldan bu yana artarak devam ediliyor.

İnışlı çıkışlı bir seyir izleyen ve Irak-İran savaşı ile “askıya alınmış” olan nükleer anlaşmalar 2002 yılında yeniden gündeme geldi, Avrupa’nın üç söz sahibi olan ülkesi Almanya, Fransa ve İngiltere ile İran devleti arasında tekrar geniş çaplı müzakereler başladı. Avrupa ülkeleri nükleer teknolojinin yanı sıra diğer teknolojileri elde etmek için geniş çaplı çaba sarf etmiştir. Bu çabanın akıbetinde Ekim 2003’te sözü edilen ülkelerin dışişleri Bakanları ile İran’lı yetkililer arasında Tahran’da yapılan görüşmenin ardından “Tahran bildirisi” olarak bilinen protokolü imzaladılar. Bu protokol gereği, dönemin Cumhurbaşkanı olan Muhammed Hatemi’nin İran’ı, Avrupalılara kendini ispatlamak amacıyla gönüllü olarak “uranyum zenginleştirme sürecini kısa bir süreliğine askıya almayı kabul ettiğini” açıklamıştı. Zira bu protokol gereği yukarda sözü edilen Avrupa devletleri İran’ın “barış amaçlı” nükleer teknolojiye kavuşma

hakkının olduğu ve bu konuda yardım edileceği yine protokole kaydedilmişti. Ancak Avrupalı bu devletlerin, İran ile imzaladıkları “Tahran bildirgesi”nin dışına çıkarak, süreci sürüncemeye sokarak, yükümlülüklerini yerine getirmedikleri gibi, güçleri yettikçe de bu alanda İran’a karşı çifte standartlı faaliyet içinde oldukları görüldü.

İran’a karşı sürdürülen çok çaplı bu kısıtlama faaliyetlerine yönelik olarak Mollalar rejimi, “2004 Kasım Paris-Brüksel anlaşmalarının ardından gönüllü olarak askıya aldığımız nükleer çalışmalarda Avrupa’nın mantıksız talepleriyle karşılaştık” diyorlardı. Bunun üzerine bir sonraki yılda, yani Mart 2005’te İran Mollalar rejimi Avrupalılara yeni bir çözüm paketi önerdiler. Ancak İran’ın Avrupalılara sunduğu “karşılıklı çıkarlara dayanan” öneri paketi, ABD’nin baskılarına maruz kaldı.

Bu süreçte İran’da yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, seçim sürecinde Tahran Belediye Başkanı olan ve İran-Irak savaşına gönüllü olarak katılan Mahmud Ahmedinejat Cumhurbaşkanlığına seçildi. M. Ahmedinejat, İran’ın nükleer sorununu bir “ulusal gurur” haline getirerek, dışta uluslararası alanda İran devletinin bölgede elde ettiği konumunu dayatıyor, içerde ise, Mollalar rejimine nefes aldırarak güçlenmesini sağlamaya çalışıyor.

Herkesin bildiği gibi, İran 2003 yılından 2005 yılının Eylül ayına kadar uranyum zenginleştirmeyi “askıya aldığını” teyit etmişti. Ancak, Mahmud Ahmedinejad’ın Cumhurbaşkanlığına seçilmesinden sonra, İran’ın nükleer faaliyete tekrar başlayacağı gündeme taşındı. Mahmud Ahmedinejat’ın iktidara gelmesiyle beraber İsfahan ve diğer yerlerdeki nükleer santrallerin faaliyetlerine devam edildi. Süreci kararlılıkla sürdüren Mollalar rejimi, “Avrupalılar bu haktan İran halkının yararlanma hakkını tanımak istemiyorlar” diyerek “İran yoluna devam edecek kararı” aldılar. Bu süreçten sonra da İran’ın nükleer sorunu dünya medyasının ve kamuoyunun ilk gündeminde yer aldı ve sorun devam hala ediyor.

Velhasıl, 2005 Eylül ayından bu yana taraflar arasında bir yılı aşkın bir süredir devam eden görüşmeler tamamlandı, en son 23 Aralık 2006 günü İngiltere, Almanya ve Fransa tarafından hazırlanan 1737 sayılı kararname ile BM’nin güvenlik konseyinde onaylandı. Bu karar, İran’ın nükleer faaliyetlerine malzeme, teknoloji tedarik eden ve finans sağlayan kişilere, kurumlara “seyahat yasağı, mallarının ve hesaplarının dondurulması” gibi yaptırımlar içeriyor.

BM’de alınan bu karara yönelik olarak İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad, “İran’a yönelik alınmış olan bu kararın bir kağıt parçasından ibaret” olduğunu söylüyor ve “Batı çifte standartlı davranıyor” diyordu. Ayrıca, İran Mollalar rejimi BM’de alınmış olan karar İran aleyhinde “psikolojik bir savaşı amaçlıyor ve İran’ın barışçı amaçlı bu teknolojiye sahip olması yönündeki hareketini hiçbir güç engelleyemeyecektir” diyor ve bu vesileyle önümüzdeki Şubat ayında “İran devriminin 28. kuruluş yıldönümünde 3 bin santrifüjün devreye gireceğini” açıklıyorlardı. Öte yanda ülkenin en yüksek dini makamında oturan ve ülkenin dış siyasetinde son sözü söyleyen Ayettullah Hameney, BM’de alınan karara yönelik, “nükleer çalışmalarımızdan asla vazgeçmeyeceğiz ve nükleer teknolojimiz bize aittir, nükleer başarı İranlı bilim adamlarının bir başarısıdır, İslami İran ve İslam dünyasının gururudur. İran kuşkusuz nükleer faaliyetlerini sürdürecektir ve yetkililerimizin de nükleer konuda geri adım atma gibi bir durumları söz konusu değildir” diyerek bu konuda son sözü söylemiş oldu. (Aktaran, 3.01.07. Cumhur-i İslam gazetesi)

Bölgeyi tehdit eden İsrail’in kitle imha silahları

Ortadoğu’nun kalbine bir hançer gibi Batı

emperyalist güçler tarafından yerleştirilen İsrail, Ortadoğu’yu yerle bir edecek kitle imha silahlarına sahiptir. İsrail’in 1947’de bir yapay devlet olarak kabul edilmesinden sonra, Amerika başta olmak üzere Batı merkezleri bu ülkenin bir devlet olarak bölgede egemen bir güç haline gelmesi için, 1955 yılında Dimona nükleer santralını kurdurdular. Bu santral Ortadoğu’da bir ilktir. İsrail, elinde bulundurduğu son teknoloji ile donatılmış silahların, bugüne kadar Atom Enerji Ajansı’nın tüm ısrarlarına rağmen sahip olduğu kitle imha silahlarının, bu kurumun denetçilerinin denetimine hiçbir zaman vermediği gibi, vermekten yana da değil. Geçen yılın son aylarında İsrail Başbakanı Ehud Olmert, Almanya’ya yaptığı gezi esnasında, Sat 1 televizyonuna verdiği bir mülakatta, “İran da İsrail gibi nükleer silaha sahip olmak istiyor” demişti. Burada bir parantez açıp tekrar konuya döneceğiz. (Yani İsrail’in böyle bir güce sahip olduğunu yıllar önce dile getiren Mordehay Vanuna, 18 yıl haksız yere cezaevlerinde sürdürüldüğü gibi bugün halen tehdit ve baskı altında yaşamını sürdürmektedir).

İsrail rejimi, Ortadoğu’da en gelişmiş teknolojiler ile donatılmış atom bombaları, nötron, hidrojen bombaları ve kimyasal silahları geliştirmiş olup, bunları kendi bekası için kendine ait olmayan topraklarda depolamıştır. Bölgede çıkacak olası bir savaşta, İsrail ve bir başkası bu silahları bölge insanı üzerine atmaktan çekinmeyecektir. Bu da demektir ki, Ortadoğu’da kitlesel bir insan kıyımı yaşanacaktır. Uluslararası uzmanlar İsrail’in sahip olduğu atom bombalarının sayısının 400 civarında olduğu üzerinde fikir bildiriyor. Bu arada İsrail’in elindeki atom silahlarına yönelik olarak, ABD hava kuvvetlerinin nükleer silahları engelleme merkezinin 2002 yılındaki bir raporuna göre de, “İsrail’in 400’ü aşkın nükleer başlıklı atom bombası bulunuyor” deniliyor. Ayrıca İsrail, Almanya tarafından İsrail’e verilen, en gelişmiş teknolojiye sahip 3 adet Döfın adlı deniz altı füzeler fırlatan nükleer donanımlı gemiye sahiptir. Bu silahların yanı sıra İsrail, 4500 kilometrelik hedefi vurabilecek Şafit füzeleri ile Ortadoğu’nun dışında Avrupa’ya da tehdit eden silahlara sahiptir.

Uluslararası nükleer silahların üretimini ve geliştirilmesini yasaklayan, Nükleer Planlama Teşkilatının 6. maddesi İsrail’e uygulanamıyor. Çünkü İsrail’in nükleer silahlar geliştirmesine başta ABD olmak üzere Batılı merkezler yardımcı oluyorlar. NPT’nin ilgili maddenin İsrail’e uygulanmasını engelliyorlar. Bu da ister istemez batıların çifte standartlı davrandıklarını gündeme getiriyor.

İsrail’in bölgede bir tehdit unsuru olabilmek için 1950’lerden sonra nükleer silah elde etmek için çıktığı pazar arayışına Fransızlar yanıt verdiler. 1954 yılında Fransa desteğinde İsrail Dimona nükleer santrali kuruldu. Bu santralde 1966 yılında ilk nükleer silahlar üretildi. Ayrıca İsrail bugüne kadar işgal ettiği topraklar üzerine çeşitli yerlerde olmak üzere 7 nükleer santrale sahiptir.

İsrail’in elinde bulundurduğu kitle imha silahları Ortadoğu’nun tepesinde bir tehdit unsuru olmayı sürdürdükçe bölgede silahlanma ve silahlanmaya yapılan yatırımların önü alınmamış olacaktır. Ortadoğu ülkeleri dünyanın en çok silah alan ülkeleri durumuna geldiği gibi, her yıl bu silahlar için gayri safi milli gelirlerinin yüzde 6.2’si ayrılmaktadır. Böylece Ortadoğu topraklarını kitle imha silahları yığınağı haline getiren batılı güçler bölgeyi ve dünyayı tehdit etmeyi sürdürüyorlar. Bu silahların gelecekte toplumlar üzerinde kullanılması göz önüne getirildiğinde doğu topluluğunun telef olması kaçınılmazdır.

İran atom bombasına sahip olsun demiyoruz. Ancak geçmişte İran’ı bu sevdaya yönlendiren Batının kendisi olduğu gibi, İran’ın etrafındaki komşularının böylesi yıkıcı bir silaha sahip olmaları, ister istemez İranlıları böyle bir sevdaya sürüklemiştir. ABD ve müttefik Batı devletleri İran halkına karşı uluslararası hukuku öne sürüyorlar ama, İsrail gibi devletlere yaptırımdan söz

etmiyorlar. Bu da İranlıların deyimiyle “etrafımızda bu güce sahip olan devletlere göz yumuluyor da, neden bize karşı çifte standart uygulanıyor” sorusunu gündeme getiriyor. Batının bu çifte standartlı yaklaşımını İran topluluğu nezdinde “ulusal gurur meselesi” haline getiren İran İslam rejimi bu konuda halkı zinde tutmaya çalışıyor.

Ayrıca, ABD’ye yakın duran devletlerin bu güce ve silaha sahip olması, uzak duran Kore ve İran gibi ülkelerin hedef haline getirilmesi de bir başka handikap. Zira, İran’ın kapı komşusu olan Hindistan’a yönelik olarak ABD ambargo uygulamıştı. 16 Temmuz 2006’da ise George Bush bu ülkeyi ziyaret ederek, “Hindistan üzerindeki ambargoyu kaldırdığını” söylüyordu. G. Bush’un kafasının altında yatan bu strateji ise, insan zengini Hindistan’ı Çin ve Rus pazarına terk etmeme, İran’ın etrafını daraltma ve çevirme politikasıydı.

Özetle, İran’ın şu an “dik duruşu” ve bölgede bir bölgesel güç olmayı dayatan İran siyaseti, başta ABD, İsrail ve kimi Avrupa devletlerinin yanı sıra bölge devletlerini de rahatsız etmekte.

Ayrıca İran’ın Asya ve Ortadoğu bölgesinde kendi başına buyruk davranması, ister istemez “kontrolden çıkmış haydut” bir ülke olarak başta Beyaz Saray’daki savaş çetelerini ve kimi müttefiklerini de ürkütmektedir. Bu vesileyle Ortadoğu’da doğacak yeni bir bölgesel güç ve otorite, kendi başına buyruk bir sistem, gelecekte başlarına musallat olmaması için şimdiden engellenmeye çalışılıyor. ABD Ortadoğu bölgesinde kendine kafa tutan ve onun stratejilerine, politikalarına çomak sokan, ayrık otu gibi bir bölgesel gücün gelişmesine hem tahammül etmek istemiyor, hem de beyaz adamın dünya üstünlüğünün yanında böyle “haydut” birinin olmasından yana değil. Bu nedenle, Beyaz Saraydaki savaş çetesinin elebaşları bölgeyi yıkıma sürükleyebilecek tutumlardan kaçınmıyorlar. Kaçınmadıkları gibi, saldırgan tutumları bölge üzerinde süreç içerisinde daha da kızgınlaşacak gibi görünüyor.

ABD ve müttefiklerine göre, İran bölgeyi tehdit eden “terörün merkez bankası” olarak tanımlanmakta. Hal böyle olunca da, İran ve bölgeye yönelik Atlantik ötesi güçlü bir ittifakın oluşması için çabalayan Batılı güçler, “Doğunun haydut” devletlerini kendi nizam ve yönergelerine çekmek için saldırgan tutumlarını artırarak, bölgenin diken üzerinde yürümesini hedefliyorlar. Öte yandan, Batı merkezlerinin başında bulunan rejimleri göz önüne getirdiğimizde, aşağı yukarı hepsinin sağa doğru kaydığını görmekteyiz. Velhasıl, ırkçı beyaz adam anlayışı ile hareket eden ve dünyaya yön veren bu aparatın labirentinde, Doğu halkları adına hayırlı bir gelişim beklenmediği gibi, dünya halkları adına da olumlu bir gelişim beklemek mümkün değil.

Sözün özeti olarak, ABD’nin 28 yıldır İran’a karşı uyguladığı yaptırımların yanı sıra Avrupa devletlerinin (Almanya ve Fransa’nın) İran’la “al gülüm ver gülüm” yaptıkları nükleer ve ticari işbirliği göz önüne alındığında, hem ikili davrandıkları ortaya çıkıyor, hem de İran konusunda ötekiler anlayışı ile hareket ediyorlar. Zira sözü edilen Avrupa devletleri ötekiler anlayışından sıyrılıp İran ile var olan ticari ilişkiler babında süreci ele alıp ABD’den bağımsız davransalardı, İran ile sürdürdükleri müzakerelerde en azından makul bir inisiyatif ortaya çıkardı. Bu olmadı. Geçmişte olduğu gibi, bu kez de Atlantik ötesi ittifak Doğunun zengin fosil kaynaklarına karşı oluşturuluyor.

Sonuçta, insanlığın geleceğini karartan atom silahlarına sahip bölge devletlerinden hiçbirine yönelik baskı söz konusu değilken, İran’a yönelik sürdürülen çifte standartlı süreç, her ne olursa olsun, onların deyimiyle adaletsizliğin kendisidir. Eğer İran’a yönelik işletilen sürecin amacı ölüm silahlarını yok etmek ise, en başta İsrail’in Ortadoğu halklarını tehdit eden, doğunun toprakları altında emperyalist merkezlerin sakladıkları atom başlıklı silahların topluca imhası neden hedeflenmiyor.

Kapitalizmin yangınları tesadüf değil!

Tarih 29 Aralık 2005...

Bursa'da Özay Tekstil'de gece vardiyasında çıkan yangın sonucu 5 kadın işçi hayatını kaybetti. İşçi kadınlar yangın çıktığı sırada dışarı çıkamadılar, çünkü patron üstlerine kapıları kilitleyerek çıkmıştı. 16 saat mesai yapıyorlardı, yani gece-gündüz çalıştırılıyorlardı. Sigortaları yoktu, iş güvenliği yoktu. Ve tüm bunlara rağmen öldürülen kadınlar “suçlu” ilan edildiler!

Ayşe Deniz Dalan 15, Şerife Dündüş 18, Gülden Çiçek 21, Necla Özveren 27, Sevgi Sesli 3 aylık hamile ve 32 yaşındaydı. 18 yaşın altında ve sigortasız çalışmak yasak olduğu halde, 200 kişilik fabrikada %70'i sigortasız çalıştırılıyordu.

Özay Tekstil personel müdürü “*Telefon ettiklerinde camdan atlamalarını söyledim. Kaçamadılar, öldüler*” diyebilecek denli pervasızdı. Kölelik düzeni kapitalizm gerçeğini bu sözlerden daha iyi ne anlatabilir ki! Öldürülen kadınların sigorta primleri ölümlerinden 4 gün sonra apar topar yaptırıldı. Ve Özay Tekstil patronu Lokman Özay “2 asgari ücret” karşılığı ceza ödedi. Şu an aynı arazide, daha gösterişli bir binada çarklarını döndürmeye devam ediyor.

Tarih 29 Aralık 2006...

Özay Tekstil aynı binada, aynı koşullar altında, sigortasız, iş güvencesiz ve 18'inden küçük işçi çalıştırmaya devam ediyor. Yanan kadın işçilerin davasını gören mahkeme, 5 kadın işçiyi “suçlu” buldu.

Kapitalizm kâr hırsıyla yarattığı düzenini sürdürmeye devam ediyor. Bugün atölyelerde ve fabrikalarda, sigortasız ve iş güvencesiz çalıştırılan milyonlarca kadın var. Yaşı 18'in altında küçük kızlar, tekstil atölyelerinde asgari ücretin yarısına çalıştırılarak azgınca sömürülüyorlar. Sadece tekstilde, kayıt dışı çalıştırılan işçi sayısı 3 milyon.

Tarih 8 Mart 1857...

Ağır çalışma koşullarını protesto eden tekstil işkolunda çalışan kadın işçiler, “Eşit işe eşit ücret!”, “8 saatlik işgücü!” talepleriyle 8 Mart 1857 günü direnişe geçtiler. 40 bin New York'lu kadın dokuma işçisi, katıldığı protestoda kapitalizmin kolluk güçlerinin vahşi saldırısı ile karşılaştı. Onlarca kadın işçi diri diri yakıldı.

Kapitalizmin yangınları tesadüf değil!

O gün kadın işçileri diri diri yakan egemenlerin bugün hala kanlı ölümlerin yaratıcısı olması tesadüf değildir. Kapitalizm kadınları sınıfsal, cinsel ve ulusal sömürüye mahkum etmektedir. Emekçi kadının bütün zincirlerinden kurtulması, ona bu kölelik koşullarını dayatan kapitalizmi ortadan kaldırmasıyla mümkündür. Bursa'daki işçi kadınların, tekstil atölyelerinde, sömürüye, tacize, baskıya maruz bırakılan işçi kadınların, kreş-sigorta hakkından yoksun saatlerce çalıştırılan işçi kadınların kurtuluşu ancak ve ancak bu sistemi tarihin çöplüğüne atmakla mümkündür.

ESP: “Özgürlük istiyoruz!”

İstanbul:

ESP, “Özgürlük istiyoruz!” kampanyası çerçevesinde 14 haftadır gerçekleştirdiği eylemlerin sonuncusunu 13 Ocak günü Galatasaray Postanesi önünde gerçekleştirdi. Eylemde “Özgürlük istiyoruz!/ESP” imzalı pankart açıldı. “Terör tecritini yeneceğiz!”, “ESP'li tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Söz, eylem, örgütlenme özgürlüğü!”, “Ezilenlerin sosyalist alternatifi engellenemez!”, “Devlet terörüne karşı direnmek haktır” dövizleri taşındı.

Basın açıklamasının ardından Özgür Radyo çalışanı Sinan Gerçek'in babası bir konuşma yaptı. Daha sonra Beksav bünyesinde çalışma yürüten Tiyatro İmge “saldırıları karşısında yine ezilenler kazanacak” temasını işleyen bir oyun oynadı. Sık sık sloganların atıldığı eyleme 70 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Ankara:

ESP “Özgürlük istiyoruz!” kampanyası kapsamında düzenlediği eylemlerinin sonuncusunu 13 Ocak günü gerçekleştirdi. Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasının ardından 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında okunan kısa metinler kitle tarafından ilgiyle dinlendi. Oturma eyleminin ardından Haluk Gerger kısa bir konuşma yaptı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Sendikacı dediğin lafını esirgemez, eğer...

Yüksel Akkaya

İşçinin, emekçinin hakkını, hukukunu savunmak için sendikacılığa soyunmuş olanların bir genel özelliği vardır: Karşısındaki kim olursa olsun, lafını esirgememek... 60 yıl önce bu ülkede sendikalar kurulduğunda, tüm olumsuz koşullara rağmen, karşısında bakan görünce lafını esirgemeyen sendikacılar vardı. “46 Sendikacılığı” denen bu tarz hızla Türk-İş'in kuruluşundan sonra bozuldu; sendikacılık bir hükümet sendikacılığına dönüştürüldü. İktidarda hangi hükümet varsa, Türk-İş de o hükümetin sendikası oldu. Tıpkı, bugün AKP'nin sendikası olması gibi!..

Özellikle Türk-İş'e bağlı sendikaların işçilerinin hızla yoksullaştığı, reel ücretlerinin düştüğü, kamu kesiminde çalışan üyelerinin sayısının azaldığı, işçilerin özelleştirme saldırısı ve yağması altında ezildiği bir dönemde bütün bunları Türk-İş'e reva gören bir hükümete ve o hükümetin bakanlar kurulu başkanı zat-ı muhtereme toz kondurmamak, seçimlerin yaklaştığı bir dönemde çok anlamlıdır.

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, 2006 yılını değerlendirirken, hükümetin gazabını üzerine çekmek korkusundan çok, onunla iyi geçinmeyi amaçlayan ve bir diplomata taş çıkartan şu değerlendirmeyi yapar: “2006 yılının çalışanlar açısından iyi geçen bir yıl olduğunu söylemek zordur”. Grevlerin dibe vurduğu, greve gitmekten korkulduğu, taşeronlaştırmanın, buna bağlı olarak da sendikasızaştırmanın hızla arttığı, reel ücretlerin düştüğü, işçilerin yoksullaşmanın yanı sıra, ağır çalışma koşulları altında arsızca sömürüldüğü, özelleştirmeler nedeni ile işsizliğin arttığı bir yılı kabus olarak görmeyen bir sendika lideri için söylenecek tek söz vardır. Ve, bu söz söylenmese de olur. 2006 yılının aynasında 2007'nin nasıl olacağı da belli iken, diplomatlara taş çıkartan bir açıklama daha yapar S. Kılıç: “2007 yılı daha zor bir yıl olacaktır”.

Peki, daha zor olacaksa, siz ne yapacaksınız? İyi bir sıradan milletvekili adaylığı mı bekleyeceksiniz? Zaten, bunu çoktan hak ettiniz. Böylece, emekten yana bir partide yerinizi alarak, Türk-İş başkanlığında olduğu gibi, aslanlar gibi mücadele edersiniz, emek tarihine de bir köşe taşı olarak geçersiniz!... İşçi sınıfı sizi yad ederken, dileriz kulaklarınız çınlamaz, bu mücadelelerinizden dolayı.

İşçilerin hakkını savunmada “başarılı” bir sınav vermiş olan S. Kılıç'ın siyasete de bir çeki düzen vermesi gerekirdi. Öyle de yapmış: Cumhurbaşkanlığı seçiminin siyasal gerilime neden olmasına kesinlikle karşı olduklarını vurgulamış; sosyal diyalog süreçlerinin ne denli iyi bir şey olduğunu öğrenmiş olmalı ki Türkiye'de katılımcı demokrasinin yerleşmesi, gelişmesi ve konsensüsün sağlanması açısından Cumhurbaşkanlığı seçimi sürecini önemli görmüş; seçim sürecinde, siyasi iradenin, sivil toplumun sesine kulak vermesini istemiş. Böylece, tüm toplumu kucaklayan, toplumun her kesiminden takdir görececek niteliklerde, cumhuriyetin temel niteliklerine uygun, emekten yana bir Cumhurbaşkanı'nın seçilerek, Türkiye'de gerilimin azaltılacağını, toplumsal uzlaşmanın sağlanacağını ileri sürmüştü!..

Ne demeli, dediklerini yaptıkları işverenlerin işçilere emekçilere yaşattıkları ortada iken, dediklerini benimseyen hükümetin emekçilere yaşattıkları ortada iken, hele DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, sosyal diyalog değerlendirmesi ile bu tür işlerin ne menem şeyler olduğunu itiraf etmişken, S. Kılıç'ın bu açıklamalarını neye yormak gerekir?

Sendikacı dediğin lafını esirgemez. Eğer gizli bir pazarlık yapmıyorsa! S. Kılıç'ın açıklaması AKP ile yaptığı gizli bir pazarlığı açığa vuruyor. 2007 yılında Türk-İş daha uysal bir hat izleyecek, Türk-İş'ten birkaç yöneticiye seçilebilecek yerlerden milletvekili adaylığı verilecek. Bir de bu süreçte, cumhurbaşkanlığı seçiminde gerilimi yumuşatma işlevi görecektir. Emekten yana olan bir Türk-İş başkanı da kendisine benzer bir Cumhurbaşkanı yakışır, tıpkı emekten yana başbakanı gibi. Hadi hayırlı olsun.

Katledilişlerinin 88. yıldönümünde anıldılar...

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anmak sosyalizm davasını yaşatmaktır!

Her yıl geleneksel olarak düzenlenen Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anma etkinlikleri, 14 Ocak 2007 tarihinde Berlin'de, işçilerin, emekçilerin ve gençlerin katıldığı yürüyüş ve anıt mezar ziyareti ile bir kez daha gerçekleştirildi.

15 Ocak 1919 tarihinde, savaş suçlusu Alman burjuvazisi tarafından alçakça katledilen, Alman proletaryasının ve sosyalizmin bu iki seçkin önderini anmak amacıyla yapılan yürüyüşe yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Katılımcıların ezici çoğunluğunu gençler oluşturuyordu. Sabahın erken saatlerinde başlayıp akşam saatlerine dek süren anıt mezar ziyaretine ise onbinlerce (80-90 bin) işçi, emekçi, ilerici ve anti-faşist katıldı. Anıt mezar ziyaretine katılanların ezici çoğunluğunu yaşlı kuşak oluşturuyordu.

Her yıl gerçekleştirilen Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht anması, Almanya'da yoğun bir politik atmosferde gerçekleştirilen en önemli etkinliktir denilebilir. Bu anmaya katılanların tümü de, bir sömürü ve barbarlık düzeni olan kapitalizmi yargılamak, buna karşın yeniden sosyalizme dair istem ve özlemini dile getirmek gibi, belli politik amaç ve hedefler çerçevesinde Berlin'e gelmektedirler. Bu kez de böyle oldu. Anma sırasında, Rosalar'ın şahsında, doğulusu-batılısı ve göçmeni ile tüm işçi ve emekçiler bir kez daha sosyalizme dair özlemlerini dile getirdiler.

Yürüyüşte dağıtılan bildiri, broşür vb. materyaller, taşınan pankart ve dövizler, yapılan konuşmalarda savaşa, ırkçılığa, ayrımcılığa, sosyal hak gasplarına dair talepler de dile getirildi, bu içerikli sloganlar haykırıldı. Bu yıl Almanya'da gerçekleştirilecek olan G-8 zirvesine dönük çalışmalar ve çağrılar da anmaya yansıtıldı. Özellikle anti-faşist gruplar bu doğrultudaki çabaları ile dikkati çektiler.

Bu yılki anmaya yerli ilerici ve devrimci partilerden DKP, MLPD, PDS, KPD-ML ve anti-faşist blok katıldı. SDAS adlı anti-faşist grup başta olmak üzere, anti-faşist otonom gruplar, KPD ve MLPD katılımları ile dikkati çektiler. MLPD'nin katılımında gençlik ağırlıklı bir yer tutuyordu.

Sözde bu anmaların örgütleyicisi olan PDS ise, anmaya son derece sembolik düzeyde bir katılım gerçekleştirdi.

Türkiyeli parti ve örgütlerden ise, MLKP, TKP/ML, ADHK, TİKB, TKEP/L, Anadolu Federasyonu ve DİDF katıldı. Türkiyeli parti ve örgütlerin katılımı gözle görülür biçimde zayıftı.

TKİP Yurtdışı Örgütü olarak yürüyüşe yaklaşık 50 kişilik kortejimizle katıldık. Yürüyüşte, "Gelecek sosyalizme aittir!" ve "Kapitalist sömürüye ve emperyalist saldırganlığa karşı, bütün ülkelerin işçileri birleşin!" yazılı pankartlar taşıdık. Yürüyüş boyunca ve anıt mezarların olduğu alanın önünde yaygın biçimde "Kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm mücadelesini yükseltelim!" başlıklı bildirimizi dağıttık.

Alman polisi bu yıl da, eylem öncesi ve eylem

sırasında anmaya dönük provakasyonlar yaptı. Aramalar sırasında kışkırtıcı bir tutum sergiledi. Kasıtlı olarak yürüyüş güzergahındaki trafiği açık tuttu, yürüyüşü yavaşlatıp geciktirdi, böylece yürüyüşçülerle anıt mezar ziyareti yapanların buluşmasını engelledi.

Fakat en dikkate değer provakasyon anıt mezarların olduğu alanda yapılandı. Alman burjuvazisi ve onun kolluk güçleri, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht için yapılan anmaları her defasında farklı biçimlere bürünen saldırılarla engellemeye, terörize etmeye çalışıyor. Bunun yeterli olmadığı durumlarda etkinliği

dönük açık provakasyonlara başvuruyor. Bu yıl bunu doruğa çıkarttı. Sosyalizmin önderlerinin mezarlarının olduğu alanda "Stalin'in kurbanları" yazılı son derece provoke edici bir anıt mezar dikilmiş bulunuyor.

Bu, Stalin'in şahsında gerçekleştirilen, aşağılık ve kirli amaçlar içeren yeni bir anti-komünist saldırıydı. Aynı zamanda komünizmin iki seçkin temsilcisi olan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in anılarına dönük bir saldırı ve hakaret olan bu pervasız provakasyon, KPD'nin açtığı bir pankartla protesto edildi.

Daha dikkate değer olan ise, bu saldırının PDS'in Berlin'de hükümet olduğu koşullarda yapılmış olmasıdır. PDS'in onayı alınmış olmalıdır ki, böylesi bir provakasyona cesaret edilebilsin. Gelinek yerde PDS ideolojik-politik ve pratik duruşu ile tam bir sosyal-demokrat partidir. Rosa'ların anıları ve mirası da dahil geçmişin tüm anı ve mirasına çoktan ihanet etmiştir. Bu, bunun yeni bir örneğidir. Bize bir kez daha, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in 15 Ocak 1919 tarihinde, sosyal-demokratların iktidarı altında, alçakça katledilmelerini hatırlatıyor.

Alman burjuvazisinin inadına, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in anılarına ve mirasına sahip çıkmaya, bu anmayı komünizme dönük saldırılara karşı vazgeçilmez bir mevzi olarak savunmaya devam edilecektir. Zira, Rosa Luxemburg ve K. Liebknecht'in anıları ve mirası, sosyalizm davasını savunmak ve yaşatmakla özdeş hale gelmiştir.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Berlin'de Rosa Luxemburg konferansı!

Her yıl ocak ayının ikinci haftası, Berlin'de, gelenekselleşmiş bir biçimde, R. Luxemburg ve K. Liebknecht'i anma amaçlı, konferans, yürüyüş, miting vb. çeşitli etkinlikler yapılmaktadır. Bu yıl da aynısı yapıldı. 13 Ocak tarihinde, Berlin'de, Rosa Luxemburg'u anma çerçevesinde bir konferans gerçekleştirildi.

R. Luxemburg'u anmak amacıyla gerçekleştirilen konferansların onikincisi olan etkinliği yine PDS çizgisindeki Junge Welt organize etti.

Bu yılki konferansa ilgi geçen yıldan daha fazla oldu. Sabah saatlerinde konferans salonunda 1000'in üzerinde bir katılımcı kitle vardı. Bu sayı artarak, akşam saatlerinde 2 bine ulaştı. Anti-faşist grupların gençlerinin de yer aldığı konferansa katılanların ağırlığını orta ve yaşlı kuşak oluşturuyordu. DDR'in son başkanı Egon Krenz de katılımcılar arasındaydı.

Sabah 11:00'de başlayan konferansa, Brezilya katolik klisesinden teolog Alberto Moreira, Çin'den gazeteci Feng Yuan, Avusturya'dan Avusturya Komünist Partisi- KPÖ Başkanı Ernest Kaltenege, ABD'den avukat Robert R. Bryan, politik tutsak Mumia Abu Jamal'i temsilen bir gazeteci, Küba'dan araştırmacı Francisco Brown Infante ve Batasuna partisi temsilcisi Arnaldo Otegi gibi, üç kıtadan konuşmacılar katıldılar.

Etkinliğin ikinci bölümde, PDS'den Gesine

Löttsch, Berlin Hür Üniversitesi'nden profesör Peter Grottian, DKP parti yönetiminden ve aynı zamanda eski Siemens işçi baştemsilcisi Leo Mayer, Rotfuchs şef redaktörü Klaus Mayer ve Berlin Antifaşist hareketten Andrea Schuhmann gibi tartışmacıların katıldığı bir forum düzenlendi.

Konferansın ana sloganı **"Başka biçimde olur!"** olarak saptanmıştı. Bu çerçevede, tüm konuşmacılar, konuşma boyunca, solun birliğinin önündeki engeller nelerdir sorusunu yanıtlamaya çalıştılar. Koşulların gitgide sol hareketlerin kendilerini var etmelerini ve güç olmalarını sağlayıcı yönde geliştiğinin altını çizdiler, solun yeniden toplumun gündemine nasıl sokulacağı konusundaki görüşlerini dile getirdiler.

Bilindiği gibi Almanya bu yıl G-8 Zirvesi'ne sahne olacak. Bu nedenle daha şimdiden Berlin başta olmak üzere Almanya'nın pek çok kentinde zirveyi engellemek amaçlı çalışmalar yapılıyor. Nitekim bu yönlü çabalar konferansa da yansdı. Konferansta, diğer şeylerin yanı sıra, G8 Zirvesi'ni engellemek amacıyla yürütülen çalışmalara ve eylemlere destek çağrıları da yapıldı.

Gün boyu çeşitli konuşmalarla ve tartışmalarla geçen Rosa Luxemburg konferansı, saat 20:00'de başlayan kültürel etkinliklerin ardından sonra sona erdi.

Kızıl Bayrak/Almanya

2007'ye girerken/2

II.

Ortadoğu ve özellikle Irak'taki gelişmeler uluslararası güç ilişkilerine, güç dengelerine ve çelişkilerine damgasını vurdu. Aynı durum 2007 için de geçerlidir. Hatta 2007 daha kritik gelişmelere aday bir yıl olacağı benziyor. O nedenle Ortadoğu üzerinde biraz daha ayrıntılı durmakta yarar var, kanısındayız. “Bizi” doğrudan ilgilendirmesi bunu daha bir zorunlu kılmaktadır.

Bir önceki bölümde kısaca değerlendirdiğimiz gibi, ABD'nin Irak işgali ve o ekseninde geliştirdiği politikalar için 2006, bir başarısızlık yılı oldu. Bu başarısızlık tam anlamıyla bir çıkmazı, bir batağı anlatmaktadır. Öyle de olsa bu başarısızlık, askeri ve siyasal bir yenilgi olarak algılanıp pılnı pırtısını toplama ve kaçma biçiminde bir rotaya girmiş değildir. Tersine Bush'un açıkladığı yeni “Irak stratejisi”, bu savaş ve politikadaki ısrarını bir kez daha sergiliyor. Daha fazla askeri güç, daha etkin ve yaygın güç kullanımı ve bölgedeki askeri varlığını yeniden örgütleme, “alan tutma” taktiği ile etkinliğini artırma, anılan yeni “stratejinin” özünü anlatmaktadır. Ama ABD iç politika dengelerinde Irak ve bu bataktan çıkış konusu, önemli bir tartışma, ayrışma ve saflaşma etkeni olmaya devam ediyor. Yani, yeni “Irak stratejisinin” geleceği belirsizliklerle doludur. Genel kanı, bunun başarı şansının son derece zayıf olduğu yönündedir. Öyle de olsa ABD Irak ekseninde hegemonya savaşını çeşitli biçimlerde, değişik ittifaklar devreye sokarak sürdürme kesin kararında görünüyor.

Resmi Irak, şu anda fiilen en az üçe bölünmüş durumdadır. Kürtler, kendi “bölgelerinde” geleceklerini, bu bağlamda politik, idari, ekonomik ve sosyal kurumlaşmalarını geliştirmeye çalışmakta, yakalamış oldukları devletleşme düzeylerini korumaya ve olası tehditlere karşı güvenceler oluşturmaya çalışmaktadırlar. Ancak bunun önünde sayısız engel var. Bir kez Güneydeki egemen partiler ve iktidar, esas olarak geleceğini ABD eksenine ve bunun başarısına bağlamıştır. Bu, aynı zamanda onların en büyük handikaplarıdır. Irak Çalışma Grubunda dile getirilen önerilerin bir politika olarak benimsenmesi durumunda bu, kendileri için yeni bir “ihanet” olmayacak mı? Böyle bir olasılığın gerçekleşmesi, yani TC, İran ve Suriye ile ittifak, merkezi hükümetin bölgeler aleyhine güçlendirilmesi, Kerkük'ün statüsünün belirsizliğe bırakılması veya Kürtlerin aleyhine belirlenmesi, daraltılmış, sınırlandırılmış veya son derece sulandırılmış, iktidar gücü olmayan bir özerk Güney senaryosu, ciddi bir olasılık ve tehliktir. Bunu önlemenin başka seçenekleri düşünülüyor mu, düşünme eğilimindeler mi, daha da önemlisi bugüne kadarki duruşlarıyla bunun şansına sahipler mi?

ABD'nin ilan edilen son “stratejisinde” bazı Peşmerge birliklerinin Bağdat'a konuşlandırılacağı belirtilmektedir. İzleyebildiğimiz ve bildiğimiz kadarıyla Peşmergeler bugüne dek, “Irak iç savaşına” bulaştırılmamışlardı, ABD askerlerine ileri karakol işlevini görmemişlerdi. Eğer basına yansıyan “Peşmergeler Bağdat'ta konuşlandırılıyor” haberi doğruysa, bu, Güney için son derece yanlış bir uygulama olur, dahası çok ciddi ve tehlikeli gelişmelere kapıları açan bir gelişme olur. Zaten ciddi tehditler altındadırlar, her an ABD'den yeni bir çelme yiyebilirler. Bu tehlikeler dururken kendini ABD emperyalizminin elinde bir sopa haline getirmenin hiçbir mantıklı ve akılcı yanı yoktur. İlkeleri bir yana koyuyoruz, en geri ulusal bakış açısından bile bu

Irak'taki işgal karşıtı hareket, alan olarak dar, toplumsal-siyasal açıdan esas olarak eski iktidar ilişkilerinin kalıntılarına dayanan ve mezhepsel bir konumdadır. Politik programı ve ideolojik çizgisiyle gerici, anti demokratik, halklara, farklılıklara saygılı olmayan, eski rejimi yeniden canlandırma amacıyla olan bir harekettir. Bu özellikleriyle çekici ve toparlayıcı olması, giderek “ulusal bir pota” işlevi görmesi mümkün değildir. Geçen yıl Şiilerle şiddetlenen çatışmalar ve karşılıklı kitlesel boğazlaşma hareketleriyle anılan dar ve gerici çerçeveyi aşmaları tümünden olanaksız hale geldi. ABD de izlediği “böl-parçala-güçten düşür ve yönet” politikasıyla bu olanaksızlığı daha da onulmaz noktalara getirdi.

yaklaşımın elle tutar bir yanı yoktur. Evet, Güney egemen partileri kendilerini ABD eksenine bağladılar, kaderlerini bu zemine bağlamışlardır. Ama buna rağmen kendi hareket zeminini daraltacak, kendilerini yeni felaketlere sürükleyecek adımlara mahkûm etmek durumunda değildirlar, olmamalıdırlar!

Kaldı ki Kuzeyde Türkiye, Kerkük üzerinden işgal dâhil çeşitli senaryolar geliştirmenin peşindedir. Son dönemde bu konuda iki eğilim açıkça dile getirilmektedir. Biri, geleneksel inkâr, bastırma ve zor yöntemleriyle Güneyi bastırma ve teslim alma eğilimi, diğeri fiili olarak oluşan Kürt devletini tanıma ve geliştirilecek çeşitli ilişkilerle kontrol altına alma ve böylece Irak üzerinden bölgede güç kazanma eğilimidir! Birinci eğilim, Güneyi ve onun iktidar ilişkilerini tanımama, görmezden gelme ve askeri işgal ve politik baskı silahlarını sürekli canlı tutma, Türkmen kartını sürekli kaşıma taktiklerini içerirken, ikinci eğilim Güney üzerinden “yeni” bir Kürt politikasını oluşturma arayışını dile getirmektedir. Bu alandaki tartışmalara rağmen egemen olan birinci eğilimdir. Öyle ki bu eğilim, Güneye asker gönderme konusunda Meclisi toplantıya çağırma noktasına kadar işi tırmandırdı ve pervasızlaşmakta bir sakınca görmedi. TC'nin Kürt sorununa bakışını, bu bağlamdaki tartışmaları başka bir bölümde değerlendirmeyi umuyoruz, şimdilik Güneyi ilgilendirdiği kadar dokunmaya çalıştık.

Daha önceki birçok değerlendirmemizde vurguladığımız gibi, Irak'taki işgal karşıtı hareket, alan olarak dar, toplumsal-siyasal açıdan esas olarak eski iktidar ilişkilerinin kalıntılarına dayanan ve mezhepsel bir konumdadır. Politik programı ve ideolojik çizgisiyle gerici, anti demokratik, halklara, farklılıklara saygılı olmayan, eski rejimi yeniden canlandırma amacıyla olan bir harekettir. Bu özellikleriyle çekici ve toparlayıcı olması, giderek “ulusal bir pota” işlevi görmesi mümkün değildir. Geçen yıl Şiilerle şiddetlenen çatışmalar ve karşılıklı kitlesel boğazlaşma hareketleriyle anılan dar ve gerici çerçeveyi aşmaları tümünden olanaksız hale geldi. ABD de izlediği “böl-parçala-güçten düşür ve yönet” politikasıyla bu olanaksızlığı daha da onulmaz noktalara getirdi. Saddam'ın ve diğer iki eski üst düzey rejim yetkilisinin idamı, idamların tam anlamıyla bir öç ve intikam gösterisine dönüştürülmesi, Sünni ve Şii çatışmasını tamiri mümkün olmayan bir noktaya sürükledi. Bu vurguladığımız noktalar, aynı zamanda, işgal karşıtı hareketin yapısal zaafı ve sınırlarını anlatmaktadır. Bu hareketin kendi başına ve salt kendi olanaklarıyla başarı kazanması hemen hemen olanaksız gibidir.

Ancak ABD'nin planlarını darbeleme ve dolayısıyla bölgede başka dengeleri tetikleme, onlardan güç alma ve onlara güç verme durumu var, bugüne kadar yaşananlar da bunu doğrulamaktadır.

Şiiler uzun yüzyıllar sonra bir iktidar olanağını yakalamışlardır. Bunu sonuna kadar kullanma eğilimindedirler. Ama onlar da kendi içinde parçalıdırlar. Ortaklaştıkları noktalar da var elbette. Ama bölgesel denklemde bu ortak zemin ve farklılıkların nasıl bir seyir izleyeceği henüz çok net değildir. Irak hükümet başkanı ABD ekseninde politika yaparken, belli bir milis gücü olan Sadr grubu İran eksenine yakın duruyor, ABD karşısında belli bir duruş sergiliyor. Bundan dolayı ABD, bu grubun silahsızlandırılmasını istemektedir.

Irak Şiileri üzerinden İran'ın belli bir etkisinin olduğunu vurgulamamız gerekiyor. Bu etki, İran'ı ABD karşısında bölgesel bir aktör haline getiriyor. Bu durum Irak Çalışma Grubu Raporunda da bir yönüyle itiraf ediliyor. İran ile Irak için diplomatik ilişki önerisi, ortak hareket arayışının dile getirilmesi bu etkiye dayanıyor.

Kısacası, Irak, uluslararası ve bölgesel güç ilişki ve dengelerinin yeniden kurulmasında önemli bir platform haline geldi. Bu yeniden yapılanma, çok kanlı ve çok yönlü bir çatışma süreci niteliğinde olmaktadır.

Kim kazanacak, yeni Ortadoğu nasıl olacak, hangi dengeler ve ittifaklar üzerinden kurulacak?

Bu soruların cevapları koca birer soru işaretidir!

Bu belirsizliği belirleyen en önemli etkenler kısaca şöyle özetlenebilir:

Bir; Irak, birçok tarihsel, ulusal, dinsel-mezhepsel ve toplumsal çelişki yumağı niteliğindedir. İşgal ve Irak devletinin çöküşü bu çelişkilerin bütün boyutlarıyla gün yüzüne çıkmasını ve kendilerini şiddetli bir biçimde ifade etmelerini koşulladı...

İki; Irak'ın bölgesel ayakları, etkileyen ve etkilenen etkenleri vardır.

Üç; Irak dünyada ikinci büyük petrol rezervleri üzerinde olduğu için birçok bölgesel ve uluslararası gücün hegemonya alanı olageldi, şimdi de bu özelliğini korumaktadır. Bu temel etkenlerden dolayı Irak daha çok karmaşık, inişli çıkışlı gelişmelere, kanlı, çok aktörlü hegemonya kavgalarına konu olmaya devam edecektir!

Diğer bir önemli etken de Irak ve onu oluşturan “parçalarda” devrimci-demokrat, sosyalist bir hareketin olmamasıdır. Bu, aynı zamanda bölgemizin tarihsel zaafıdır. Bundan dolayı bölgemizin geleceği karanlık bir belirsizliğe gömülmüştür! Var olan dinsel ideolojiler, politik ve iktidar kavgalarına damgasını

vurmaktadırlar. Ama bu yapıları onları yapıcı-kurucu bir öge haline getirmekten çok, sadece “darbeleyici” bir unsur konumunda bırakmaktadır. Yani bu ideolojilerin toparlayıcı, bölgedeki ulusal, toplumsal, siyasal çelişkilere kapsayıcı, bütünlüksenel çözümler üreten politikalar üretmeleri olanaksızdır!

Bugün ve yakın geleceğin kaderi, Ortadoğu açısından, Irak üzerindeki mücadele olmakla birlikte bölgemizdeki diğer gelişmeler de önemli ve Irak’taki gelişmelerden etkilenmekte ve onu etkilemektedir! Lübnan ve Filistin’deki gelişmeler gibi... ABD’nin tam desteğini arkasına alan İsrail Lübnan’a saldırdı, Lübnan’ı yerle bir etti. Ancak Hizbullah’ın direnişi karşısında başarılı olamadı. Böylece Lübnan üzerinden Ortadoğu’yu yeniden düzenleme planı büyük bir yara aldı. Bu başarısızlık Irak başarısızlığı ile birleşince ABD’nin bölgesel açmazları derinleşti. İran ve Suriye’yi tecrit etme ve teslim alma politikaları istenilen sonucu vermediği gibi, bunları, zamana yaymak durumunda kaldılar. Bu, Suriye ve İran açısından soluklanmak, zaman kazanmak ve daha geniş manevra alanı kazanmak anlamına geliyordu. İsrail’in Lübnan başarısızlığı, İsrail’i gerileten, iç tartışmalarını geliştiren bir etken oldu. Lübnan’a konumlandırılan BM gücünün İsrail’in başaramadığını başarması ise olanaksız görünmektedir.

Öte yandan Lübnan’daki iktidar savaşımı, bunun kendisini ifade etme biçimleri, bölgesel ve uluslararası dengelerin bu alandaki yansımaları yeni bir biçim ve düzey kazanmıştır. Bu “iç” mücadelenin nasıl sonuçlanacağı ise henüz belli değildir.

Filistin sorunu yeni boyutlar kazanarak devam etmektedir. HAMAS’ın seçimleri kazanması, hükümeti oluşturması Filistin iç dengelerini ve uluslararası ilişkilerini önemli ölçüde etkiledi. ABD, İsrail ve AB ülkeleri HAMAS’ı İsrail’i tanıma ve şiddeti reddetme konusunda zorladılar. Ancak HAMAS bu dayatmalara boyun eğmedi. Bunun üzerine ekonomik baskı ve siyasal tecrit politikasını uyguladılar. Bununla birlikte El Fetih ile arasındaki çelişkiler çatışma boyutuna tırmandı. Bu iç çatışma ve savaş durumu, kuşkusuz Filistin’i güçsüz düşürmekte ve tüketmektedir. Bundan en çok İsrail ve ABD’nin yararlandığı ve yararlanacağı açıktır. Zaten bu çatışmanın arkasında bir yönüyle anılan bu güçlerin olduğundan kuşku duymamak gerekir.

Diğer gerici Arap devletleri Irak ve Lübnan’daki gelişmeleri kaygıyla izlemekte, rejimlerinin kaderinin ne olacağını düşünmektedirler. ABD politikalarına uyum, ABD istemlerine yanıt verme ile kendilerini zorlayan dinamikleri dengeleme hesapları kendilerini kaygılandırmaktadır. Bu kaygı hareket yeteneklerinin sınırlılığından, gelecek endişesinden kaynaklanmaktadır.

Özetle Ortadoğu, tarihsel gelişmelerin öngününü, bunun çalkantılarını, belirsizliklerini, karmaşasını, çelişki ve çatışmalarını yaşamaktadır. Etkin olan aktörlerin halkların bağımsızlık, özgürlük, demokrasi istemlerine verebileceği bir şey yok. Ne yazık ki, bu alt-üst oluş sürecinde devrimci sosyalist bir seçenek, bir aktör olarak güncel-tarih sahnesinde yok... Bu, halklar ve ezilenler için en büyük şanssızlıktır!

(Devam edecek...)

16 Ocak 2007

SOSYALİST-SOREŞGER
(Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)

Şarlo ODTÜ’deydi!

ODTÜ’de dönemin bitmesine iki hafta kaldı. Hazırlık öğrencileri dışında bütün öğrencilerin final dönemine girmiş olmasına rağmen Ekim Gençliği olarak bir etkinlik ve film gösterimi yapmaya karar verdik. Bir hafta boyunca yoğun bir çalışma ile çağrısını yaptığımız etkinliği 11 Ocak Perşembe günü hazırlıkta gerçekleştirdik.

Etkinliğimizi Charlie Chaplin’in “Modern Zamanlar” filminin izlenmesi ve ardından sohbet edilmesi olarak planladık. Kapitalizmin çıkışsızlığı, bizlere dayattığı geleceksizlik üzerinden yaptığımız kısa bir konuşmanın ardından film gösterimine başladık. Filmin ilk bölümü bittikten sonra kısa bir ara verdik. Yapılan ufak sohbetlerin ardından ikinci bölümünü izlemeye başladık. Bilgisayarda yaşanan teknik sorun nedeniyle filmin son 20 dakikasını parça parça izlemek zorunda

kaldık. Son 5 dakikasını ise izleyemedik. Filmin ardından kapitalizm üzerine bir sohbet gerçekleştirdik. Yaklaşık yarım saat süren sohbette, kapitalizmin insanların yaşamlarını kalıplar içerisine soktuğunu, insanların da kapitalizmin dayattığı kalıpları kabullenmek zorunda bırakıldığını ifade ettik. Bunu üniversitede yaşadığımız güncel sorunlarla ve gelecek için yaptığımız kurgularla somutladık. Dayatılan bu kalıpları kırmak için bizlere hiçbir gelecek sunmayan kapitalizme karşı mücadele etmekten başka alternatif olmadığını vurguladık. Bir arkadaşımız Marks’ın “*kendi tarihlerini yapanlar insanlardır, ama bunu, tarihi koşullandıran belli bir ortam içinde, daha önceki asıl gerçek koşulların temeli üzerinde yaparlar*” sözüne atıfta bulunarak, kapitalizm koşulları altında tarihi bizlerin değiştireceğini dile getirdi. Gelecek hafta yine perşembe günü Charlie Chaplin’in “Büyük Diktatör” filminin gösterimi için çağrı yaptıktan sonra etkinliğimizi sonlandırdık.

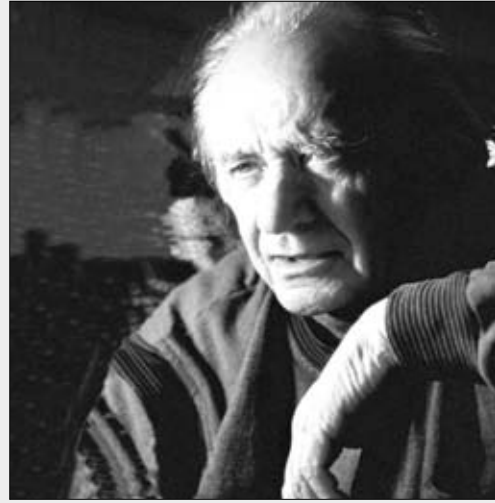
Yaklaşık 2.5 saat süren etkinlik canlı geçti. Etkinliğe 30 kişi katıldı.

ODTÜ Ekim Gençliği

GOP-DER’de Rıfat Ilgaz etkinliği

Gaziosmanpaşa İşçi Derneği Şiir Topluluğu 13 Ocak günü dernek binasında usta şair-yazar Rıfat Ilgaz’ın yaşamını ve sanatını anlatan bir etkinlik gerçekleştirdi.

“Kültür ve Sanatın Yaşamımızdaki Yeri” konulu açılış konuşmasında kültür ve sanatın toplumsal yaşamdan bağımsız olamayacağı ifade edildi. “Sanat tarafsız olmalıdır, sanat sanat için yapılmalıdır” görüşünün gerçeklikten uzak ve içi boş bir propaganda olduğu vurgulandı. “Sanatın bireylere eleştirel bakış açısı kazandırması, kapitalist sistemin her daim korkusu olagelmıştır. Çünkü sanat, bireyin kendisinde ister istemez toplumsal bir duyarlılık yaratacaktır ve haksızlığı, adaletsizliği görmesini sağlayacaktır. Burjuvazi tam da bu nedenle ezilen kesimlere, kültür-sanat alanında bir şeyler sunmak şöyle dursun, bunun önünü tıkamak için elinden geleni yapmakta, kendisiyle beraber tüm toplumu kültürsüzlüğe

mahkum etmektedir” denildi. Tüm bunlara rağmen burjuvazinin yoz kültürüne karşı, sınıfın devrimci kültürünü yaratmanın bir zorunluluk olduğu vurgulandı. Etkinlik, Rıfat Ilgaz’ın yaşamı ve sanatçı kişiliğinin anlatılmasıyla devam etti. Şairin düşünen, gerçekleri gören ve korkmadan söyleyen ilericisi, aydın bir

kimlik taşıdığı vurgulandı. Böylesi karanlık bir dönemde, bugüne ve geleceğe ışık tutan tüm ilericisi aydınlara sahip çıkılması gerektiğinin altı çizildi.

Yaklaşık 30 kişinin katılımıyla gerçekleşen etkinlik, şiir dinletisinin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/GOP

GOP İşçi Platformu’nun çalışmalarından...

GOP İşçi Platformu 7 Ocak günü bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda örgütlenme kampanyası başlatma kararı alındı. Sanayi havzalarına ve işyerlerine müdahalenin yöntem ve araçları tartışıldı; fabrika toplantıları, fabrikalara seslenen özel bildiriler, duvar gazetesi vb. birçok aracın kullanılması kararlaştırıldı. Yanısıra işçi ve emekçilerin semtlerde yaşadığı sorunlara müdahale edilmesi konuşuldu.

Örgütlenme kampanyası Şubat’ın üçüncü haftası “GOP işçileri buluşuyor!” başlığıyla gerçekleştirilecek bir etkinlikle son bulacak. Toplantının ardından kampanya hazırlıkları çerçevesinde platform bileşeni işçi arkadaşlar fabrikalarında örgütlenmenin önemi üzerine toplantılar gerçekleştirmek için hazırlıklara başladılar.

Bir dizi aracı birarada kullanarak gerçekleştireceğimiz kampanya çerçevesinde 7 Ocak’tan bu yana mesafe almış bulunuyoruz. İki haftalık duvar gazetesi çıkarma kararını hayata geçirdik. 15 Ocak’ta Elmabahçesi, Rami, Bereç, Pazariçi, Gazi Mahallesi’nde işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı duraklara, servis noktalarına ve sanayi içindeki birçok noktaya duvar gazetesi astık. Duvar gazetesi beklenilenden daha çok ilgi gördü.

GOP İşçi Platformu

Bir emperyalist yeniden yapılandırma projesi: Geniş Ortadoğu İnisiyatifi-1

A. H. Yalaz

Giriş

Belirgin bir projenin varlığından söz etmek olanaklı olmasa bile, son zamanlarda sözü çok edilen bir emperyalist girişim “Geniş Ortadoğu İnisiyatifi” (GOİ). Bu girişim, “yeni dünya düzeni” olarak da adlandırılan ABD’nin dünyaya tek başına hakim olma, dünyayı tek başına yönetme politik stratejisinin bir parçası, ABD dış politikasının bir unsuru. GOİ, ABD emperyalizminin dünya imparatorluğu kurma stratejik planının taktik bir aşamasıdır.

21. yüzyılı Amerikan yüzyılı yapma planının gerçekleşebilmesi için dünya enerji kaynaklarının denetimini ele geçirmek bir olmazsa olmazdır. Dünya ve “büyük” Ortadoğu ölçeğinde en büyük ve en etkili emperyalist güç olan Amerika Birleşik Devletleri, bölgedeki devletlerarası ve devletler-İç ilişkileri kendi emperyalist tekeli sermaye katmanının, özellikle petrol ve silah tekellerini kontrol eden sermaye gruplarının sınıfsal çıkarları ve kendi öz devlet çıkarları için her zaman “düzene” sokmaya çalışmıştır. ABD yönetiminin kontrolünü elinde tutan “yeni tutucular” (siz ABD emperyalizminin en gerici, en saldırgan temsilcileri diye okuyunuz) Fas’tan başlayan ve Afganistan’ı da içine alan büyük bir coğrafyanın **politik, ekonomik ve kültürel yeniden yapılandırılmasını** gerçekleştirmeye çalışıyorlar. (2) Dünyanın en büyük enerji kaynaklarının bulunduğu son derece geniş bir coğrafyanın politik haritasını yeniden çizmek istiyorlar. (3) Özcesi , ABD, demokratikleşme maskesi ardında, Kuzey Afrika’dan Orta Asya’ya dek uzanan bölgenin petrol ve doğal gaz zenginliği ve pazarları üzerindeki hakimiyetini güçlendirmek ve askeri üs ve tesisler ağını genişletmek istiyor. (4)

Girişimin kapsadığı coğrafya öylesine geniş ve ele alınması gereken sorunlar öylesine kapsamlı ki, bu yazının bütününe konuya bir giriş olarak düşünmek doğru olur.

İnisiyatifin teori ve pratiği

İnisiyatifin ideologlarına göre, bölge ülkelerinin iç koşulları bölgede görülen köktenleşmenin ve terörün başta gelen nedenlerinden biridir. Bölgede politik ve ekonomik haklardan yoksun bireylerin sayısı arttıkça aşırılıkta, terörizmde, uluslararası suçta, yasadışı göçte, vb. artışların yaşanması kaçınılmazdır. (5) Daha somut olarak konulacak olursa, köktenleşme ve terörizm, zayıf devletlerin ortaya çıkmasına neden olan başarısızlığa uğramış bir modernleşme sürecidir. Şimdi yapılması gereken bölgedeki modernleşme sürecine (siz her alanında kapitalistleşme olarak okuyunuz) yardımcı olmaktır. (6) ABD emperyalistleri, bölgenin, ekonomik reformlar, daha çok istikrar ve güvenlikle birleşecek biçimde “demokrasi ve özgürlüğe” kavuşturulmasının amaçladıklarını açıklıyorlar. Irak’taki savaşın hararetili savunucularından biri olan İsrail devletinin koşulsuz destekçilerinden biri olan gerici düşün kuruluşu

American Enterprise Institute (Amerikan Girişimi Enstitüsü)’nün örgütlediği bir toplantıda İkinci Bush şöyle diyordu: “Özgür bir Irak, milyonların yaşamında umut yaratarak ve gelişme sağlayarak bu önemli bölgenin reformdan geçirilmesi konusunda özgürlüğe ilişkin gücümüzü gösterebilir. (...) Irak’ta yeni bir rejim bölgede diğer uluslar için dramatik ve esin kaynağı olan bir örnek olabilir.” (7)

Ekonomik, politik, sosyal ve ideolojik-kültürel düzeyleri içeren bu emperyalist strateji, yalnızca ABD tekeli sermayesinin ve ABD’nin emperyalist çıkarlarına şu ya da bu ölçüde aykırı düşen politik rejimlerin yıkılmasını gerçekleştirmeyi ve yerlerine ABD’yle işbirliği yapacak politik rejimleri iktidara getirmeyi amaçlamıyor. Aynı zamanda, dünyanın emperyalist yeniden paylaşımında rakip emperyalist büyük güçler, özellikle Rusya, Fransa, Almanya ve Japonya ve geleceğin en büyük emperyalist güçlerinden biri olmaya aday Çin devleti karşısında üstünlük sağlama ya da varolan üstünlüğü pekiştirme amacını da güdüyor. Bu girişim, tam bir sınıfsal ve ulusal çelişkiler, devletler-İç ve bölgesel çatışmalar coğrafyası olan bu geniş bölgede işçi sınıflarına ve halklara gözdağı verme, sindirme ve olası devrimleri önlenme politikasının uygulanmasıdır da. GOİ, genel çizgileriyle saptanan bu çerçevede ele alınmalıdır. Ekonomik, politik, sosyal ve ideolojik-kültürel süreçlerin iç içe geçmiş olması teorik çözümlemede ve sonuçlar çıkarmada hareket noktası olmak durumundadır.

GOİ’nin kapsadığı varsayılan coğrafyaya bakıldığında görülecektir ki, ABD emperyalizmi, 11 Eylül 2001 saldırılarını da gerekçe olarak kullanarak, görece çok yönlü bir yeniden politik-ekonomik yapılandırma çalışmasına girişmiştir. Söz konusu saldırılar ABD’nin bölgeye ilişkin stratejik planlarını uygulamaya koymasına için bulunmaz bir fırsat oldu. Bu emperyalist dış politika girişiminde bugün öne çıkan asıl araç askeri müdahaledir, savaştır. Politik ve ekonomik “reform” girişimleri ve ideolojik-kültürel etki sağlama ya da Batı düşünme ve yaşam biçimini zorla benimsetme çalışmaları askeri müdahale stratejisine bağlı olarak yürütülmektedir.

ABD işe Afganistan’da kendisiyle anlaşmaya yanaşmayan Taliban rejimine savaş açmak, onu yıkmak ve işbirlikçi bir politik rejimi kurmakla başladı. Ama Afganistan’ın bütününe kapsayan bir politik rejim kurmayı başaramadı. Afganistan’daki

işbirlikçi “merkezi” hükümetin kontrol ettiği alan sınırlıdır. Afganistan’da fiilen “çoklu iktidar” vardır.

Taliban rejimine karşı savaşı Irak’taki Baas rejimine karşı savaş izledi. ABD ve işbirlikçileri Irak’ta Afganistan’daki durumla karşılaştırıldığında daha güç durumdadır. Emperyalist işgale ve işbirlikçi-kukla politik rejime karşı güçlü bir direniş vardır. Bush-yönetimi Irak’ı bütün bir Ortadoğu için örnek olacak çekici bir “demokratik model” yapmak istiyor. Diğer şeylerin yanı sıra, bu nedendir ki, Ocak 2005’te parlamento seçimlerinin yapılarak işbirlikçi-kukla politik rejime demokratik görünüm vermeyi planlayan ABD emperyalistleri ve iç işbirlikçileri, askeri araçları kullanmada kural tanımıyorlar; kentleri ve semtleri gelişigüzel bombalıyorlar.

Gözden kaçmaması gereken bir nokta da “Büyük Ortadoğu” coğrafyasının batısında, Libya’da, yaşanan gelişmelerdir. Libya devleti ABD başta olmak üzere, emperyalist devletlerin baskısına boyun eğdi. Kaddafi rejimi “Batı” ile varolan gerginlikleri yumuşatmak, dış sorunları çözmek ve “uluslararası toplum”dan soyutlanmış olmasına son vermek için ödün üzerine ödün veriyor.

Sözde GOİ tek başına ele alınıp çözümlenmemelidir. O birçok parça ya da taktik planlardan oluşan bir bütün, bir stratejik plandır. GOİ’nin bölge devletleri ve halkları tarafından benimsenmesi için yıllardır uygun ideolojik-politik ve psikolojik koşullar oluşturulmaya çalışılıyor. ABD’deki ekonomik ve politik iktidar sahiplerine göre, Batı’yı tehdit eden her şey (terörizm, köktenci akımlar, vb.) bu bölgeden kaynaklanmaktadır. O halde ne yapılmalı? Büyük kötülüklerin kaynağı olan bu bölgeye, İkinci Dünya Savaşı sonrası özellikle Batı Avrupa’da uygulanan Marshall Planı’na benzer bir plan çerçevesinde bölgeye “yardım” edilmeli. Aralık 2002’de ABD Dışişleri bakanı Colin L. Powell tarafından açıklanan ABD-Ortadoğu Ortaklık İnisiyatifi GOİ’nin bileşenlerinden biridir. Bu inisiyatifle GOİ’nin benimsenmesi için uygun ideolojik-politik ve psikolojik koşullar hazırlanmaya çalışıldı. Bu inisiyatifle, eğitimden sivil toplumu güçlendirmeye dek varan geniş bir etkinlik alanında, ABD’nin bölge üzerindeki hegemonyası pekiştirilmek isteniyor. Emperyalist sözcülere göre, bu plan, herkes için ekonomik, politik ve eğitimsel fırsatların genişletilmesinin yanı sıra, ABD’nin Arap dünyasında Arap devletleri ile birlikte çalışması için bir çerçeve ve mali kaynak sağlayacaktır. Koordinatörlüğünü ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Armitage yaptığı bu girişim, Dışişleri Bakanlığının Yakın Doğu İşleri Bürosu tarafından yönetilecektir. ABD ile Ürdün Krallığı arasında yapılan Serbest Ticaret Anlaşması, Fas Krallığıyla da benzer bir anlaşma yapma çalışmaları yukarıda sözü edilen politik, ekonomik ve kültürel yeniden yapılandırmanın bir ögesidir. Powell’a göre, başarılı olmaları için açık ekonomilerin açık politik sistemlere gereksinimleri olduğundan, bölge ölçeğinde politik katılımcılığının güçlendirilmesi Ortaklık Girişiminin ikinci dayanağını oluşturmaktadır. (8)

Batı uygarlığı İslam uygarlığına ya da uygarsızlığına karşı!

Her bakımdan yeniden yapılandırılması savunulan

bölgede yaşayan halkların dinsel eğilimine bakıldığında görülecektir ki, çok büyük bir çoğunluk İslam dinine bağlıdır. GOİ’yi , bir anlamda, “İslam dünyası”nın anılan bölgedeki parçasının Batı uygarlığına uygun düşecek biçimde yeniden düzenlenmesi olarak görmek gerekir. ABD yönetimindeki “yeni tutucular” İslam dininin egemen din olduğu bölgelere ve ülkelere Batı müdahalesini gerekli buluyorlar. Birçok burjuva bilim insanı, düşünür, vb. bu koroya katılıyor.

“Büyük Ortadoğu” kavramının babası olan ve Ortadoğu tarihi üzerine önde gelen uzmanlardan biri olarak kabul edilen tarihçi Bernard Lewis bunlardan biri. ABD dış politikasının ateşli destekçilerinden biri olan Bernard Lewis’e göre, “İslam coğrafyası” demokratikleştirilmeli ve yeniden yapılandırılmalıdır. Emperyalist politika oluşturucuları ve Bernard Lewis’e göre, askeri müdahale, diplomatik/politik baskı ve ekonomik “yardım” yoluyla bütün bir uygarlığın (İslam uygarlığı) yönü belirlenebilir. Lewis için asıl olan İslam dünyasındaki iç gelişmeler değil, İslam ile Batı’nın çatışmasıdır. (9) Lewis gibilerin sahip olduğu dünya görüşüne göre, ABD, Batı ve İsrail (10) demokrasi ve bireysel özgürlükler için totaliterliğe karşı savaşım yürüttüklerine göre, onların savaşımı doğal olarak haklıdır. Bu yalnızca uygarlıklar arasında bir savaşım değil, ama uygarlık için totaliter barbarlığa karşı savaşımdır. Doğallıkla da, bu amaçlara ulaşmak için demokrasinin savunucuları zor kullanma hakkına sahiptirler; ve her iki tarafın can kaybı için de Batı yaşam biçimini tehdit edenler suçlanabilirler. (11) Söz konusu olan yalnızca ekonomik ve politik düşünlerin ve kurumların kabul ettirilmesi değil, değer yargıları, davranış kuralları, gelenekleri, alışkanlıkları, sanat ve estetik anlayışları, vb. ile bir bütün olarak Batı kültürünün kabul ettirilmesi, daha doğrusu dayatılmasıdır. Lewis’e göre, Batı, Müslümanları batılı olanı kabul etmeleri için cesaretlendirmelidir; ama “tercih” onlarındır. “Doğru” tercihler yapılınca ya da tercih yapmaya zorlayanlar tercihe zorlama güçlerini yitirinceye dek “Geniş Ortadoğu” bugünkü “Geniş Ortadoğu” olmayı sürdürecektir.

Emperyalistler cephesinde kimi tepkiler

GOİ, diğer şeylerin yanı sıra, emperyalistler arası rekabetin, dünyanın emperyalist yeniden paylaşımını gerçekleştirmenin bir aracıdır da. ABD, GOİ aracılığıyla varolan rakip emperyalist güçlerin ve potansiyel emperyalist rakiplerin bölgedeki etki alanını sınırlamak istiyor. Ne var ki, emperyalistler arası güç ilişkileri ABD’yi diğer büyük emperyalist güçlere, özellikle Almanya ve Fransa’ya ödün vermeye ve onları da bu inisiyatife ortak etmeye zorluyor. ABD’nin bölgeye ilişkin politikası kendi emperyalist çıkarlarına zarar verdiği için Irak savaşına karşı çıkmalarının Alman ve Fransız devletlerine Arap halkları arasında belirli bir saygınlık kazandırdığı anlaşılıyor.

Avrupa Birliği Güvenlik Çalışmaları Enstitüsü müdiresi Nicole Gnesotto, Fransız gazetesi *Le Figaro*’nun 10 Şubat 2004 tarihli sayısında ABD planlarına eleştirel yaklaşıyordu. Ona göre “Büyük Ortadoğu” Projesi üç işlevi yerine getiriyor: Amerikan stratejisinin tekleştirilmesi, bölgenin sorunlarının basitleştirilmesi ve dikkatlerin İsrail-Filistin sorunundan uzaklaştırılması. Başka biçimde konulacak olursa, Gnesotto’ya göre, Amerikan söylemi, (Irak’a karşı) savaş için öne sürülen delillerin terörizmden (kanıtlanmadı) ve kitle imha silahlarından (bulunmadı) (İslamcı) tiranlığa karşı savaş için deliller durumuna getirilmesini sağlamak zorundadır. “Çok taraflı” bir ele alıştan yana olan Gnesotto, bu arada Barcelona sürecini hatırlatmaktadır. Akdeniz’in Arap ülkeleriyle 1995’te başlatılan ve ekonomik ve politik

GOİ’nin bölge devletleri ve halkları tarafından benimsenmesi için yıllardır uygun ideolojik-politik ve psikolojik koşullar oluşturulmaya çalışılıyor. ABD’deki ekonomik ve politik iktidar sahiplerine göre, Batı’yı tehdit eden her şey (terörizm, köktenci akımlar, vb.) bu bölgeden kaynaklanmaktadır. O halde ne yapılmalı? Büyük kötülüklerin kaynağı olan bu bölgeye, İkinci Dünya Savaşı sonrası özellikle Batı Avrupa’da uygulanan Marshall Planı’na benzer bir plan çerçevesinde bölgeye “yardım” edilmeli. Aralık 2002’de ABD Dışişleri Bakanı Colin L. Powell tarafından açıklanan ABD-Ortadoğu Ortaklık İnisiyatifi GOİ’nin bileşenlerinden biridir. Bu inisiyatifle GOİ’nin benimsenmesi için uygun ideolojik-politik ve psikolojik koşullar hazırlanmaya çalışıldı.

reformları amaçlayan bu süreç 2010’a doğru serbest ticaret bölgesinin oluşturulmasıyla sonuçlanmalıdır. Avrupa Birliği, halihazırda milyarlarca Euro’nun harcadığı bu sürecin ABD inisiyatifi tarafından zayıflatılacağından korkmaktadır. (12) Bir “uzman” Fransız gazetesi Le Monde’un 27 Şubat 2004 tarihli sayısında da bunu şöyle dile getiriyor: “Korkarız ki, ABD kendi jeopolitik amacını gerçekleştirmek için bizim araçlarımızı kullanmak ve bizden onu finanse etmemizi istemektedir.” (13)

Arap dünyasında tepkiler

Söz konusu edilen bölgede GOİ’ye karşı tepki çok yönlü oldu. Böylesi bir girişimi destekleyenler olduğu gibi değişik sertlikte olmak üzere karşı çıkanlar da oldu. İkinciler çoğunluğu oluşturdular. İlerici ve devrimci politik güçler, özellikle ikinciler, ABD hegemonyasını kurmayı ya da güçlendirmeyi amaçladığını düşündükleri bu girişime sert biçimde karşı çıktılar.

Medyada gösterilen tepkileri veri olarak alırsak görürüz ki, girişim bölge halkları tarafından reddedilmektedir. ABD Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Enformasyon Programları tarafından yapılan ve 25 Şubat 2004 ile 11 Mart 2004 arasında 22 ülkede yayınlanan 89 rapora dayanan “Büyük Ortadoğu İnisiyatifi: ‘Temel’ Reformlar Empoze Edilemez” başlıklı çözümleme de bunu kanıtlıyor. Bu çözümlemenin anahtar bulgularına göre, sağcı yazarlar ve ılımlı Araplar “Müslüman dünyayı demokratikleştirecek bu büyük planı” desteklerken, kimileri de Arap dünyasının “dıştan dayatılan” bir modeli değil, “kendi demokrasi modelini” uygulaması gerektiğini savunuyorlar. “Sertlik yanlısı” gazeteler ise girişimi ve onun “hegemonya için gizli Amerikan niyetlerini” reddediyorlar.

Mısır devletinin sahip olduğu Akhbar-al-Yawm reformlarla Filistin-İsrail anlaşmazlığının çözülmesi arasında ilişki kurulmasının reformları ertelemek ve değişimleri tamamen kesinkes olanaksız duruma getirmek olduğunu yazarken, Suriye devleti tarafından çıkarılan Tishreen gazetesi GOİ’nin “Müslüman inançları yok edeceğini” ve bölgeyi (büyük Siyonist girişim için sonuna kadar açacağını” vurguladı. Faslı ve Lübnanlı gözlemciler GOİ’nin “Arap ve İslam kültür mirasını” eritip yok etmeyi amaçladığı görüşündedirler. (14)

Bölgedeki en gerici Arap rejimleriyle işbirliği yapan ABD, bağlaşıklarını da kızdırdı. GOİ, işbirlikçi Arap devletlerinin, en azından şimdiki politik iktidar sahiplerinin çıkarları için tehlike oluşturuyor. Burjuva politik özgürlüklerin olmadığı ya da son derece sınırlı olduğu Arap devletlerinin yöneticileri, on yıllardır bağlaşıkları olan ABD’nin hegemonyasında da bile olsa bölgesel çok yönlü bir yeniden yapılanmanın kendileri için ne denli tehlikelerle dolu olduğunun bilincindeler. Bir kez başladı mı burjuva reform sürecinin nerede ve nasıl biteceği bilinemez. Demokratikleşme süreci bir yana, politik liberalleşme düşününün bile kabul edilmez olduğu bir politik coğrafyada kuşkuculuktan kızgınlığa dek uzanan bir

yelpazede GOİ’ye tepki gösterilmesinde yadırganacak bir durum yok. Örneğin, reformların ülke içinden gelmesi gerektiğini ve her ülkenin kendine özgü özellikleri olduğunu belirten Mısır devlet başkanı Mübarek’e göre, bir tek modelin bütün İslam ülkelerine dayatılmasının başarı şansı yoktur. Bölgede Amerikalılara karşı daha önce görülmedik denli bir nefretin olduğunu belirten Mübarek, reformların dışarıdan dayatılmasının yapılmak istenenin tam tersine terörizmi güçlendireceğini vurgular. (15)

Ekim 2004
(Devam edecek...)

(1) ABD yönetimi tarafından sunulan “G-8 Büyük Ortadoğu Ortaklık Çalışma Tezi”, Londra’da çıkan günlük liberal Arap gazetesi Al-Hayat” tarafından elde edildi ve 13 Şubat 2004’te yayınladı. Haziran 2004’te yapılan G-8 (sekiz sanayileşmiş ülke) zirvesinde “Büyük Ortadoğu ve Kuzey Afrika Girişimi” adı yerine “Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika İnisiyatifi” adı kabul edildi.

(2) “Geniş Ortadoğu” 22 Arap Birliği ülkesinin yanı sıra, Türkiye, İsrail, İran, Afganistan ve Pakistan’ı içine alıyor.

(3) Sosyal-emperyalist “Sovyetler Birliği” devletinin hegemonyasındaki bloğun çöküşü, “politik Ortadoğu” coğrafyasının genişlemesinin nedenlerinden biridir. Sovyet bloğunun çöküşü Avrasya coğrafyasının yeniden büyük emperyalist savaşım alanı olarak ortaya çıkmasına da neden oldu.

(4) Söz konusu bölgeye istatistiksel bir göz atış bölgenin sahip olduğu önemi ve bölge üzerindeki emperyalist-kapitalist rekabetin nedenlerini anlamak için yeterli olacaktır. Bölgenin yüzölçümü 16,909 kilometrekaredir. 2001 istatistiklerine göre nüfusu 575 milyondur. Her 30 yılda ikiye katlanan bölgenin nüfusu 2030 yılında 1 milyarı bulacaktır. Varlığı saptanmış petrol rezervlerinin %65’i, Suudi Arabistan da dahil, Körfez ülkelerinde bulunmaktadır.

(5) Bu girişim, aynı zamanda, kapitalist olarak ileri Batı toplumlarının kendilerini azgelişmiş kapitalist ülkelerden kaynaklanan sorunlara karşı koruma girişimidir de.

(6) Robert Looney, *Strategic Insighst*, Ağustos 2004.

(7) www.whitehouse.gov/news/releases/2003.

(8) Powell’ın The “Heritage Foundation” (Heritage Vakfı)’nda yaptığı “ABD-Ortadoğu Ortaklık Girişimi: Gelecek Yıllar İçin Umudun İnşa Edilmesi” konuşmasından, www.state.gov.

(9) Adam Sabra, *What Is Wrong with What Went Wrong?* (Yanlış Giden Neydi de Yanlış Olan Nedir?), Adam Sabra, Western Michigan University (Batı Michigan Üniversitesi)’de Ortadoğu tarihi öğretiyor.

(10) Arap-İsrail sorunu, özel olarak anılacak olursa Filistin sorunu diye bir sorunun varlığının söz konusu bile edilmediği GOİ’nin ayrılmaz unsurlarından biri de İsrail devletinin varlığını sürdürmek, güvenliğini sağlamak ve devlet olarak onu güçlendirmektir.

(11) A.g.y.

(12) *Bush’un “Büyük Ortadoğu” Projesi*, Ludo De Brabander, http://www.uitpers.be

(13) A.g.y.

(14) www.globalsecurity.org/military/library/news

(15) A.g.y.

ABD hegemonyası ve sol

Ragıp Duran'ın 13-14 Ocak günleri Ankara'da gerçekleşen "Türkiye Barışını Arıyor" konferansında yaptığı konuşmayı, konferansın emperyalizm konusundaki genel suskunluğunu vurguladığı için önemsiyor ve buna ilişkin bölümü okurlarımıza sunuyor.../KB

ABD'ye karşı çıkmadan barış olmaz

Dünkü oturumların bir kısmını izleyebildim, diğer konuşmalardan da haberdarım. Burada ne yazık ki dün ve şimdiye kadar, çok önemli hatta tayin edici bir konudan yeteri kadar söz edilmedi. Bu konuya bazı konuşmacılar, galiba çoğu ise hiç değinmedi.

Kürt meselesi çoktan Diyarbakır-Van-Hakkari üçgeninden çıktı, Ankara-Bağdat-Şam-Tahran dörtgenini de aştı, sorun artık global bir sorun haline geldi. Üstelik ABD'nin Irak işgalinden bu yana, hatta 1991'deki ilk saldırısından bu yana, bölgede en önemli siyasi ve askeri güç haline gelen ABD'yi hesaba katmadan oluşturulacak bir politikanın herhangi bir geçerliliği söz konusu olamaz. Kürtler, daha doğru bir deyişle özellikle Güney'deki Kürt yönetimi ABD saldırganlığı, hegemonyası, emperyalizmi konusunda yanlış hayaller besliyor. ABD bugün dünyanın ve bölgenin en zararlı, en tehlikeli gücüdür. Bu nedenle ABD'nin yayılmacı, saldırgan, savaşçı, işgalci politikalarına karşı mücadele etmeden ne bağımsızlık, ne özgürlük, ne demokrasi, ne de barış olabilir. ABD tarzı bir bağımsızlık, demokrasi ve barış isteyenler Irak'ta olup bitenleri görüyor değil mi? Biliyorum bu konu hassas, çok tartışılıyor. Ama ben Güney yönetiminin, ya da Türkiye'deki Kürt siyasi hareketlerinin ABD emperyalizminin işbirlikçisi, Amerikan uşağı filan olduklarını söylemiyorum. Bu konudaki perspektif ve duyarlılık eksikliğini vurgulamaya çalışıyorum.

Kürt dünyasındaki ABD yanlılığının üç nedeni var:

* Milliyetçi perspektifle, yani dar bir bakış açısıyla tahlil yapınca, Kürtler başdüşman olarak sadece ve esas olarak Saddam'ı görüyordu. Bu tıpkı bir atölyede çalışan çırağın başdüşman olarak ustabaşını görmesi gibi. ABD'nin Saddam'la olan ilişkisiyle Kürtlerin Saddam ile olan ilişkisi aynı türden değil. Dolayısıyla Kürtlerin, Saddam'ı devirmek istediği için ABD'yi dost ya da müttefik olarak ilan etmesi ve öyle muamele etmesi yanlış.

* Kürtler, Ahmede Hani'den bu yana haklı ve meşru olarak kendi devletlerini kurmaya çalıştılar. Ama çok çeşitli iç ve dış dinamik engelleri nedeniyle bu istek bugüne kadar gerçekleşemedi. Bazı Kürt grupları, artık bu düşün gerçekleştiği görüşündeler. Oysa ki Güney'de bugün oluşmakta olan "entite", ki buna federe devlet, özerk bölge, hatta bağımsız devletin ilk adımı da diyebiliriz, unutulmamalı ki, ABD işgali sayesinde meydana geldi, geliyor. Dolayısıyla, dışa bağımlı bir devlet ve özellikle de işgal sona erdiğinde, tek başına ayakta kalamayacağı gibi Sünni ve Şii Araplarla birlikte yaşam koşullarını ortadan kaldırmış durumda. Bu yetmiyormuş gibi, bağımsız üç devlet kurulsa bile, yeni düşmanlarla çevrili bir devlet olma riski söz konusu. İşgal altında bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ya da barış olmaz.

* Son bir neden de, konum değişikliği. Güney'deki Kürtler onlarca yıl ellerinde silahlar dağlarda bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve barış için savaştılar. İlginctir, mesela, İsmet Şerif Vanlı'nın (La Question Nationale Kurde en Irak- Irak'ta Kürt Milli Meselesi) kitabında da ayrıntılı bir şekilde anlatıldığı üzere, feodal özelliklerine rağmen Barzani'nin KDP'si bile 1960'lı yıllardaki kongre kararlarında hep "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" şiarını benimsemişti. Erbil/Hewler yönetimi artık bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve barışı kazandığını sanıyor ve iktidara geldiğinin farkında. Barzani-Talabani ikilisi artık iktidara gelince kaçınılmaz olarak meseleye baktıkları konum değişti. Artık ABD emperyalizmine karşı muhalefet sözkonusu olmadığı gibi, temel mesele iktidarı sürdürmek haline geldiği için, toplum çıkarını önplana koyan perspektif de kayboldu. Muhalefette iken ABD'ye karşı çıkmak belki kolaydı ama şimdi varlık nedeninizi sağlamış olan bir güce muhalefet edemezsiniz.

Güney'deki Kürt yönetiminin hatırlamak istemediği üç örnek var: 1946 Mehabad, 1972 Cezayir Özerklik Antlaşması ve 1991. Her üç örnekte de dış güçler,

sırasıyla SSCB, İran ve ABD, Kürt mücadelesini kendi devlet çıkarları doğrultusunda değerlendirdikten sonra, Kürtleri kaderleriyle baş başa bırakmış, her üç seferde de Kürtler hüsrana uğramıştı.

Soldan uzaklaştıkça barıştan da...

İkinci siyasi nokta, daha çok ideolojik bir tercihle ilgili. Güney'dekiler kadar Kuzey'deki Kürtlerin de 2001 ve 1999'dan bu yana sol ideolojiden uzaklaştıklarını gözlemek gerek. Gerek KDP ve KYB'nin yayınlarında gerekse PKK'nin yayın ve pratiklerinde, eskiden belki biraz silik, sönük de olsa rastladığımız sol ideoloji ve terminoloji büyük ölçüde azaldı. Biliyorum, sol dünya çapında geriledi diye itiraz edebilirsiniz, ayrıca sol kavramının da muğlaklaştığı ya da tartışma konusu olduğu da öne sürülebilir. Ama benim Althusser'ci bakış açısıyla, belki de genel olarak dünya görüşü olarak tanımlayacağım sol ideoloji aslında öyle o kadar da muğlak ve tartışmalı bir kavram değil. Emekle sermaye arasındaki çelişki, laiklik, uluslararası dayanışma, ittifak politikaları ve tabii ki demin sözünü ettiğim dünyadaki gericiliğin beyni ve kalbi olan ABD yönetimine karşı tutum, solculuğun temel kıstaslarını oluşturuyor hâlâ. Sol, bir değerler manzumesidir, kişisel ve toplumsal hayata ilişkin bir tahayyüldür.

Türkiye'deki Kürt siyasi hareketlerinin Türk Solu olarak adlandırılan kümeyle ilişkilerinden söz etmiyorum. Türk solunun Kürt meselesinde ne kadar başarısız, ne kadar olumsuz bir sınav verdiğini Mustafa Suphi'den bu yana izliyoruz. Gerçek solcuların ve bağımsız Türk aydınlarının Kürt sorunu konusundaki olumlu, ama ne yazık ki kitlesel etkisi çok fazla olamayan tutumları da ayrı bir sorun.

Bugün KDP ve KYB'nin de ve ne yazık ki PKK'nin de sol bir perspektife sahip olduğunu kimse öne süremiyor. Oysa ki mesela geçmişte, sadece Barzani-Talabani Irak'ta

ve Güney'de iktidara gelene kadar, PKK, Güneyli iki lidere, nispeten soldan eleştiri yöneltbiliyordu. Ama Barzani'nin Erbil'de, Talabani'nin de Bağdat'ta iktidara geçmesi, eski sol bakışı rafa kaldırdı. Anlaşılan milliyetçi bakışın alanı genişleyince sol bakışa pek yer kalmıyor. Barzani ve Talabani'nin iktidar sahibi olması, PKK'yi de ABD sayesinde elde edilmiş bu iktidara sanki ortak yapmış gibi. Osman Öcalan ve bazı eski PKK kadroları da, 2003 sonrasında yabancı basında yayınlanan demeçlerinde, ABD'nin kendileriyle birlikte Büyük Ortadoğu Projesini hayata geçirmesi gerektiğini savunmuşlardı.

PKK'nin (Kandil olsun, İmralı olsun) küreselleşme, ABD emperyalizmi, Irak gibi konulardaki açıklama ve tahlilleri, somut gerçeklerin analiz ve sentezinden çok, bu örgütün kısa vadeli ve dar isteklerini içeren metinler olarak algılanıyor.

Soldan uzaklaşma, bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve barıştan da uzaklaşma anlamına geliyor.

Tekrar ediyorum, KDP ve KYB'den antiemperyalist ve solcu olmalarını beklemek söz konusu değil. Çünkü bu iki partinin tarihi, sınıf kökeni ve yapısı zaten bu tür bir istegin gerçekleşmesine müsait değil. Ancak PKK'de ve yakın çevresinde antiemperyalizmden ve soldan uzaklaşma, 2003 hatta belki de 1999'dan bu yana net bir şekilde görülüyor.

ABD hegemonyası konusunda duyarsızlık ya da yanlış tahlil ile soldan uzaklaşma, hafif kaymalar değildir. Bedeli çok ağır olabilir. (...)

(Bianet, 16 Ocak 2006)

(Bu metin, 14 Ocak 2007'de Ankara'da düzenlenen "Türkiye Barışını Arıyor" konferansında yaptığım konuşmanın, toplantı sonrası yapılan tartışmaları da içerecek bir şekilde zenginleştirilerek kaleme alınmış versiyonudur/RD)

Bir büyük yazarın küçük hesapları

‘İnce Memed’i 14 yaşında büyülenerek okumuştum, Yaşar Kemal’in hafta sonu ‘Türkiye Barışını Arıyor Konferansı’nda yaptığı konuşmayı, bu kez, içim bulanarak okudum.

O destansı dilden, politika esnafı diline geçişe tanık olmak hüznün verici oldu. Keşke dağa çıkan gençlerden birinin hikâyesini destansı diliyle öyle bir anlatsaydı ki, onlardan birine, kimse bir daha, kolay kolay ‘terörist’ diyemeseydi. Bir büyük yazardan bu beklenirdi. Bir büyük yazardan, politikanın pazarlık dilinin ucuz tekrarlarını değil, bir insanlık dersi alsaydık, Kürt meselesinin halîi konusunda umutlanmak için çıkış bulsaydık.

Bir büyük yazarın, 20. yüzyılın insanlık adına tanık olduklarını sayıp dökerken düştüğü sıradan, baştan savma savaşa itiraz hattı bir yandan, insanlık onuru adına yapılanlara geldiğinde işaret ettiği yerin Avrupa Birliği olması, diğer yandan tüm söyledikleri, çok ama çok hayal kırıcıydı. Evet, Yaşar Kemal’in konuşmasında, ‘Korkular, acılar içinde geride bıraktığımız bir yüzyılda’, ‘İnsanlığımızı onurlandıran işler de yapıldı’ dedikten sonra, bu onurlandıran işlerin yekûnû Avrupa Birliği etrafında özetleniyor. Sadece kötü bir Avrupa Birliği broşür ağız değil söz konusu olan, bir büyük görmezden gelme. Sadece, geçen yüzyılın insanlık onuru adına yapılan bir sürü kavgasını, direnişini görmezden gelme değil, Avrupa Birliği denilen siyasi birliğin bugün içinde bulunduğu savaşı görmezden gelme.

Irak’tan bahsediyorum, kendi aralarındaki savaşlara son verme adına bir araya gelen Avrupalıların bir bölümü, Irak’ı işgal edenler arasında. Irak yakın tarihin gördüğü en kanlı, en vahim insanlık olayı olmaya devam ediyor. Savaşlara dur demek için bir araya gelmiş Avrupalılar, yazın ortasında, 33 gün Lübnan’ın bombalanması karşısında parmaklarını kıpırdatmadılar. Bu mu 20. yüzyılın insanlık onuruna hediyesi? Olabilir mi?

Hem nedir, Atatürk’le başlayıp, Malazgirt ile devam eden yolu Kuzey Irak’taki petrol kuyularından geçen

Türk-Kürt kardeşliği masalı? Klişeler, milliyetçiliği okşama, petrol hesabı üzerinden mi kardeş olacağız? Olmaz olsun. ‘Türk’ün Türk’ten başka dostu olmadığı’nı düşünen marazi kafadan, onun yanına ‘Kürt’ten başka dostu yok’u ekleyerek mi kurtulacağız? Yaşar Kemal, “Ey milliyetçi ırkçılarımız, dünyada bir tane dostumuz varsa diyelim, o da güneyimizde petrol kuyularının üstünde oturan Irak Kürtleridir” demiş.

Araya petrol hesabı sıkıştırarak mı kardeşliğe ikna edeceğiz ‘ırkçıları’? Bundan, Türk veya Kürt kime ne hayır gelecek? Bağımsızlık istemeyip, federe devletin ‘işlerine gelmesi’ne mi bağlayacağız, barış umutlarımızı? Kardeşlik, barış ve ‘işine gelmek’ lafları aynı cümle içinde kulağınızı tırmalamıyor mu?

Hem Irak’ta direnenler için ‘terörist’ diyenlere, ‘Gerillaya terörist demeyin’ diyebiliyor musunuz?

Ben öteden beri, şiddete dayalı siyasete karşı olmama karşın, direniş hareketlerinin hiçbirine ‘terör’ denmemesinde ısrar ediyorum, siz Irak’ta işgale karşı direnenlerden neden hiç bahsetmiyorsunuz?

Ne Irak kuzeyden, ne bölge Kürtlerden ve Türklerden ibaret değil. Dünyadaki tek dostumuz Kuzey Irak’taki Kürtlerse, Araplar neyimiz?

Yaşar Kemal, “Bir de Lozan Konferansı var. Kürtler, Türkiye’yi değil de İngilizleri tutsalardı, bugünkü durumları böyle mi olurdu?” demiş. Sahi, ‘Türkiye barışını ararken’ neyin pazarlığını yapıyoruz? Söz konusu olan, İngilizlerle işbirliği yapmamış olmanın hesap pusulası mı? Bu her şeyden önce, işbirliği yapmayanların onurunu zedeleyecek bir ifade. Hem emperyalistlerle işbirliği sonucu Ortadoğu’nun ne hale geldiği ortada, aynı şeyleri mi tekrarlayacağız? Bu kez Türklerle Kürtler başkalarının canları, kanları üzerine mi barış ve kardeşlik tesis edecek? Bu ülkenin ötesinde, bu bölgenin halklarının hepsini kucaklayacak bir barışa ihtiyacımız olduğunu, böyle bir çabanın dilinin bu olamayacağını hâlâ fark etmediniz mi?

Nuray Mert

(Radikal, 16 Ocak ‘07)

Mücadele Postası

Samsun'da asgari ücret kampanyası

Asgari ücretin 403 YTL olarak açıklanması üzerine BDSP tarafından sefalet ücretini teşhir eden imza kampanyası başlatıldı. Sermaye iktidarı barınma, beslenme, eğitim, ulaşım, sağlık gibi insanların temel ihtiyaçlarını 403 YTL gibi sefalet düzeyinde bir ücretle karşılamayı dayatmaktadır. Açlık sınırının 580 YTL olduğu bir ülkede yeni asgari ücret işçi ve emekçiler için ölüm fermanıdır.

İmza standında iki günde 400'e yakın imza toplandı. Sistemin ücret politikalarını teşhir eden ajitatif konuşmalar yapıldı. Standa gelen işçi ve emekçilere asgari ücretin nasıl ve kimlere göre belirlendiği anlatıldı.

Samsun/Kızıl Bayrak

İLGP'den film gösterimi...

Bir hafta boyunca yoğun bir çalışmaya konu ettiğimiz film gösterimine tüm liseli arkadaşlarımızı çağırdık. Liselileri "Hoşçakal yarın" adlı filme davet ettik.

'68 kuşağının devrimcilerinden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan'ı anlatan film oldukça ilgiyle izlendi. Denizler'in darağacında ölümü nasıl karşıladıklarını anlatan film bir kez daha devrimci mirasa sahip çıkmamız gerektiğini anlattı. Filmde birçok yer eksik bırakılmış ve '68'lerin mücadelesine dair çeşitli tahrifatlar yapılmıştı. Filmin ardından bu gibi eksikleri ve siyasi konuları işleyen filmlerde neden bu tür bir tahrifat yapıldığını da gündemimize alarak film üzerine sohbet gerçekleştirdik. Konuşma ve sohbetlerle filmin eksiklerini tamamlamaya çalıştık.

Sohbetimizde filmin dışında okullarda yaşadığımız sorunları da konuştuk. Devrim okullarını tanıtan broşürleri dağıtarak sohbet etmeye devam ettik. Tartışmaların canlı geçtiği etkinlik bizim için bir başarıydı.

Esenyurt İLGP

Uyuşturucu ve gençlik...

Geçtiğimiz haftalarda televizyonlarda okul tuvaletlerinde uyuşturucu kullanan gençlerin görüntüleri yayınlandı. Patronların emrindeki egemen sermaye medyasının deyimiyle görüntüler kanları dondurdurdu.

Uyuşturucunun hiç de gençlikten uzakta olmadığı, okul çağındaki çocukların bile bakkaldan peynir-zeytin alır gibi uyuşturucu maddeler alabildiği, basit kırtasiye malzemelerinin, örneğin tinerin ne kadar tehlikeli uyuşturucu haline geldiği sermaye medyasının ilk defa dikkatini çekti!

Egemen medyamız yıllarca büyükşehirlerde köprü altlarında yaşayan, her geçen gün biraz daha yok olan, uyuşturucu bağımlısı gençleri görmezden gelirken, sermaye düzeni toplumun dışına itilen bu çocuklar için en ufak bir yasal düzenleme yapmadı. Milli Eğitim Bakanı ilkokullara kadar inen uyuşturucu için herhangi bir girişimde bulunmadı. Ne zaman ki, bir özel okulun tuvaletinde kaydedilen görüntüler internet ortamında yayınlandı, sermaye devleti soruna el koydu.

Öğretmenlere yönelik saldırılara gülen ve bu haberleri dozu kaçmış şakalar olarak nitelene utanmazlığını gösteren, maaşları binlerce dolarlarla ölçülen haber spikerleri kanlarının donduğunu ifade ettiler.

Özel okullarda meydana gelen bu acı olay nedense TBMM'nin de dikkatini çekti ve

ivedilikle konuya eğildiler. Okul özel TED koleji olunca, patronların çocuklarını uyuşturucuya karşı korumak için yasal düzenlemeye gitmeyi ihmal etmediler.

Uyuşturucu insanlığın ve daha güzel bir dünyanın düşmanı olduğu için, uyuşturucu ile yapılan mücadelenin karşısında olmamak akıl dışıdır.

Ancak ülkemizde sermaye medyasının ve kurumlarının yıllardır var olan uyuşturucu sorununu görmezlikten gelmesi, TBMM'nin yasal düzenlemeye gitmek için problemin özel okulların kapısını çalmasını beklemesi, meclisin sınıfsal kimliğinin göstergesidir.

Bu durum TBMM'nin, yoksulluk sınırında yaşayan, yarını belirsiz, emeğiyle geçinen işçi ve emekçilerin değil, Türkiye'de azınlığı oluşturan, çocuklarını özel okullarda okutabilen, eğitime milyarlar harcayabilen sermaye sahiplerinin vekilleri olduklarını bir kez daha ispatlamıştır.

Bir eğitim emekçisi/Kırşehir

ÇAZ-DER'de "insan hakları ve mücadele" paneli

14 Ocak günü ÇAZ-DER Gençlik Komisyonu "İnsan hakları ve mücadele" başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Panele konuşmacı olarak ILPS temsilcisi Suzan Zengin ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına Sema Köz katıldı. Gençlik Komisyonu adına yapılan açılış konuşmasının ardından insan hakkı ihlalleri kapsamında zindanlar konulu bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Ardından söz alan Suzan Zengin, insan hakkı ihlallerinin özellikle sisteme muhalif güçleri hedeflediğini ve bunun emperyalizme bağımlı ülkelerde emperyalist politikaların hayata geçirilmesi için daha da yoğunlaştırıldığını belirtti, insan hakları mücadelesinin özünde sınıfsız toplum yaratma mücadelesinin bir parçası olduğunu vurguladı. Sema Köz ise günlük yaşamda insan hakkı ihlallerinden örnekler verdi, cezaevleri ve tecrit

saldırısı üzerinde durdu.

Panel katılımcıların soru ve yorumları ile devam etti. Gözaltında insan hakları üzerinden yapılan tartışmalardan sonra bir katılımcı kitleyi tecrit karşıtı mücadeleyi büyötmeye ve eylemlere etkin bir şekilde katılmaya çağırdı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı panel Grup Göç'ün müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Samandra

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekteidir.

"Torunlarımız kapitalist çağın kalıntılarıyla belgelerini büyük bir merakla izleyecekler: Nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir yiyecek-içecek maddelerinin alım satımı; fabrikalar ve işletmeler nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir... Bir insan başka bir insanı nasıl sömürebilir; çalışmadan nasıl sırtüstü yaşayabiliyordu birtakım insanlar? İşte tüm bunları kafalarında canlandırmakta zorluk çekecek torunlarımız. Bugüne değin çocuklarımızın göreceği günlerden masallardaymışçasına söz açılırdı. Ama şimdi yoldaşlar, temelini attığımız sosyalist toplumun bir düşler ülkesi olmadığını açık seçik görüyorsunuz. çocuklarımız daha büyük bir çabayla bu yapıyı yükselteceklerdir."

Proletaryanın ve ezilen halkların büyük devrimci önderi Lenin'i saygıyla anıyoruz!..